Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کــتـــاب نـــــوم: سیندونه هم مري

شـــــــــاعـــــــــر: اسحاق ننگیال

راټــولـــوونـکی: محمد اسمعیل یون

خــپــــرنـــــدوی: یون کلتوري یون

چـــاپــشمـــــېر: ۱۰۰۰ ټوکه

لـــومــــړی چاپ: ۱۳۷۷ل کال

دویــــــم چـــاپ: ۱۳۸۷ل کال

د راټــولـوونکي پرله پسي نومره: (١٤)

د خـــپرنــــدوی پرله پسي نومره: (١٤)

کـــــمـــــــپوزر: وفاالرحمن وفا

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ددې اثر دويم چاپ

خدای بښلی اسحق ننګيال زموږ د اوسنۍ شاعرۍ يوه نوميالۍ څېره ده. که مرګي له موږه ژر نه وای بېل کړی، نو اوس به يې داسې نور ګڼ نوښتونه ترسره کړي وو. دا ټولګه چې ستاسو په لاس کې ده، د اسحق ننګيال د ټولې شاعرۍ کليات نه دي، خو منتخبات يا تر يوه حده غورچاڼ ورته ويلای شو. ځکه چې نه يوازې هغه وخت دده اکثره ناچاپ شعرونه په کې خوندي شوي، بلکې له چاپي مجموعو څخه يې هم تر يوه ځايه غورچاڼ شوی او ځينې شعرونه ورسره يوځای شوي دي، نو ځکه يې د اسحق ننګيال د شاعرۍ منتخبات بللای شو.

البته د ننګيال په چاپي شعرونو کې نور ډېر ښکلي شعرونه هم شته، خو دا په دې مانا نه ده چې د هغه ټول غوره شعرونه همدې ټولګه کې راټول شوي دي. د الماں مېشتې؛ (د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې) کور دې ودان وي، چې هغه وخت يې ژر دا ټولګه چاپ کړه او د مرګ له خطره يې وژغورله. اوس چې د چاپ امکانات تر پخوا زيات شوي او د انټرنټ څپو کې د ادبي، علمي او نورو اثارو د خوندي کولو زياته اړتيا ده، نو ځکه مې ضروري وبلله، چې دا اثر يو ځل بيا له سره کمپوز او چاپ کړم. هم به يې د چاپ له لارې خلکو ته ورسوم او هم به يې د انټرنيټ له لارې خلکو ته د لوستو لاره چاره اسانه شي. هيله من يم، چې زموږ نور ليکوال هم خپل او د نورو ليکوالو تېر ارزښتمن اثار يو ځل بيا له سره کمپوز او هم يې بيا چاپ کړي او که د چاپ وس يې نه لري، نو لږ تر لږه خو دې د انټرنيټ څپو ته وروسپاري، چې هم ترې ګټه اخيستنه عامه او اسانه شي او هم د مرګ له خطره وژغورل شي، بيا يې نو که د چاپ هيله او غوښتنه کوله، د چاپ کار به يې هم اسان شي.

په پښتو کې د برېښناييز کتابتون د چټک بهير د لا چټکۍ او پراختيا په هيله.

پوهندوی محمداسمعيل يون

ارګ، د جمهوري رياست ودانۍ

۱۳۸۷ل کال، د کب ۲۳مه نېټه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

يادون

د تېرو دوو لسيزو په بهير کې د پښتو شاعرۍ د څو مطرح څېرو له جملې څخه يو هم خدای بښلی اسحق ننگيال و. ده د ځوانۍ په شپبو (پنځوسمو کلونو په بهير) کې شاعري پيل کړې وه، خو د ژوند تر پايه پورې له هېڅ شي سره دومره خواخوږی او نږدې پاتې نه شو، لکه له خپلې شاعرۍ سره. شعر په حقيقت کې د هغه د ټکلي روح او روان د ټکوروړلو اغېزمنه وسيله وه. ننگيال لږ تر لږه د خپلې ځلېرويشت کلنې شاعرۍ په بهير کې د شاعرۍ دومره پخې تجربې ترلاسه کړې او بيا يې د همدې تجربو له کبله دومره ښکلي شعرونه وزېږول، چې په پښتو شاعرۍ کې د ښکلو غميو حيثيت لري او کولای شي د ننگيال نوم زموږ د ولس په ذهن کې تر ډېر وخته ژوندی وساتي. شاعر هم د بل هر انسان په شان په ټولنيزو، سياسي، فکري او نورو مسايلو او چارو کې د بريو ترڅنگ له يو لړ ښويېدنو، تېروتنو، هيلو او نهيلو سره مخامخېږي. کله چې پر ننگيال او دده پر شاعرۍ خبرې کېږي، نو ځينو ته ضرور د هغه د شاعرۍ ترڅنگ، د هغه د ټولنيز، سياسي او اخلاقي شخصيت انځور هم تر سترگو کېږي. د هنرمند د پېژندنې لپاره خو تر ټولو غوره لاره داده، چې د هغه خپل هنر وکتل شي. د هنرمند تخليق او زېږونه پخپله د هغه د ظاهري او تر زياتې کچې د باطني شخصيت هنداره ده، نو کله چې د ننگيال پر شخصيت خبرې کېږي، مجبور يو د هغه د شعر نړۍ وگورو او هغه کلمه يوه يوه تر سترگو او فکره تېره کړو، چې د ننگيال له ضميره يې سرچينه اخيستې او بيا د شعر پرښتې په خپلو اوښکو مينځلې او د مينې د نړۍ د ابديت غېږې ته يې سپارلې ده. دا خبره د منلو وړ ده، شاعر تر هغه پورې، چې د فکري بلوغ پړاو ته رسېږي، د فکر ستنې به يې يو او بل فکري لور ته کږېږي. تر هغه پورې چې شاعر خپله ذهني او فکري شتمني بشپړوي، تر هغه وخت پورې يې د فکري ښويېدنو اټکل کېدی شي.

ننگيال د خپلې ځوانۍ په درشل کې پر شاعرۍ پيل وکړ او دا هغه مهال و، چې نور نو ټول هېواد د ((عقيدې د بحران او د معنويت د سقوط)) پر لور روان و. گڼو فکرونو د بېلابېلو شعارونو تر پردې لاندې د هېواد د ځوان پښت د ذهنونو د خپلونې هڅه کوله. شعارونه يې خواږه وو، خو وروستي عملونه يې ترخه...

د ننگيال د ذهن يوه برخه هم د يو سياسي فکر د جال په کړۍ کې گير شوه، خو دې فکر لا د شاعرۍ پر بې تکلفې ښکلا خپل سيوری نه وغوړولی، چې د ناورين لومړی پړاو پيل شو. بياناورين دپاسه بل ناورين او غميزه راغلل، چې نه يوازې زموږ د هېواد او ولس د هر ډول شتمنۍ ستنې يې ولړزولې، بلکې له گڼ شمېر متفکرو مغزونو څخه يې هم لاره ورکه کړه.

دې پړاو ډېر زيات دوام ومونډ او ننگيال هم په داسې يو جغرافيايي او مسلکي چاپېريال کې ژوند تېراوه، چې هلته د يو داسې فکر واکمني وه، چې د ننگيال د اصلي شاعرۍ له سپېڅلي روح سره يې تگلوری په ټکر کې و. ننگيال په دې کلونو کې لکه د نورو گڼو ليکوالو او د فکر د خاوندانو په څېر په داسې يو جال کې راگير و، چې تر دې دمه يې لا نه پوره سترگې رڼې شوې وې او نه يې د شعر د ښاپېرۍ وزرونو خپلواک پروازونه کولای شول. په دې پړاو کې د

Download from: ketabton.com

ننګیال فکري بلوغ هم د خپل پوخوالي پړاو ته رسېدلی نه و، نو ځکه خو یې د هغه وخت په نظمونو (نه په شعرونو کې یو لړ فکري ښویېدنې لیدل کېږي، خو پر همدې وخت بیا هم دده په شاعرۍ کې د فکري او انساني بغاوت او د عاطفي سیند د ځپو یو پټ شور پروت و او داسې اټکلېده، چې یوه ورځ به دده ددې فکري تېروتنې پر ځای، دده د فکر او ضمیر هغه دننني نړۍ راڅرګنده او د خپل شعر ناوې به پرې سینګار کړي.

کله چې شاعر د فکري او شعري بلوغ پر لوري بریمن ګامونه اخلي، نو تپل شوی، تصنعي او ناشعوري اندود یې هم ورو ورو له منځه ځي. کله چې لږ نوره رڼایي هم راغله او په کابل کې د یو زیات شمېر لیکوالو سترګې رڼې شوې، نو هر چا د خپل هېوادني اند اصلي جوهر میندلو ته هڅه وکړه. ننګیال چې په پټ ضمیر کې یې همدا راز پټ و، له ځینو نورو څخه په دې لار کې خو ګامه دمخه شو. جرئت او رښتینولي یې ددې مرغلرې د ځلونې او خپلونې لپاره امېل کړل. تر ۱۳٦۲- ۱۳٦٤ کلونو وروسته وختونو پر مهال په کابل کې د مقاومت د ادبیاتو او د شعر د شعري جوهر د پیاوړتیا لپاره په څرګند ډول هڅې پیل شوې. په همدې کلونو کې په څرګند ډول د شعر او شعار ترمنځ پوله ډاګیزه شوه. د ادبي مبارزې په دې تاوده ډګر کې د هېواد د پیاوړې کره کتونکي او کیسه لیکونکي زرین انځور او بیا د تکړه کره کتونکي لطیف بهاند او نورو زیار او هڅې د یادونې او ستاینې وړ دي. دوی یو زیات شمېر هغه ځوان شاعران چې په شاعرۍ کې یې د ((شعاریت)) پر ځای د ((شعریت)) جوهر پیاوړی برېښېده او یا په کې د شاعرۍ تومنه څرګندېدله، دېته راوبلل چې له شعارونو څخه خپله لاره بېله کړي. ننګیال یو له هغو ځوانو شاعرانو څخه و، چې تر ټولو لومړی له همدې پیل شوي بهیر سره یوځای شو. دا د شعر د پوخوالي پر لوري د ننګیال د بریمنو هڅو د پیل کلونه دي. دې بهیر تر ۱۳۷۱ل کال پورې خپل عمر ته دوام ورکړ.

په همدې واټن کې د ننګیال شاعري، دومره خوږه، سپېځلې او عاطفي شوه، چې د هغه محبوبیت یې د هېواد د یو ستر عاطفي شاعر تر بریده ورساوه. ننګیال د همدې کلونو په بهیر کې د خپلو شعرونو څلور مجموعې (ډالۍ، سپېره ډاګونه او غوړېدلي بزغلي، هغه شپې هغه کلونه او څاڅکي څاڅکي)) چاپ کړل. څرنګه چې دده شعر ورځ پر ورځ د خوږوالي او کره والي پړاوونه وهل، نو په (۷۰) کلونو کې دی د خپلو شعرونو له ځینو چاپي مجموعو، په ځانګړي ډول ((ډالۍ او سپېره ډاګونه او غوړېدلي بزغلي)) څخه څه ناڅه پښېمان و او هغه یې ((شعرونه)) نه ګڼل. د دده شاعرۍ د پرمختګ بهیر دومره ګړندی و، چې د خپلې دمخنۍ شاعرۍ زیاتو شعرونو ته به یې خندل، سره له دې چې دده په شاعرۍ کې د شعر اصلي تومنه او جوهر له پیله ښکاره کېده، خو وروسته وروسته یې د خوږو کلمو یو زرین شال ور په سر کړ. کله چې د ۱۳۷۱ل کال د غویي میاشتې پر ۸مه نېټه په کابل کې د اسلامي انقلاب (!) په نوم یو ستر ستمي ناورین او غمیزه پر افغانانو ور وتپل شول او د هېواد ټول نظام ګډ وډ شو، د ننګیال ژوند او ان دده فرهنګي کارونه هم له سختو ستونزو سره مخامخ شول. د سرو ګولیو په باران کې یې ایله دومره وکړای شول، چې خپله کورنۍ تر لغمانه پورې ورسوي، د کور شته یې ټول تیت و پرک شول او خو ځله په یوه ښار کې له یوه ځایه بل ځای ته مهاجر شو. د کور دکالیو په کیسه کې خو نه و، خو د کتابتون د چور او تالان له غمه یې له سترګو لمبې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پورته کېدلې او همدا یې ویل: ((یاره پیرجانه افسوس چې دا کتابونه یې راخخه نه وای وړي)). د کتابونو غم لا نه و سوړ شوی، چې د یوې درنې ګولۍ ګوزار هم ورته ور ورسېد؛ د توپ یوه ګولۍ یې څنګ ته ولګېده او څو ټوټو یې د بدن ځینې برخې غلبېل کړې. له ناروغۍ لا پوره ښه شوی نه و، چې بېرته یې د لیکوالو په ټولنه کې خپلې دندې ته ځان ورساوه. شپه او ورځ به همالته په ټولنه کې و. د لیکوالو انجمن یې هم کور و او هم د دندې ځای. څو میاشتې لا وتې نه وې، چې کوم چا ورته کوم پنجشېری ولمساوه. تیاره ماښام و، ډیوه یې لا لګولې نه وه، چې د وره له ټک ټک پرته دا شخص له خپلو نورو ملګرو سره یوځای په کوټه ور ننوت. خدای(ج) خبر هغه په کوم فکر کې ډوب و، چې یو ناڅاپه یې پر دوی سترګې ولګېدې. ده لا هغو ته د ناستې او ست هیله لرله، چې یو ګوزار دده ترمخه داسې راورسېد، چې دده یو غوږ یې هم د څه وخت لپاره بې حسه کړ او دا یې ورته وویل چې: ((ما چرم کن استم، سبا تا یی وقت این اتاقه ایله می کنی، دیگر ده اینجا نبینم ات، ای اتاق را ما برای چرم کنی کار دارم)). څو ورځې د هغه په سترګو کې له اوښکو او په څېره کې یې له یوې سترې نهیلۍ پرته بل څه نه لیدل کېدل او داسې یو حالت ته په هیله و، چې بیا په دې هېواد کې د یو ملي فکر د حکومت وزرې خپرې شي او د یو سوله ییز ژوند وړانګې هره خوا رڼا کړي. کال دوه لا وتي نه وو، چې د طالبانو اسلامي غورځنګ پر کابل سپین بیرغونه ورپول. سهار د وخته، چې لا ډېر خلک د کابل پر فتحې خبر نه وو، زموږ د کور ور یې ټک ټک کړ او په بېړني ډول یې وویل: ((پیرجانه راوځه، طالبانو کابل نیولی او سقاوي ختمه شوه)). هغه د یو سپین سباوون په هیله و، خو شاعر لکه چې ازلي بدمرغه وي. ننګیال بیا خپلې دندې ته لاړ، خو دا ځل دا دنده بل ډول وه؛ نوي نظام د لیکوالو د ټولنې پخواني تشکیل ته بدلون ورکړ، خو ننګیال بیا هم په همدې تشکیل کې پاتې شو. دا تشکیل د دولت لوړ مقام ته د منظورۍ لپاره ولېږل شو. تر هغه وخته چې د ننګیال د مقررۍ امر راته، په دې کې یوولس میاشتې تېرې شوې، خو په دې یوولسو میاشتو کې ننګیال هره ورځ د پخوا په څېر خپله دنده پرمخ وړله، یو ځل بیا یې شپې په همغه ټولنه کې شوې، چې ده ته ترې د وتلو امر شوی و. ننګیال دنده سرته رسوله، خو بې معاشه او بې امتیازه. ګڼ شمېر ځوان لیکوال او شاعران به ترې راتاو وو، خو یو وخت یې اقتصادي حالت دومره ویجاړ شو، چې د چا خبره د پولۍ ټک ته کېناست. څو ځله یې دا خبره زما تر غوږ تېره کړه: ((یاره پیرجانه د ماشومانو غمه مې که نه وای ما په نهره هم شپې سبا کولې، خو له کابله نه وتلم، کابل خو زما د دردونو، غمونو، برياوو او ماتو کور دی، زه دا کله یوازې پرېږدم. خو افسوس چې د ماشومانو غم دی)). بیا به یې یو سوړ اسویلی وکېښ او یوه ترخه موسکا به یې پر شونډو تېره کړه. نور یې د دندې د ساتلو لپاره پیسې او مالي لګښت نه درلود، چې دی پرې خپله دنده وساتي. لغمان ته راغی او بیا یې د پېښور مخه ونیوله. په پېښور کې هم تر ډېرو انتظارونو او کړاوونو وروسته ورته د بي بي سي د روزنیزې ډرامې د لیکوال په توګه دنده وسپارل شوه. د کلداري معاش مزه یې لا څکلې نه وه، چې د مرګ پرښتو یې روح پر خپلو وزرونو د ابدیت پر لوري یووړ او بیا د بي بي سي راډیو له لارې داسې یو خبر خپور شو: ((په خواشینۍ سره مو خبر ترلاسه کړی، چې د هېواد نامتو شاعر اسحق ننګیال نن په پېښور کې د ٤٢ کلونو په عمر د زړه د درېدو له کبله په حق ورسېد)). ددې خبر په اورېدو سره د هېواد ټولو فرهنګیانو که په داخل کې وو او که په بهر کې داسې یو دردونکی ټکان وخوړ،

Download from: ketabton.com

چې د ټولو زړونو ته یې د غم لمبې ورسولې. دا د ننګیال د سرګردانه ژوند په باب ځو یادونې وې چې دلته یې لنډیز راوړل شو. سره له دې چې ننګیال د ژوند په اوږدو کې له ډول ډول کړاوونو سره مخامخ شوی، خو د تېرو شپږو کلونو کړاوونو هغه دومره ځورولی او ټکلی دی چې نور پر هېڅ وخت هغه دومره روحي، رواني، سیاسي، اقتصادي او نور فشارونه نه دي زغملي. د یو لیکوال په اند: ((غوره ادبیات د اختناق په حالت کې رامنځته کېږي)) او شاعر یا لیکوال د اختناق په مقابل کې له ادبیاتو څخه د یو روحي او رواني غبرګون په توګه کار اخلي.

هر څومره چې دا فشار او اختناق پیاوړی وي، عکس العمل یې هم هماغسې وي. د ننګیال د تېرو شپږو کلونو شاعري د همدغو ډول ډول ظلمونو او اختناق زېږنده ده، نو ځکه پکې سوز او درد دده تر پخوانیو شعرونو څه زیات دی.

د غم او درد په دې تېرو څو کلونو کې د ننګیال د شعر ښاپېرۍ لا پسې سینګار شوې ده. دده د فکري تګلورې لیکې او ستنې محکمې شوې او شاعر د شعر د پوخوالي، فکري ثبات او د بشپړو انساني ارزښتونو په پېژندنه او ځلونه کې بریالی شوی دی. په حقیقت کې د ننګیال د وروستیو کلونو شعرونه د هغه د ښکلې او اوچتې شاعرۍ رنګین او مانیز ګلابونه دي. (ښکاري ته) دده یو ښکلی عاطفي او انساني شعر دی چې ده د ۱۳۶۵ل کال د غبرګولي د میاشتې پر لومړۍ نېټه لیکلی دی. دې شعر نه یوازې په هېوادنۍ کچه زیات منبت پیداکړ او ډېر اغېز یې وشینده، بلکې د شمالي کوریا په هېواد کې د ځوانانو د یو نړیوال فیستوال په ترڅ کې، چې د افغاني سندرغاړو له خوا د موسیقۍ په څپو کې په سندریزه بڼه ولوستل شو، نو د ټولو اورېدونکو او مینوالو د منبت وړ وګرځېد او دې شعر هلته لومړی مقام وګټه، خو د ننګیال د شعري بهیر د پرمختګ په وجه، د مړینې پر نږدې وختونو کې هغه دا شعر ((پوره شعر)) نه ګاڼه او ویل یې چې د ((شعاریت)) نښې په کې لیدل کېږي. ننګیال د تېرو اوو اتو کلونو په موده کې ښه ډېر شعرونه ولیکل، خو د ځانګړو مجموعو او یا مجموعې د چاپ امکانات ورته برابر نه شول. له دې کبله د هغه د وروستیو کلونو شاعري د شعر د زیاتو مینوالو او لوستونکو له لیده لرې پاتې شوه. ځکه نو کله چې به کوم لیکوال او یا کره کتونکي دده د شاعرۍ په باب ناسم نظر ورکاوه، نو دی به ډېر په قهرېده او ویل به یې: ((دی نو زما له اوسنۍ شاعرۍ څخه څه خبر دی هغه خو ټوله له ما سره په کتابچو کې پرته ده...)).

د ده یوه ستره هیله همدا وه، چې د خپلو شعرونو ټولې مجموعې چاپ او په خپلو سترګو ووینې. د ننګیال په ژوند خو د هغه هیله پوره نه شوه، خو دادی د هغه تر مړینې وروسته، په جرمني کې د افغان فرهنګیانو او فرهنګپالو په مالي مرسته د هغه دا ارمان پوره شو. ما چې کله د هغه د ناچاپه شعري مجموعو د چاپ پر کار پیل وکړ، نو ننګیال مې یوه شپه په خوب کې ولید، خوله یې له خندا شنه وه او همداسې په خوشالۍ یې راته وویل: ((پیرجانه! زما مجموعې چاپېږي؟ بېشکه والله...)) ما ورته ویل هو ستا ټول شعرونه چاپېږي. په هغه شپه له خوبه راویښ شوم، تر سهاره خوب رانغی، لاټین مې ولګاوه او د ننګیال په چورت کې لاړم- یو ځل مې د هغه ټولې خاطرې تر نظر تېرې شوې.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کله چې مې د هغه د شعرونو توري لوستل، نو په هر توري، هر شعر او د شعر په هره پاڼه کې راته د ننګيال تصوير تر سترګو سترګو کېده. زه ددې شعرونو تر پايه په دې پوه نه شوم، چې زه په کوم حالت کې يم، لکه يو څوک چې په خلا کې روان وي.

د ننګيال د وروستيو کلونو، فکري او عاطفي شخصيت کټ مټ د هغه د اوسنيو شعرونو له مانيزې او عاطفي خوا سره منطبق و. هره پاڼه کې ننګيال و، په هر توري کې ننګيال و، دا هغه ننګيال نه و، چې د خپلې شاعرۍ په پيل کې او يا تر هغه وروسته د څو کلونو په شاعرۍ کې ځلېده. دلته يو بېل ننګيال و. هغه د خپلې مينې او عاطفي پر سپين آس سور او د ښاپېريو ښار ته روان و او لکه له هغه ځايه يې د خپل ستي او ټپي ولس د درملونې لپاره د ښکلاوو ټکورونه راوړل. ما هره شېبه له ننګيال سره خبرې کولې او دومره خبرې، چې د هغه په ژوند به مې ورسره نه وي کړې او کېدی شي لوستونکي هم زما پر برخليک اخته شي.

خو ددې سوچونو او فکرونو په منځ کې خوشاله په دې وم، چې د هغه د ټولو ناچاپه شعرونو غټ جونګ چاپېږي. کله چې دا مجموعه چاپ شوه، نو زه به يې د الينګار د ښکلې شاعرانه درې د بسرام په کلي کې د ننګيال پر قبر کېدم او مبارکي به ورته ورکړم. د هغه روح به څومره خوشاله شي او هغه ارمان چې دده پر ژوند پوره نه شو، وروسته تر مرګه به پوره شي. په همدې هيله مې د هغه شعري مجموعې چې په کور کې يې وې ترلاسه کړې. هغه يوه شعري مجموعه چې کاپي يې ده سره په کور کې وه انځور صېب ته هم لېږلې وه، هغه هم ترلاسه شوه. دا شعرونه چې ما وکتل زما په نظر کم ښکاره شول، ځکه ننګيال چې به کوم شعر وليکه، نو د نورو شاعرانو په شان به يې خپلو ملګرو ته ضرور اوراوه.

حفيظ الله ګردش، صديق الله بدر، نورمحمد لاهو او عبدالغفور لېوال ته مو د ننګيال صېب د هغو شعرونو په باب چې په دې مجموعو کې نه وو او په ځينو اخبارونو کې په متفرقه ډول چاپ شوي وو، وويل مونږ ټولو په اخبارونو او نورو خپرونو کې د ننګيال صېب هغه شعرونه پيدا کړل، چې په تيت و پرک ډول چاپ شوي وو او په دې مجموعو کې نه وو راغلي، بيا هم ماته د خپل اټکل له مخې دا شعرونه پوره نه برېښېدل. د کتاب د تورو لوستل بشپړېدو ته نږدې شوي وو، چې يوځل بيا په لغمان کې د ننګيال صېب کور ته لاړم. د هغه مشر زوی (ارش) ته مې د ننګيال صېب د يو داسې عکس يادونه وکړه، چې تراوسه په خپرونو کې چاپ شوی نه وي او هم مې ورته وويل چې د ننګيال صېب کتابونه او پاڼې يو ځل بيا وګوري، ګوندې څه شعرونه يې ترلاسه شي. هغه ماته وويل: ((مونږ څو ځله د خپل پلار کتابونه او يادښتونه واړول راواړول، څه چې وو هغه مو تاسو ته درکړل، خو مونږ به يوځل بيا هم ټول کور وګورو)). په پېښور کې د مجموعې کار د بشپړېدو په وروستيو شېبو کې و، چې د ننګيال صېب زوی (ارش) په ډېرې بېړې له لغمان نه ځان راورساوه او د ننګيال د شعرونو يوه بله کتابچه يې هم راوړه. ما چې د ننګيال صېب دا شعرونه وکتل، دومره خوشاله شوم، چې د ټولو سترياوو بار مې يو ځل له اوږو لرې شو. بيا مې دا ټولې کتابچې له اخبارونو او خپرونو او په متفرقه ډول راټول شويو شعرونو سره پرتله کړې، تکراري شعرونه مې ترې لرې کړل، دغه راز مې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دده له دوو چاپ شويو شعري مجموعو (هغه شېبې هغه کلونه او ځاځکي ځاځکي) څخه يو شمېر شعرونه ورسره يوځای کړل. اوس تر زياته بريده پر دې باوري يم، چې د ننګيال نور شعرونه به نه وي پاتې. ده له خپل ناوړلي (نامنظم) ژوند دود سره سره د خپلو شعرونو د ثبت انتظام ته ډېره پاملرنه کړې وه. له دې څخه دا څرګندېږي، چې ننګيال تر خپل ځاني ژونده هم، له شعر سره ډېره مينه درلوده، ځکه چې هغه د خپل ژوند د ښېرازی مېړنی نه و، خو د ښکلې شعري شتمنۍ څښتن و. ده انځور صېب ته د يو ليک په ترڅ کې ليکلي وو: ((څو شعرونه مې له ((سپنتا)) سپين ږيري سره پاتې شول او له ماسره يې اوس کوم نقل نه شته، هغه غوښتل څه پرې وليکي، خو حالاتو وخت ورنه کړ، که چېرې مې بيا وموندل نو در وبه يې لېږم)). له ((سپين ږيري)) څخه يې مقصد (ښاغلی سليمان لايق) دی چې ننګيال ورسره د شاعرۍ ښه ملګرتيا لرله. دا چې دا شعرونه به پياوړي شاعر سليمان لايق سره وي او که نه؟ زه خبر نه يم. د ننګيال صېب د شعرونو د کتابچو او د شعرونو د نېټه ليک له تسلسل نه داسې ښکاري چې د ننګيال صېب نور شعرونه به نه وي پاتې. دا ليک هغه انځور صېب ته له کابل نه د ۱۳۷۱ل کال د زمري پر ۱۲ نېټه ليکلی و. تر هغه وروسته د څو کلونو په ترڅ کې هغه خپل شعرونه له سره په نويو کتابچو کې ليکلي وو او د هغو شعرونو بل نقل هم ورسره موجود و، چې انځور صېب ته يې لېږلي وو، نو کله چې انځور صېب ته د لېږلو شعرونو نقل وروسته ترتيب شوی، نو دغه راز به ښاغلي سليمان لايق ته ورکړل شوي شعرونه هم بيا له سره په کتابچو کې ليکل شوي وي. بيا هم که ښاغلي لايق سره دا شعرونه موجود وي او هغه ددې مجموعې له شعرونو سره پرتله کړي او کوم چې په دې مجموعه کې راغلي نه وي، ترچاپ وروسته د هغو د خوندي کولو هڅه وشي، نو دا به پښتو ادب ته يو ډېر ګټور کار وي.

د ننګيال دا مجموعه (سيندونه هم مري) د هغه د (ښېرې په مالت کې، نه جام نه ځادر، دا جل دا برسات، سيندونه هم مري، ځينې متفرقه شعرونو او د چاپ شويو دوو مجموعو هغه شېبې هغه کلونه او ځاځکي ځاځکي) له څو شعرونو څخه جوړه ده. ددې مجموعې چاپ د پښتو شعر په ځانګړي ډول ازاد شعر په برخه کې يوه ډېره په زړه پورې، درنه او ارزښتمنه ډالۍ ده. خو له دې درنې ډالۍ سره سره به مو دا ارمان تل په زړه کې پاتې وي چې: ((کاشکې ننګيال ژوندی وای چې داسې نورې ښکلې او ارزښتمنې ډالۍ يې خپلې ژبې ته وړاندې کړې وای)). ننګيال ته دعاګانې.

په مينه او درناوي

محمد اسمعيل يون

۱۳۷۷ل کال- ليندۍ

پېښور- پښتونخوا

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

سریزه

اسحق ننگیال

د پښتو د نوي شعري بهیر په یون کې

د پښتو د معاصرې او نوې شاعرۍ په یون کې ، اسحق ننګیال کله څوک هېرولی شي! ننګیال د پښتو دنوي شعري بهیر د ښایست یوه نښه وه، ننګیال زموږ د شعر د نوي کتاب یوه زرینه پاڼه وه، ننګیال هغه فقیر، هغه ملنګ شاعر و، چې په همدغه لنډ او غم ځپلي عمر کې یې هم موږ ته د هنرونو د ښایستونو دومره شته راپرېښودل، چې زموږ نوی ادبي بهیر پرې ویاړ کولای شي، خو که هغه مرګي داسې بې وخته، یو ناڅاپي او په ډېره بېړه له موږ نه وای اخیستی، په دې کې هېڅ شک نه شته، چې زموږ د ولس ادبي هنري پانګه به یې نوره هم درنه کړې او ښکلې کړې وای.

ننګیال د پښتو په اوسني شعري یون کې په عمومي توګه، د یولاس دګوتو د شمېر له نومیالیو او وتلیو شاعرانو څخه ګڼلی شو او که دافغانستان د پښتو د نوي نسل د شعرپه حدودو کې، یوازې دوه کسه هم تر نورو زیات ځلېدونکي، پیاوړي او دپاملرنې وړ وي، یو یې اسحق ننګیال دی؛ دا یو ستر ویاړ دی، یو لوی ارزښت دی، یو خورا مهم هنري ادبي دریځ دی.

دننګیال شعر، په افغانستان کې په ډېرو کړکېچنو، کړلېچنو او غمجنو شېبو کې اوج او شهرت ته ورسېد. سره له دې، چې هغه د لمریزو پنځوسمو کلونو له پیلامې څخه شاعري راپیل کړې ده، خو د اوج کلونه یې د ثور له غمیزې او بیا د روسي سرو یرغلګرو، تر یرغل وروسته، را رسېږي، دا هغه کلونه دي، چې په شروع کې یې د افغانستان په شاعرۍ کې د هنري- ادبي ارزښتونو پرځای، دنظمونو او شعارونو بازار ښه ګرم دی او دغو وچو شعارونو او نظمونو پر وړاندې د هنري- شعري ارزښتونو لپاره هلې ځلې، نه یوازې دا چې یوه لوړه هنري ادبي هڅه وه؛ بلکې د هغه وخت د حالاتو په رڼا کې په یو ډول سیاسي مبارزه هم بدله شوې وه. د سرو نظمونو او سرو شعارونو پلویان د ګوندي او دولتي واکمنۍ د فرمانونو او دستورونو ناظمان وو او یوازې پر همدغه اړخ یې ټینګار کاوه، خو د دوی پر وړاندې د هنري-ادبي ارزښتونو لپاره هلې ځلې نه یوازې دا چې د یو هنري تقدس لپاره ټینګار و، دګوندي- دولتي دستورونو او فرمانونو پروړواندې یې، د یو ټولنیز- سیاسي (ملي) ملي تقدس په توګه هم ارزښت لاره، ننګیال، سره له دې چې د شعري ژوند په څولمړیوکلونوکې یې د شعارونو او نظمونو ځینې بېلګې هم وړاندې کړې دي، خو له شعارونو او نظمونو څخه د شعري-هنري ښکلاوو پر لوري د هغه د ورېښمینې لارې سفر وروسته، که هغه دمینې شعر لیکلی، که یې کومه عاطفي شېبه انځور کړې او که یې کوم بشپړ سیاسي شعر لیکلی دی، تر ډېره زیاته حده یې له هنري- ادبي ځانګړنو او ارزښتونو سره نغاړلي دي.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

اسحق ننگیال په وروستیو شلو کلونو کې، د افغانستان د شعري بهیر له ځو فوق العاده او استثنایي شخصیتونو څخه دی. که د وروستیو شلو خونړیو کلونو، غمجنو بهیرونو، موږ ته کومه ښه ډالۍ هم راکړې وي، ښایي یوه یې د ننگیال په څېر دیو شاعر ظهور وي، چې هغه یې هم یوازې یوه ورځ ورسته بېرته له موږه واخیست. داسې چې که ددغې خونړۍ غمیزې پیلامه د ۱۳۵۷ل کال د غویي له اوومې پیل شي، نو ننگیال د ۱۳۷۷ل کال د غویي پر اتمه ځوانیمرگ کېږي.

دلته به زه، پر هغو ټکو، هغو ارزښتونو څو خبرې وکړم، چې اسحق ننگیال یې، زموږ په اوسني شعري بهیر کې، تر نورو ډېرو، زیات ځلولی او د پاملرنې وړ کړی دی.

لومړي: د افغانستان د وروستنۍ شل کلنې غمیزې انځورگري، ننگیال تر بل هرچاڅخه په ښه ژوره، هر اړخیزه او شاعرانه توگه کړې ده. هغه غمیزه چې د ثور له اوومې پیل کېږي، د جدي پر شپږمه او ج ته رسي او څوارلس کاله وروسته د ثور پر اتمه یو بل نوی غمجن پړاو ته ور داخلېږي او د ننگیال تر مرگه هم لا دغه غمیزه پای ته نه رسېږي، ننگیال ددغې غمیزې په زړه کې پروت دی. همدغه غمیزه د ننگیال زړه خوري او ځاځکي ځاځکي یې د ویرژړلیو شعرونو په توگه څڅوي، ننگیال د همدغې شلکلنې غمیزې ډېر پیاوړی انځورگر شاعر دی. هغه د غم ددغو کلونو ډېره زیاته برخه د افغانستان په زړه، کابل کې، تېروي او د ټولو غمجنو شپېو شاهد پاتې کېږي. دغه شپېې که غمگینې او له ویر او وینو ډکې دي، خو شاعرانه کېږي. ننگیال د همداسې یو غمگین برخلیک شاعر دی او ځکه خو هغه د افغانستان د شلکلنې غمیزې د ویناوال په توگه راڅرگندېږي.

دماښام ډمې مې بولي په ژوندون د مرگ بدلې

ای د ویر پېغلې نغمه شه چې دشپو د جبل بندي یم

راته وژني خوب په گوتو د شوگیرپیغمبر راغی

مه ځه راستنه شه چې د شپو دجبل بندي یم

غواړي ځان ته مې سجده کړي، زه په ټیټ سربلد نه یم

دغیرت ناوې شمله شه چې دشپودجبل بندي یم...(۱)

او یا داچې:

زما دکور هغه وره هغه بېباکه فضا

زما دکور هغه زاره هغه ختین بامونه

Download from: ketabton.com

چې ډوبېدل به دماشومو خنداګانو سین کې

زما د کور وړه باغچه کې د سپرلي ښاپېرۍ

دسرو ګلانو د شو پاڼو جنتي تخت نه یې

چې شنو موسکاوو کې ډک جام د بدمستۍ راکاوه

زما د کلي هغه لویې، ها پراخې کوڅې

زما د کلي هغه شنه، هغه سمسورباغونه

زموږ د نجونو حرم

زموږ دسپین ږیرو دیرې

زموږ د سترو کروندګرو د غرمو څپرې

د مرګ په ولو زانګې

اسمان د لویو خړو وریځو او باروتو لوګی

ځمکه دوینو او دمړو له کوپړیو ډکه

انسان د ویر او د دردونو او مرګونو کوربه

کور مې د مړاوو بېګناهو امیدو هدیره

دنیا مو ټوله نړوونکو توپانو نیولې

نو عقله!

نو عقله ای د توپانو دغلوپه لاس تښتول شوې بېړۍ

وایه چې چېرته لاړ شم؟

او پردې ځان څه وکړم؟(۲)

او:

ته راته ګورې چې محل مې له کارغانو ډک شو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

اوپه ويالو کې د هيليو بچي وسوزېدل!

او زموږ د کلي ميندې

دميلاد شپوکې ((بې لاسو اوپښو بچيان زېږوي))

ته راته ګورې؟

ته راته ګورې چې مې ټول کلی چاړه چاړه دی؟

خلک په نوکو او برچو د يو بل سترګې باسي

او دمالت نجونې

په خپلو تورو تورو څڼو کې ځوزان ټک وهي

آه،

آه نازولې سپوږمۍ!

آه درنا مورې!(٣)

ننګيال، په کابل کې د تنظيمي حکومت د ټوپکوالو د ځلورنيمو کلونو د وحشت تر ټولو اوځار شاهد شاعر هم دی. د ننګيال د ناچاپې شاعرۍ زياتره برخه د دغو وحشتونو شاعرانه انځورګرۍ ته ځانګړې شوې ده.

هغه د بدمرغيو په دغو بهيرونو کې د کابل ((مينې)) ته هم وايي، چې نور درځينې شرمېږم. د ((انسان)) په نوم له دغو (انساني)) اعمالو شرمېږي اود ((افغان)) په نوم له دغو ((افغاني ضد)) اعمالو:

مينې له شرمه در کتلای نه شم

نور مو د کلي د ګلونو په کاله کې

پېغلتوب دګل غوټيو چېرته هم نشته

او ابراهيم د خپلې ښکلې نازولې دجمال اودعفت

د لوټ کوڅو کې د غارت کيسې ته خوب وړی دی

نور مو دباغ نجونو ته ((هسکې)) او ((کړې)) شملې دښمنې ښکاري

مينې له شرمه درکتلای نه شم (٤)

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او لکه چې هغه د ((کلي)) په نوم شعر په یوه برخه کې وایي:

نه پوهېږم، نه پوهېږم

ای دکلي مازیګره!

ها زموږ د کلي چم کې

هغه سپینه کېږدۍ څه شوه

هغه شنې څپرې څه شوې

ها لوګرې جینۍ چیرې؟

☒☒☒

تاته یا د شي مازیګره!

هغه شنې دېرې دکلي

په کې هسک د شملو غرونه

په کې ورېځې د چلمو

☒☒☒

نه نه وران دی

کلی وران دی

یوه ځاله په کې نه شته

ها دښکلو توتکیو

یو نغری هم اباد نه دی

د ابیو د لاس نښه

☒☒☒

لښتي وچ شول

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ویالې ورانې

سین د تورو کاڼو غرشو

اوس حیران یم چې د کلي

دا هیلۍ به چېرته لامبي.(۵)

ننګیال په خپلو دغه ډول شعرونو کې د جنګ هغه رښتینې وحشي څېره ډېره ښه تصویر کړې ده، چې زموږ وطن خوري، زموږ ولس وژني او زموږ د هېواد ټولو ارزښتونو ته ګواښونه کوي. ننګیال د دغو غمیزو په انځورګرۍ کې شاعرانه او هنري ارزښتونو ته بشپړه پاملرنه کړې ده او هېڅکله یې د ښکاره، بربنډ او څرګندو شعاروي خبرو په څېر دغه مسایل نه دي راوړي، بلکې له شاعرانه ښکلاوو سره یې یو ځای کړي دي او همدا د ننګیال ددغه ډول شعرونو دارزښت بنسټیز ټکی دی، همدغه خبره ده، چې شعر له عادي او خبري مسایلو راجلا کوي.

دویم: د ننګیال د شاعرۍ یوه بله د ارزښت وړ ځانګړنه داده، چې دهغه شعرونه له عاطفې شېبو ډک دي. د هغه شعرونه لکه د عاطفې سیند، لکه د عاطفې سمندر، داسې دی. د هغه په زیاترو شعرونو کې د یو خواخوږي، د یو زړه سواند ((انسان)) عاطفه په خپل اوج کې ځان راڅرګندوي. ډېرو شاعرانو او شعرپوهانو په شعر کې د ژورې عاطفې پر شته والي ټینګار کړی دی. عاطفه او په عمومي توګه احساسات د شاعرۍ له اساسي برخو څخه ګڼل کېږي او په دې کې د پاملرنې وړ خبره داده، چې څنګه دغه عواطف په شعر کې د انتقال ځواک پیداکړي؟ دننګیال په شاعرۍ کې دغه ځواک وینو. د ((دا کلی مه ورانوئ)) د شعر یوې کوچنۍ برخې ته پاملرنه کوو:

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ هلته چې لکه زرکې زموږ د کلي نجونې

ګورئ چې هلته د بامو پر سر نورسې پېغلې

کتار،کتار

دلمر تر وړانګو خپل پیکي جوړوي

او په مینو ژبو

د پېغلتوب غوږ کې د ځوان هوس سندرې بولي

دا کلی مه ورانوئ... (٦)

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ننګيال ددغه ډول عواطفو په باب، له ((ډيوي)) سره په يوه مرکه کې ويلي وو: ((هغه چې ډېر عاطفي نه وي، زما په اند نه شي کېدلی، چې ډېر ښه شاعر شي. دخپل ژوند کيسه درته کوم: د اوړي يوه توده ورځ وه، په دېره کې ناست وم. يوازې او تنها له خپلو سوچونو سره لوبېدم، چې يو ماشوم چې په يوه لاس کې يې مړ ژواندی چرګ او په بل لاس کې يې تېره چاړه وه، راته راغی چې چرګ يې حلال کړم.نه مې غوښتل چې خپل لاسونه په وينو سره کړم،خو چرګ ناروغه و، مړه کېده او هلک زارۍ راته کولې، چرګ مې حلال کړ، خو اوس چې له هغې ورځې نه درې کاله تېر دي، هغه چرګ مې خوب ته راځي، وسله وال وي، په ټوپک مې ولي، چاړه ورسره وي، حلالوي مې، په اوونۍ کې يو ځل داسې خوب حتماً وينم...))(۷)

د ننګيال د عاطفې شاعرۍ يوه ډېره مشهوره بېلګه ((ښکاري ته)) د هغه شعر دي:

...ای ښکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده چې دا سپينې مرغۍ والوزي

لاړې شي جوړې جوړې ګلونه شي

ښکلي شي، ښايسته شي امېلونه شي

واخلي په وزرو کې تنکي بچي

وموښي سينو کې ګلابي بچي

سپينې سرې مښوکې زرکني بچي

پام کوه

پام کوه ماشې ته ګوتې مه وروړه (۸)

د اسحق ننګيال په شعر کې دغه ډول عواطف، د هغو احساساتو په بڼه نه دي، چې ((شېبه يي)) او ((موقتي)) ارزښت ولري، دننګيال عواطف د يو شاعرانه زړه د ډېرې ژورې (انساني))مينې ځرګندوی دي. لکه چې په همدغو عواطفو کې د شاعر زړه هم ځاځکي ځاځکي راڅڅېده او ځکه خو يې داسې ژر هغه شاعر زړه ودرېد.

دريېم: کوم بل ټکی چې دننګيال په شاعرۍ کې د پام وړ دی، هغه د اوچت شاعرانه تخيل لرل، د نويو مفاهيمو او شاعرانه ترکيبونو جوړول او د ښکليو شاعرانه تصويرونو نوښت دی. هغه په شعر کې له دغو نويو شاعرانه ترکيبونو، ژبې ته يوه نوې ښکلا وربښې او د نويو تصويرونو له لارې زموږ د معاصرې شاعرۍ تابلوګانې رنګينوي او دپاملرنې وړ يې ګرځوي. کله کله خو يې په شاعرۍ کې د اسطورو راوړنه او پر ځای کارونه هم دهېرولو نه ده او دغه راز يې شاعرانه او هنري سمبولونوته غور په کار دی.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دغه راز موږ وينو، چې د اسحق ننګيال د شاعرۍ دغه ګڼې ښکلاوې او دغه د نوي شاعرۍ بنسټيز ارزښتونه هم د هغه په غزليزه شاعرۍ کې ځان راڅرګندوي او هم په ازاده شاعرۍ کې. لومړی يې د ښکلي او روان بيان، خو اوچت تخيل ننداره، په دغو غزليزو بېلګو کې ګورو:

ويلي ويلي په درګاه کې د صنم مرم

پر سرو شونډو د ګلاب لکه شبنم مرم

د سلګو مزل مې خدايه چې لنډ نه کړې

سترې سترې يې په هر ګام او قدم مرم

پاڼه نه يم چې په تش لوګي لمبه شم

لکه شمع تر سبا قلم قلم مرم

وچو شونډو ته مې ست د خمار څه کړې

ساقي! دلته چې په څنګ کې د حرم مرم

د ځوانۍ شپې مې جنت ته نيسه مه ږدئ

زه سرکښه په لمبو د جهنم مرم (۹)

او:

رونې مې مستقبل شو خو تيارو ونيو

رب دپسرليو مې اغزو ونيو

ماوی چې مړوند به يې زر پوشه شي

مات په کې بنګړي شول هتکړو ونيو

چېرته يوسم جام د شرابي عقل

ځای د مېکدو چې مې کعبو ونيو

نور مې نو اشنا په پلو مه راځه

دلته هر قدم قصابخانو ونيو.. (۱۰)

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او:

بیا رانغلې لېمو ته په پستو پستو وزرونو

زما د خوب کوترې ستا دسترګو له بامونو

څلو وهلې ګوره څه خواره واره پرې ګرځي

دشونډېو بوراګان مې ستا د شونډېو پرګلونو

په خپل شرنګ به ویده شمه په خپل شرنګ به روایښ شم

بنګړي مې کړه د لېچو، ګرځوه مې په لاسونو

زما مینه یو سیند دی او ستا زړه ورکوټی کلی

دا سیند چېرته جانان اوکېږدی د حبابونو

لا ښکاري چې موده د لېونتوب مې پوره نه ده

یو څوک راته نارې وهي د غرونو له سرونو (۱۱)

همدارنګه د ننګیال په ازادې شاعرۍ کې د نویو شاعرانه مفاهیمو او ترکیبونو او دغه راز د شاعرانه سمبولونو سیند بهاند دی. دننګیال شاعري، د پښتو د ازادې شاعرۍ په عمومي مطالعه کې هم دپوره پاملرنې وړ ده. په پښتو ازاده شاعرۍ کې د ننګیال هستونې ښکلې او پیاوړې دي.

دا د سپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د تیارو په جهنم کې د اغزیو لښکر

د بلاربو بوټو له شیدو نه ډک تیونه شکوي

اود نرګسو دا موسکۍ موسکۍ رنګینې سترګې

د لاس په نوکو باسي...(۱۲)

اود یوبل ازاد شعر د بېلګې یوې برخې ته یې هم پاملرنه کوو:

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

...))بېګاه شپونکی باد ستا د څڼو له غرو راغی

په پګړۍ کې یو ټکی د یوګل نه و

له نرۍ ملا نه یې د لمرغځه زرین ومستنی نه وراتاو

چاپې په تشې او ریښې ریښې بخڅۍ یو د سنورو نارنج نه و ایښی

نور مې په کلي کې باد نه چلېږي، باد هم مساپر شو ورنه

څومره تنها

څومره یوازې ده

زما دکلي ښکلې نازولې سپوږمۍ

بېګاه مې خوب لیدلی:

زموږ د کلي د چنارو تر شنو سیورو لاندې

پرهغو نویو پلنګي کټونو

یوڅوکارغان ناست دي

ږلۍ دلښتو وروي پرې،ګډوي ځانته زموږدکلي سپینې هېلۍ

زموږ دکلي په دېره کې د چلمو د کړو وړو لوګیو پر ځای

خورې ورې دي دښایسته ښایسته هیلیوتکې سرې د پېغلتوب وینې

کلي کې یوسېوری دبرېتواویوشرنګ دسپینوتورو نه شته رښتیا!

دکلي په دېره کې

دزلمیو څڼورو

د اتڼ هغه سکڼۍ ماښام در یاد شي که نه؟... (۱۳)

څلورم: د اسحق ننګیال په شاعرۍ کې ملنګي، شاعرانه لېونتوب، باغیتوب او یاغیتوب ګڼې بېلګې هم راترسترګو کېږي. دغه شاعرانه لېونتوب او یاغیتوب، د هغه شاعرۍ ته یو جلا رنګ ورکړی دی. د مستې او باغي شاعرۍ نمونې یې د لېونیو شاعرانه ولولو څرګندونه کوي:

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

-ملاځه مې د ورځې په دې ډکو کاسو ولې

د حورو لېونيه ماښامونه خومې خپل دي (١٤)

دا زه د توبو نه يم که توبو کې اثر نه شته؛

توبې مې زړه کې سوځي که توبو ته مې زړه سوځي (١٥)

ښکل کړلې ذاهدو دساقي ګوتې

ماتې شوې توبې په هوا والوتې

دې بحرنوشۍ خو دې حيران کړمه

شېخه زنګېدې په هوا والوتې

تاچې کړې ښکاره له لوپټې سترګې

خلکو نه شملې په هوا والوتې...(١٦)

د شاعر دغه ډول شعرونه کله کله د پښتني عنعنوي، کلتوري، اخلاقي ارزښتونو په پام کې ساتلو سره ، تر هغو هم پښه اړوي اود نمونې په ډول، کله چې د ((ګناه)) په نوم شعر داسې پيلوي:

څومره نېکمرغه يم ګناه کومه

تمامه ورځ ورېځې د باد له ژرندو باسم

اود لمر په تناره کې پسرلي ته ترې ډوډۍ پخوم

څومره نېکمرغه يم ګناه کومه...(١٧)

نوشعر په داسې ډول پای ته رسوي، چې د کلتوري، عنعنوي او اخلاقي ټکو په پام کې ساتلو سره يې يو لوی شاعرانه لېونتوب او ياغيتوب ګڼلی شو. د داسې څرګند او بربنډ بيان بېلګې به په پښتو شاعرۍ کې بېخي لږې وي.

Download from: ketabton.com

د ننګيال بې وخته مړينه، د پښتو پر نوي شعري بهير، د تندر له ګوزاره کمه نه وه او دغه ګوزار د پښتو يو ننګيال، يو بريال شاعر له دغه بهيره واخيست او دومره په بېړه لکه چې ترې پټ کړی يې وي. لکه تښتولی چې يې وي. ننګيال، يو ګل و، يو ملنګ و. دغه ګل لا بشپړ غوړېدلی هم نه و، چې پاڼې پاڼې شو، دغه ملنګ لا د خپل شعر کچکول د فطرت د ښکلا او رنګينو له ډاليو بشپړ نه و را ډک کړی، چې کچکول ترې چا پټ کړ.

ننګيال به د خپلو شعرونو په کرښه کرښه کې ژوندی وي، خو کاشکې هغه د پښتو د شعر د لا ښکلې کېدونکې ناوې د سينګار لپاره لږ څه نور وخت هم لرلای.

دا مجموعه:

زموږ نوميالي شاعر اسحق ننګيال د روان کال ۱۳۷۷ل کال د غويي (ثور) پر اتمه (۱۹۹۸م د اپريل ۲۸مه) د افغانستان د معاصر تاريخ پر دغه توره ورځ له نړۍ سترګې پټې کړې. د هغه په مرګ د افغانستان ټولې ادبي او کلتوري کړۍ غمجنې شوې شوې.د هېواد په داخل او د نړۍ په ګوټ ګوټ کې افغانانو د هغه يادونه ولمانځل اود غونډو او محافلو په لړ کې يې د هغه پر مرګ خپله غمشريکي څرګنده کړه.

په همدغه لړ کې د ۱۳۷۷ل کال د غبرګولي پر نهمه د ۱۹۹۸م د مې پر دېرشمه د جرمني د کولن ښار کې ((دافغانستان د کلتوري ودې ټولنې)) له خوا د هغه په باب يوه درنه ياد غونډه جوړه شوې وه. ياد شوې غونډه کې د شاعر پر ژوند، شخصيت او اثارو ګڼ شمېر مقالې ولوستل شوې او يو شمېر شاعرانودهغه پر بې وخته مړينه د اوښکو څاڅکي توی کړل. په همدغه غونډه کې د ((د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې)) غړيو وپتېيله، چې د ارواښاد ننګيال د ناچاپوشعرونو مجموعه د همدې ټولنې په لګښت چاپ شي او د همغه نېک کار لپاره پر هماغه ورځ يو شمېر دوستانو يوولس سوه مارکه سره راټول کړل.

څو کاله پخوا ګران ننګيال د خپلو ناچاپو شعرونو دوه کوچنۍ مجموعې زما په نوم له کابله پېښور ته رالېږلې وې او ورسره يې زما په نوم دغه ليک هم دخپلې مجموعې په پيل کې ليکلی و:

))ډېر ګران انځور صيب:

هيله ده، چې ژوندډېر درته بد نه وي او لکه چې پر موږ چې يې وکړل، هاسې ميرځي يې درسره نه وي کړې. زموږ خو ژوند څه ژوند نه دی او بايد همداسې هم وي، ځکه زما په اند ژوند پوچ دی-ژوند رنځ دی، ژوند قاتل دی او ژوند له ژونده د غچ اخيستنه ده. حتا ډېر ښه ژوند هم د شرابو پياله ده، چې د پېغمبرانو له ستوني نه تېرېږي. څښل، خوړل، کار کول او ويدېدل، دا دي هغه کلمې چې خدای (ج) د ژوند په نامه دژونديو په څوليو کې اچولي دي او زما ژوند خو تاته تر هر چا ښه څرګند دی، ټول عمر مې له دوو نومونو سره ژوند وکړ:

ښيينه او شعر. سره مو وژړلې او پر ژوند مو ناړې تو کړې.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ښيښنه يې رانه واخيسته او اوس زه او شعر دوه په دوه سره ژوند کوو. ډېر کله هغه له ما مرور وي او زه له هغه. ((درېيمګړی)) نه شته، چې سره مو پخلا کړي او که سره پخلا هم يو هغه تېره لېونۍ پخلاينه نه ده، ټوله ورځ راته د عقل او منطق نانددرۍ غړوي...

ښيښنه خو لاړه مګر شعر تر اوسه راسره شه. د وخت لوبي مې وېروي، چې له ده هم خلاص نه شم. پخوا به مو هره ورځ د مرګ ننداره کوله، اوس يې هره شېبه نندارې ته ناست يو، مرګ مو په وينو او رګونو کې ځاله کړې ده.

يوه شپه به سوچونو کې ډوب وم، چې يوه څه مې زړه ته راولوېدل، زړه مې راته وويل، چې دا خپل څو خام او نيمګړي شعرګوټي تاسو ته امانت درولېږم، چې که څه وشول ضايع نه شي. ښيښنه خو تر ما دمخه مړه شوه، وېرېږم، چې شعر مې له ما وروسته هاسې نه شي او که هېڅ هم ونه شول، راته چانړ خو به يې کړې! څو شعرونه مې ((سپېنتا)) سپين ږيري سره پاتې شول او له ما سره يې اوس کوم نقل نه شته، هغه غوښتل څه پرې وليکي خو حالاتو وخت ورنه کړ. که مې چېرې بيا موندل نو در وبه يې لېږم.

يوه ورځ به که خدای(ج) کول سره له نږدې وګورو.

ستاسو لېونی

۱۲/۵/۱۳۷۱

کابل((

ما هغه وخت غوښتل چې دا دواړه برخې په يوه مجموعه کې چاپ کړم، خو دا به د خدای تعالی (ج) رضا وه، چې د اوږدو لارو مساپر شوم او اوس هغه مجموعه د ننګيال تر مړينې وروسته خپرېږي.

ما دخپل اوږد سفر په پيلامه کې هغه مجموعه خپل ګران ورور او تکړه شاعر او ليکوال لال پاچا ازمون ته د امانت په توګه وسپارله. له ښاغلي ازمون څخه د زړه له کومې مننه کوم، چې زما اود ننګيال هغه ګډ امانت يې، د يو ستر ادبي يادګار په توګه دغو څو کاله په ډېر کړکېچنو حالاتو کې له ځانه سره وساته او دا دی اوس دشعر مينه والو ته وړاندې کېږي.

دغه راز له خپل ګران ورور ، پياوړي ليکوال اود پښتو له سوې ستي خدمتګار اسمعيل يون څخه هم زياته مننه کوم، چې دغه مجموعه يې چاپ ته چمتو کړه، له هغو يادو شويو مجموعو سربېره يې د ګران ننګيال نور ناچاپ شعرونه هم ورسره يو ځای کړل، دغه راز يې دهغه چاپي شعرونو څو وتلې بېلګې هم ورسره ملې کړې اوداسې يوه ارزښتمنه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مجموعه يې ترې جوړه کړه. له نورو ټولو هغو دوستانو څخه هم مننه خرگندوم، چې له ډولونو څخه په يو ډول يې ددې مجموعې په چاپ کې مرسته کړې ده.

په مينه او درنښت

زرين انځور

۱۳۷۷ل کال د وږي ۲۷مه

۱۹۹۸م کال د سپټمبر ۱۸مه

جرمني � د کولن ښار

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

اخځلیک

۱ -ننګیال، اسحق، څاڅکي...څاڅکي.. کابل، د افغانستان د لیکوالو انجمن: ۱۳۶۸ل کال (٦-۷)م،م.

۲ -همدغه اثر. (۱۸-۱۹)م،م.

۳ -همدغه اثر. (۹۲-۹۳)م،م.

٤ -ډیوه (مجله-لندن) ۱۳۷٤،غویی(۱۹۹۵م ،می) ۱۷مه ګڼه (۲۱)مخ.

۵ -ازمون، لال پاچا، پګړۍ کې کم نه یې له کاکله ګله (دنارنج ګل د دودیزې مشاعرې په ویاړ) ننګرهار (اطلاعاتو او کلتور لوی ریاست) ۱۳۷٦ل کال، (۱٤٦-۱٤۷) م،م.

٦ -ننګیال، اسحق، څاڅکي...څاڅکي.. کابل، د افغانستان د لیکوالو انجمن: ۱۳۶۸ل کال (٦-۷)م،م.

۷ -ډیوه (مجله-لندن) ۱۳۷٤،وری،(۱۹۹۵م ،اپریل) له اسحق ننګیال سره د ښاغلي اسمعیل یون مرکه، (۱۵)مخ

۸ -ټکور، افضل، دا لیکوال دا څېرې(د اسحق ننګیال د شعري بېلګو یوه برخه) کابل، ۱۳۶٦ل کال،(٤۲۹-٤۲۸)م،م.

۹ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (٤۷-٤۸) م،م.

۱۰ -همدغه اثر(۸-۹)م،م.

۱۱ -ازمون، پګړۍ کې کم نه یې له کاکله ګله. (۱٤۸)م.

۱۲ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (۳۷) م،م.

۱۳ -ننګیال، کله چې لمر شین شي. ازاد افغانستان، جریده (د افغانستان د مطالعاتو مرکز) پېښور، لومړی کال، لومړۍ ګڼه، ۱۳۷۷ل کال، وری (۱۰)م.

۱٤ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (۲٦)م.

۱۵ -همدغه اثر (۳۹)م.

۱٦ -همدغه اثر (٦۹-۷۰)م.

۱۷ -ننګیال، ګناه، لیمه (مجله-مسکو) لومړی کال، ٤مه ګڼه، ۱۳۷٦ل کال سنبله (۱۹۹۷م کال، سپټمبر)، (٥٤)م.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ننګیال د نورو لیکوالو له نظره

اسحق ننګیال یو رښتینی، ریالست او هیومانیست انقلابي شاعر و او زه به یې د لارښوونې ویاړ د ژوند تر پایه په خپلو اوښکو ساتم. پوهاندډاکټرمجاور احمد زیار.

د اسحق ننګیال شاعري د ژوند شاعري ده، ژوندۍ شاعري ده، دموضوع او شکل دواړو له خوا د ځېړلو او ځیرلو وړ ده. حبیب الله رفیع.

ننګیال خپله شاعري په ژوندیو انځورونکې پلې کړې ده، هغه یو لوی انځورګر دی، د غم دیوه شهکار تابلو یې کښلې ده، چې انځورونه په کې ژاړي. پیرمحمدکاروان.

ننګیال په غربت کې پیدا شو، په غربت کې لوی شو او په غربت کې یې ژوند تېر کړ، هغه هېڅ نه لرل، خو یوازې شعر یې لاره او دغه شعر د هغه ټوله شتمني وه. ننګیال زموږ د لومړۍ لیکې له مخکښو شاعرانو څخه و، چې په شعر کې یې صمیمیت، نوښت او خوږوالی و. هغه په خپل عادي ژوند کې هم ډېر عاطفي، صمیمي او خواخوږی و، یو انتقاد منونکی شخص و او هر څه به یې په ورین تندي منل. بریالی باجوړی.

ننګیال یوازینی عاطفي شاعر و، چې په شعر کې یې له ډېرو نوښتونو سره د ازاد شعر جنډه هسکه کړه او دهغې سیوري ته یې ډېر سترې دمه کړه. لال پاچا ازمون.

ننګیال یو نوښتګر او پر ښکلا مین شاعر و. نورالحبیب نثار.

اسحق ننګیال د پښتو په معاصرو ادبیاتو کې داسې یو روڼ او نه هېرېدونکی فصل دی، چې د برېښنا د یوه پړک په شانې وځلېد او ژر الونیا شو او د زړه اس یې ارمانونوله درانه بار سره د ((یوباد)) تر سر ځار شو او زموږ وطن یې له یوه لوی ویر سره مخامخ کړ. احسان الله ارینزی.

ننګیال هغه مجنون شاعر و، چې دخپل لیلی هېواد د ښکلا لپاره د خپلې ځوانۍ او ښایست بدرنګۍ ته هم تیار ولاړ و. بادام ظریفي.

ننګیال له ((بې ضرورته)) شعر ویلو څخه مخ واړوه، له تقلید څخه یې نوښت ته مخه کړه او دشعر اصلي جوهر ته یې پاملرنه وکړه. نورمراد.

ننګیال د ښکلي لغمان د شاعرانو د لویې کورنۍ د سرګل، د افغانستان د ځوانې پښتو شاعرۍ سر خېل او د ازاد شعر سالار و.ډاکټرمحمدالله رازق.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دننگیال شعري ځواک دومره پیاوړی و، چې کله ما دده یو شعر (خیبري تنده) چې د سر بیت یې دا دی:

ټول عمر درنه ده سپکېدوته یې چې پرې نه ږدئ

خاوره پښتنه ده او پردو ته یې چې پرې نه ږدئ

ولوست له واره یې په ولولو راوستم. ډاکټر جاوید وردګ.

د ننګیال د شهرت او بریالیتوب یو راز په دې کې نغښتی و، چې ده د واکمن ګوند فرهنګي غوښتنو او سیاستونوته یې غاړه نه ایښوده او نه یې غوښتل، چې دستوري خبرو ته ځان تسلیم کړي او د ورځې دستور ته په پاملرنه شعر د شعار تر سطحې راټیټ کاندي. دی په واقعي مانا یو روښانفکر و. په فرهنګي، اجتماعي مسایلو کې یې له یکه تازی او یوګوندي استبداد څخه کرکه کوله. سرمحقق زلمی هېوادمل.

که دافغانستان د پښتو د نوي نسل د شعر په حدودو کې یوازې دوه کسه هم تر نورو زیات ځلېدونکي، پیاوړي اود پاملرنې وړ وي، یو یې اسحق ننګیال دی. زرین انځور.

ننګیال د جنګ په ډېرو بدو شرایطو کې د خپل ټاټوبي په غېږ (کابل) کې فرهنګي او ادبي کارونه په پوره مینه او اخلاص پر مخ وړل، هغه شپه او ورځ پر ځان یوه کړې وه. که مبالغه ونه کړم، نو ویلای شم، چې ډېر کم وخت یې د ارام لپاره لاره. فرېدون.

ننګیال لکه څنګه چې په شعر او ادب کې یو روښانه ستوری و، همدغه شان د نېکو اخلاقو څښتن هم و. تل به یې له هر چا سره په ورین تندي چلندکاوه. دمشرانو درناوی دده پر طبعیت واکمن و. له کشرانو سره یې مینه ډېره زیاته وه او په نورو ټولنیزو خېرښېګڼو کې ډېر پیاوړی و. مولوي عیسی خان عالمي.

ننګیال د یوه لوی عزت سیوری و، چې تر دې سیوري لاندې د هر لاروي دمه جوړېده، هر چاتردې سیوري لاندې د ارام ساه اخیسته او بیا یې نود خپل منزل پر لوري د یون لپاره ځان جوړاوه. احسان الله الینګاری

ننګیال یو هڅاند او ښه انځورګر لیکوال او شاعر و، هغه دهېواد ناخوالې په ښه شان انځور کړې او هغه یې د تاریخ په پاڼو کې خوندي کړي دي. محمد حکیم.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

هغه شېبې، هغه کلونه

دا چې لګیا یمه زخمونه شمارم

تورو کمڅو ته دې ګلونه شمارم

تا چې پرې ایښی نازولی قدم

هغه کوڅې هغه بامونه شمارم

ستاله رښتیا ستا له درواغو لوګی

څه دې وعدې څه دې لوزونه شمارم

حسن یې یو دی یې مغروره په څه

ته چې خالونه زه داغونه شمارم

ته لوبوه په ګرېوانونو امېل

زه د ګرېوان زاړه تارونه شمارم

حساب یې ورک شي راته راشي خندا

څومره ساده یمه غمونه شمارم

کله به راشې په مزار د ننګیال

هغه شېبې هغه کلونه شمارم.

۲٦/۱/۱۳٦

خیبري تنده

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ټول عمر درنه ده سپکېدو ته يې چې پرې نږدئ

خاوره پښتنه ده او پردو ته يې چې پرې نږدئ

پرېږده خيبري تنده چې بيا په وينو ماته شي

گرمه معرکه ده سړېدو ته يې چې پرې نږدئ

سره چې وړي اورونه په کمڅو کې د پښتو ناوې

ښه ده چې لمبه ده لوگېدو ته يې چې پرې نږدئ

زلفو د جانان ته چې څو سرې وينې غوټۍ نه شي

لاره تکه سره ده وچېدو ته يې چې پرې نږدئ

نن مې د خوشال توره چې بيا هوس د شرنگ لري

تاوه په شرنگ ښه ده چوپېدو ته يې چې پرې نږدئ

گورئ چې اسمان کې وربخ د ستورو د لار پل وهي

ورځ خو لا اوږده ده تورو شپو ته چې يې پرې نږدئ

وړې يې چې غرور ته ثريا په جام د سترگو کې

نېغه مو شمله ده کږېدو ته يې چې پرې نږدئ.

١٧/٩/١٣٦٤

طلايي مرغان

سهر اوچت شو

دتيارو لمن يې څيرې کړله

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او سپرلنيو وږمو

ددې شينکي اسمان په دښتو کې

په سرو منګولو

باغ دنارنجو جوړ کړ

او،

ددې لوی درياب په غاړه کې

دحسن په کور

د شنو اوبو د سپينو سپينو آينو د پاسه

د سرو لمرونو

طلايي ماهيانو ولامبلې.

۷/۲/۱۳٦۵

ښکاري ته

ای ښکاري اشنا! درته سلام کوم

پرېږده چې دا سپينې مرغۍ والوزي

لاړې شي جوړې جوړې ګلونه شي

ښکلي شي ښايسته شي امېلونه شي

واخلي په وزرونو کې تنکي بچي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

وموښي سينو کې ګلالي بچي

سپينې سرې مښوکې زرکني بچي

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

☒☒☒

ای ښکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده چې دا شنو جلګو کې وځغلي

پېغلې د هوسيو د دامان په لور

واړوي پيکي د شنه اسمان په لور

وخاندي راتاوې شي مستي وکړي

ورغړي نخرې وکړي خوښي وکړي

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

☒☒☒

ای ښکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده د غونچو په لمن پريوځي

زمونږ دکلي باغ کې د سپرلي بلبل

زمونږ د خمارونو شرابي بلبل

پرېږده چې په سرو مښوکو وبولي

زمونږ د بام د پاسه د سپرلو سرود

بڼ ته د غوټيو د ښکالو سرود

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ځمکې ته د ورېځو بارانو سرود

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

⊠⊠⊠

ای ښکاري اشنا! درته سلام کوم

ګوره دا بې ژبې مرغان مه وله

نه یې چې کوم ووړ بچی بې موره شي

ته هم ګوره پلار یې او بچی لرې

پېغله لور ښایسته زوی ګلالی لرې

درد لرې، ارزو لرې، زړګی لرې

نو!

ای ښکاري اشنا! درته سلام کوم

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

۱/۳/۱۳٦۵، کابل

څار

باده! لږ پام کوه

ورو، ورو چلېږه.

دوير ګلان مې د سهار له اننګو تول کړي

د ورېځو سیورو ته مې ایښي دي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

بې خوبه ککي

د شپو سارا کې د درواغجنو ستورو

لارې څارم!!!

٦/٣/١٣٦٥

کابل

گناه

هېره دې جفا که نور دې نه درځم په کلي

دا ځلې خوله راکه نور دې نه درځم په کلي

مادرته نیازبین زړگی ټوټې ټوټې راوړی

ډېره دې ادا که نور دې نه درځم په کلي

نن راته ساقي د انگوري میو ست مه کوه

شونډې دې مینا که نورې نه درځم په کلي

خوله خودې ښېرا نه غیر دعاته جوړه نه شوه

سترگو کې موسکاکه نوردې نه درځم په کلي

ټول عمر ډک نه شو تش کچکول د گداسترگو

نن دیدن سپواکه نوردې نه درځم په کلي

زه ملامت نه یم صبر مات شو ته مې ښکل کړې

معافه مې گناه که نور دې نه درځم په کلي.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

۱٦/٥/۱۳٦٥

کابل

غزل

زړګيه اوښکه د ليمو شوې دا دې څه وکول

تېر د قاتلو په کوڅو شوې دادې څه وکول

دلته د ښکلو مينه سرغواړې د عشق په بدل

راغلې مين په داسې غلو شوې دادې څه وکول

دلته خو لارې د جنون وې د هوس خو نه وې

تاو د جنون په زنځيرو شوې داد څه وکول

قدم چې خوشې دلته اخلې په اغزيو لګې

ته يې په خيال د پسرلو شوې دا دې څه وکول

ته خو پښتون وې سرټيټی دې چاته هم نه و زده

بې شرمه دلته په سجدو شوې دا دې څه وکول.

تشې هوجرې

ګلونه شته خو له ورمو خالي دي

جامونه ډېر دي له نشو خالي دي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نور يې نو شرنګ نه شته چې پا مې ښوي

سپین مړوندونه له بنګړو خالي دي

نجونې سرتورې شوې بهر نه راځي

ځکه قبرونه له ډیوو خالي دي

چې یې پیزوب شي زنګ وهلې کړی

دغه کوڅې له لېونو خالي دي

چې مې رقیب په کلي زغرده راځي

ښايي هوجرې له پښتنو خالي دي.

۱۳٦٦

کابل

زما دلور (اوښکې)

د زوکړې په شپه

د سرو وینو دشپو ځانګې...

د سپوږمۍ ټیک په وربل کې

دا له کوم لورې نه راغلې؟

د موسکا په ډکو شونډو

د ساړه ژوندون زندان ته!

ketabton.com - The Digital Library

دلته مرگ دی، دلته وينې

مورې پر خپل ژوندون په تنگ يو

تا بې غمه جهان پرېښود

د ژوندو مړو مېلمه شوې.

⊠⊠⊠

دلته زمورږ د ژوند پر ولو

زمورږ د مېندو په سينو کې

د زلميانو په ککو کې

د پېغلوټو په کمڅوکې

رازنگېږي، رازنگېږي

د سور وينو د شپو ځانگې...

۱۰/۲/۱۳٦٦،کابل

شپه

تاسو پر کمڅيو باندې تېره کړه

موږه شپه اغزيو باندې تېره کړه

دا د ژوند مرورلې او ترخه کيسه

ټوله مو سپرغيو باندې تېره کړه

يوه شېبه رودل به وو د شپو له تې

دا شپه مو پېړيو باندې تېره کړه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

تاخو په سرور، ما د نشو ډولۍ

تورو تروږمیو باندې تېره کړه

ډېرو ستمګرو مو د وخت توره

څو ځلې مریو باندې تېره کړه.

۲۵/۸/۱۳۶۶

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نصیب

موږ چې له اره د شپو روږدي یو سبا دې نه شي

که په څو شمعوشپې رڼېږي نو رڼا دې نه شي

خیردی زموږ دباغ ګلونه که تالا تالا شول

ستا د ښایست، ستا د کمڅو غرونه تالا دې نه شي

د خپل تندي تیاور کې ډوب شوم ستا وربل مې هېر شو

ستادبېلتون خوب مې لیدلی دی رښتیادې نه شي

خوا مو اغزو،لاره اغزو،کلی اغزو نیولی

داسې سپرلي کې که راځې ګلونه رادې نه شي

موږ د تقدیر پر ماڼوپه وچ سمندر ټول لاهو کړو

دغه نصیب به وي زموږ خو د بل چادې نه شي.

۱۳/۱۱/۱۳٦٦

جلال اباد

انګازې

چوپه چوپتیا ده

لارې چوپې دي، کوڅې چوپې دي

چرګانو نارې نه کړې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ملا اذان ونه کړ.

☒☒☒

دا څه سهار دی؟

چې له يوه کوره يو غږ

د يوه ور د خلاصېدلو ونه خوت

چرګانو نارې نه کړې

ملا اذان ونه کړ.

☒☒☒

واټونه تش دي

د سوالګرو ماشومانو

پر نازکې چغې پلنې نه شوې

چرګانو نارې نه کړې

ملا اذان ونه کړ.

☒☒☒

خو يوغږ اورم،

يو غږ وينم،

يو غږ څښم

چې مې په ذهن کې ژړېږي

انګازې کوي

په ماته ژبه وايي راته:

کارغان راغلل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کارغان راغلل

کارغان تورې غاړې راغلل

وای! زمورږ د باغ گلونه

وای! دا ونې، دا فصلونه.

۱۳٦۷ل کال

کابل

ژوند ته ژړا

سترگې دې شته؟

ته راته گورې؟

غږ مې اورې؟

ژوندونه! نن دې پټو سترگوته

يو غلی مساپر ناست يم

چې اسوېليو ته مې

دباد او توپانونو

د کاروان اوښې ستمی کوي

اود غم اور ته مې

د غرونو

اود دښتو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ډېرينې پښتې وسوځېدې

اوښکې مې بېرته خو را.!

۲۸/۲/۱۳٦۷

کابل

درشل

چې پر اغزنو لارو ځو سبا ګلونو کې ځو

د عشق درشل ته په سکروټو په اورونو کې ځو

شپو کې دلمر زړې کرو وربځې په ستورو ولو

پاتې منزل پورې اشنا په سحرونو کې ځو

کړې کوځې که د سفر خو له تيارو ډکې دي

دوينو سور مشال په لاس کې تورتمونو کې ځو

له زړنو پرخې وورو پر جل وهلې فصل

شېبې،شېبې لکه ورمې مړاوو باغونو کې ځو

د وصل لاره کې رقيب خير که کوهي کيندلی

سبا به غاړه غړې ياره! منزلونو کې ځو.

۳/٤/۱۳٦۷

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لوونه

ګېشول هر خواته په کروندو لوونه

موږه کوو د خپل سرو لوونه

ته دي ګلان دلی دلۍ وږه پر سر

موږ ته راپېښ دي د غونچو لوونه

موږ د لونګو کرونده کړې وه

اوس پکې کېږي دا غزو لوونه

خواشيني نه يو پر بې سرو تنو

مګر چې نه شي د شملو لوونه

خير دی که نور راکې څه پاتې نه دي

وطنه! ځار درنه د زړو لوونه.

۳/٦/۱۳٦۷

کابل

مات خوبونه

هېڅ نه پوهېږم،

چې سبا به مې دماتو ارمانونو

مړاوي شوي بڼ کې

د شنو اغزيو باچاهي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پر کوم گل اوربلوي؟

هره شېبه، هره ګړۍ مې

دخوږو خوږو خوبونو

دماتېدلو اوازونه اورم.

⊠⊠⊠

هره شېبه، هره ګړۍ

له خپله ځان تښتم

هره شېبه، هره ګړۍ مې

څوک له ځانه شړي

د يوه ځنګله پر څانګو ناست يم

يوه سيوري کې مې ځاله کړې

سيوری زما په هره ساه کې

ځغلوي د خپلې ساه تنستې؛

زه،

سيوری،

څانګې،

لاس په لاس د تور ځنګله له پاچاهۍ نه

دغريبې مهاجرې کورنۍ په څېر

په ګډه تښتو.

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

زه د مزل په هر يو ګام کې

د پرون شاهدان وينم

او د نن شهيدان.

زه مې د غرونو او ځېږيو

د ګونګې ژبې اورينو افسانو ته ناست يم

چې هره ورځ کې راته ښيي

په خوني ټکو دوينو

او اورونو تاريخ.

☒☒☒

زه يې په سترګو کې

د خپل نن او پرون

ماتې هنداري وينم.

زه په زړو هديرو لولم

د نيکونو په لاسونو کې

د نن د زېږېدلو کيسې.

۱۸/٦/۱۳٦۷، کابل

کوټنۍ

نور مې تر دې چت لاندې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

خوبه نه راځي

نور له ختېنو دېوالونو

او بامونو سترې شوې يمه

ماته له دې ځايه نه لېږي

په ځنګله کې

يوه د غوړګو کوټنۍ کوره کړئ!

۲٤/٦/۱۳٦۷

باور

منم د ژمي چې اثر نه شته دی

خو پرسپرلي هم څه باور نه شته دی

ګودر به وي، نجونې به ډېرې وي خو

هغه د ښکليو مازيګر نه شته دی

تڼاکه وم مګر اوبه چې نه شوم

د اتشي سترګو نظر نه شته دی

شپه سبا شوې له مودو ځنې پس

خو زور په زړه کې د سحر نه شته دی

لويې دېرې چې مو اغزو ونيوې

جګې شملې پګړۍ په سر نه شته دی

۳۱/٦/۱۳٦۷

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د مسکو پېغلې ته

زه چې ګورم ستا د زلفو دمارپېچو غرونو باغ ته

ماته یاد شي

زموږ د پېغلو وران پیکي، ځنګل سرونه

زه چې ګورم ستا د شونډو د شرابو سره لښتي ته

ماته یاد شي

پر وطن مې د سرو وینو ډک سیندونه

زه مې خپل او هم خو ستا بخت ته حیران یم

پر ماکانې وروي، پر تاګلونه

۱۹۸۸/اکتوبر۱۳مه

مسکو

سترې مور مې

هر څو زبېښمه ورو ورو (د بلبل اوښکې)(

هر څو زبېښم د ورېښمو شونډو څاڅکي

هرڅو خېږم د نشو پر میناړونو

لامې مینه تاوده نه وي چې رایاد شي

دا زخمي زخمي وطن مې

Download from: ketabton.com

او دا سترګې مور مې

هر یو ګوټ شي د شرابو

پیمانه راته د زهرو

راته یادې کړي مچکې

د ملګرو سور ټټر مې.

ای زما وطنه!

ای د مرګ او وینو کوره!

لرې مې پرېږده، لرې مې پرېږده

چې مېلمه یم پس له عمره

د یورپ د ښاپېریو.

۱۹۸۸اکتوبر ۱۹مه

کیف

Download from: ketabton.com

زما زوی ارش ته:

سترٻ شعرونه

زه دي له لري نه اواز اورم

زه دي له لري ننداري کوم

چي لټوي مي سرګردانه نا اشنا کوڅه کي

چي لټوي مي ددي سترٻو ميخانو غاړه کي.

خو زه

د شنو ونو د لاندي له خپل سيوري سره

شيښه د غم دميو لاس کي

له هرګوټ نه وروسته

د اورلګيدو د کوچنۍ لمبي رڼاوو لاندي

سترٻ شعرونه ليکم.

هوکي!

د وينو شعر، د غم شعرونه

او ستا د ماتو مړاوو شونډو ارمانونو غزل.

۵/۹/۱۳۶۷

کابل

راشئ او وګورئ!

Download from: ketabton.com

راشئ او وګورئ!

زما د ژوند دا((شنې شنې)) اوډ ((مستو)) شاعريو شېبې

راشئ او وګورئ!

زما دغزلونو د ميلاد او کوچنيوالي دغه تنګې کوڅې

راشئ او وګورئ!

زما د شعر چغې مساپر ماښام کې

چې په سرو وينو لامبي

چې سترې ساندې بولي

چې تورتم کې د څو وچو اورلګيدو

دې کوچنۍ رڼا ته

وينه شي،وځاځي او ژاړي سربداله دې کڼې ځمکې ته.

⊠⊠⊠

راشئ او وګورئ!

زما دمړو خوبونو د اسمان دا نړېدلي ځاله

راشئ او وګورئ!

زماد غزل سترګو کې

څپې، څپې د وينو او سرو اوښکو چينې.

راشئ او وګورئ!

زما د شعر ګلونه پاڼې پاڼې

الماسي برېښنده غاښو کې دخاڼو پاتې.

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

راشئ او ومې ګورئ!

راشئ او ومې ګورئ!

چې څنګه خلاص شم شوګیرونه د سهارله شنو بادونو سره

وایم چې نه یې لیکم

خو پاڅم وخوځم او ګرځم

لا هماغسې له غمو ډکو شعرونو سره.

۱۰/۹/ ۱۳٦۷

شومه دم

راځه چې څه د ستورو د لالونو شومه دم دی

په څنډو د سپوږمۍ کې د ګلونو شومه دم دی

کیسې خو په والله چې د شرابو زړې شوې

جانانه! د سرو شونډو د جامونو شومه دم دی

دشمعې په رڼا کې به مې ستا څېره لیدله

اوس راشه چې مې کور د مشالونو شومه دم دی

خیالونه شول څپې څپې په شنه سین د اسمان کې

Download from: ketabton.com

ته گوره چې اشنا! د غزلونو شومه دم دی

زماد انتظار شېبې او ستا نیم کښه سترګې

زما د شوګیرو، ستاد خوبونو شومه دم دی.

٦/١٠/١٣٦٧

کابل

اجمل ختټک ته:

شمشاد شمله، زیړې خبرې

ته رانه ځې او زه تنهاکې پر ځیګر ګرځوم

د ذهن باغ کې دې کرم یاد دې پر سر ګرځوم

اشنا! در تلی نه شمه لار تړوله اغزو نیولې

د زړه پر ګل دې لکه پرخه هر سهر ګرځوم

خاخکی غزل به مې لیکه تابه تر جوړ کړ دریاب

اوس به د شعر منګی خالي پرکوم ګودر ګرځوم

بې شکه کور د پښتنو کې لر وبر خو نه شته

چې مې دزړه ((دالان)) نه ځې خاورې پر سر ګرځوم

ستا دا شمشاد، شمشاد شمله او ستا زیړې خبرې

لکه روڼ ستوری په اسمان کې د خیبر ګرځوم

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ګوره زاري درته کوم چې درنه نه شمه هېر

ستا د ((غیرت چیغه)) خو زه په لر وبر ګرځوم.

۳/۱۱/۱۳۶۷

کابل

د خاورین کلي ناوې

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه سپېڅلې ښېره

او یو تنکی ماشوم

چې پوست په غېږه کې نیولی دی د ځمکې ادې

تی ورکوي

او له خاورین زړه نه یې ورکړلې

دتورو تورو وینو لپې.

⊠⊠⊠

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه رنګینه پانړه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

یوه نازکه لښته

چې شنه بادونه یې خاورین کلي ته ځي

او ورته ساه ورکوي

باران یې زلفې مینځي

اوشنې وږمې یې غوږ ته بولي

د ښایست او د شنې مینې کیسې.

⊠⊠⊠

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه د حسن ډیوه یوه ښایسته شهزادګۍ

یوه له شنو، سپینو او سرو رنګونو ډکه

نازولې انا.

⊠⊠⊠

هاغه ده وینمه یې

چې له خاورین کلي نه راغله

د ښایست پر اوږو.

⊠⊠⊠

ګوره سپرلی راغی

هلته یو ګل وټوکېد.

۱۳٦۷ کب

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

فصل

د خزان رټلی ګل یم پر سپېڅلي بهار سوځم

د ګونګۍ شمعې رڼا یم د شپې زېږم سهار سوځم

ورته اوښکه شم د سترګو زما سترې سفر ګورئ

لایې کوز پر شونډو نه یم چې په ښکلي رخسار سوځم

د کمڅیو د بڼ ګل وم لکه روڼ د شفق څاڅکی

ستاد تورو زلفو غره ته اوس تنهالکه خار سوځم

د لیلې زړه کې شوې هېرې د مجنون لېونۍ سترګې

ټولو لوزونه ځوانیمرګ شول د وعدو پر مزار سوځم

د وفا داني مې کښت کړې د جفا فصل زرغون شو

د ژړا چم خو مې نه زده خو د زړه په انګار سوځم.

۱۳٦۷ وری

کابل

ښکاري نظر

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زده که دې خواږه نه دي ترخه خو راته ووايه

مات مات دې منگی شه جنۍ څه خو راته ووايه

زه ساده په غورو د لېمو کله پوهېږمه

نيمه راته ووايه د زړه خو راته ووايه

نه وايمه نه چې راته وکړه د وصال کيسه

خير دی يو غزل د بېلتانه خو راته ووايه

ما دې د الفت زړي د زړه پر سر کرلي دي

ته پرې د سپرغو د بارانه خو راته ووايه

سترگې مې باولۍ شوې ستاشکارې نظر ته کېناستې

اوسه يې هغه وخت د قتلېده خو راته ووايه.

۱۸/۱/ ۱۳٦۸

کابل

زړه سوی پر غوټۍ

نازولې غوټۍ راغله

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د سپوږمۍ امېل پر غاړه

د سپرلي وينې پر شونډو

او د ستورو د سرو اوښکو

په چينو مينځلې زلفې

☒☒☒

دا ډېرې د سپينو واورو

د جلگو سپين کفنونه

يرغلونه د ږليو

د يخجنو بادو کړيکې

توپاني خونړۍ وريځې

دترخو سيليو ژبې

د گلونود مرگ چغې

د ويرجنو ورځو ميندې

د نېستۍ پر سين لاهو شول

راته سور پسرلی شين شو

زما زړه پر غوټۍ سوځي

☒☒☒

زما زړه پر غوټۍ سوځي

چې د مرگ له پولې راغله

له لوخړو ډک جهان ته

د شرابو جام په لاس کې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

خماري نشې په سترګو

خو شېبه پرې تېره نه ده

چې بې اور او توپان سوځي

د ثواب بنګړي پر لېچو

له ګناه تشه لمنه

دا زمورِ د وينو سين کې

دا زمورِ غريب سپرلي کې!!!

٢٤/١/١٣٦٨

کابل

د بې لارو لارو پل

تا وې درځم به

ما مې زړه درته باغچه کړ

زماد مړه اميد انګړ کې

د نرګسو او زنبقو ګلان وغوړېدل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زماد ذهن د اسمان

د اجل وهلې دښتې

او وچې شوې چينې

لکه د شنه هسک کرونده کې

د سپوږمۍ

او رڼو ستورو د موسکاوو پټې

هاسې پر فصل راغلل

☒☒☒

ستا دراتلو د شپېبو ټال کې زنګېدم زنګېدم

ستاد راتللو هر قدم ته مې د شعر پېغلې مينځې کړلې

ستاهر قدم ته مې د شعر نازولې وينې وپاشلې

خو ته رانغلې:

خو ته رانغلې د شينکې باد د کمڅيو

غورځېدلې غوټۍ

زماد بې ګله شملې ول ول کې تلپاتې شوله

او هر سهر راته په ذهن کې

دا ستا د قدمونو

دبې لارو لارو پل ښيي.

۲۹/۱/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

سیلۍ

تورې سیلۍ دي په جونګړو کې رڼا نه پرېږدي

دلته دوینو لېوني چیرته خندا نه پرېږدي

چې د اشنا خورو ورو زلفو کې نه شته ګلان

ظالم وختونه د سپرلي ستوني کې سا نه پرېږدي

پرون په کاڼو نن چې داسې په سکروټو لګو

شپېې سلګۍ ته خو مو هېڅکله سبا نه پرېږدي

وینو کې زېږي، پکې لوی شي، پکې ومري بچي

قاتلې شپې دي دعا ګوی کور کې د چا نه پرېږدي

داسې مېلمه شو په وطن راته د مرګ سوداګر

چاته عزت، چاته شمله، چاته حیا نه پرېږدي.

۱۵/۲/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دشهادت کیسې

چا مې د مات، زخمي زخمي

او مړاوي شوي خوب تعبیر ونه کړ

چې مې د اوښکو د ګلونو ننداريې ته

ددې لرې وطنونو له باغونو نه

د شاتو مچۍ ولې راځي؟

⊠⊠⊠

چامې د زړه د وینو سین کې

وینې ځښونکې کبان ونه لیدل

چې یې د مستو خنداګانو

او پیالو له کړنګهار نه یې

دې لوی کلي او ټول وطن ته خوب نه ورځي.

⊠⊠⊠

چا د اسمان له چاودې زړه

زخمي سینې

اوله ویرجنو سترګو ونه پوښتل

چې د سپوږمۍ ناوې

د هسک د واټ په منځ کې

د شهیدو ستورو وینو نه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پر مخ ولې خالونه ایښي؟

او شپو ته بولي

د اسمان د طلایي بڼ

دهر ګل او سرې غوټۍ

د زړه چاودون او شهادت کیسې.

۱/٤/۱۳٦۸

درې نومونه

زما د شتو پوښتنه ولې کوئ؟

زه مې د ژوند لپاره

درې نومونه ښکلي

اوله هر څه نه سپېڅلي لرم:

شعر،

شراب،

اود شنو ولو د شنو ځانګو غرمو سیورى.

٥/٤/۱۳٦۸

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کابل

د ماضي پاڼه

د سرو وینو پرون وینم

چې دنن شفق ته ګورم

راته تېرې کیسې ښیي

د ماضي پاڼه اینه شوه.

چې کې لوی سمندر وینم

په باغي څپو کې لامبم

د زمان ګلونه مینځم

د ازاد ساحل په خاځکو

د نجات پر بېړۍ سپور یم

کله تندر کله کله اور یم

ړنګوم د سکون ځلي

ویښوم د ماڼو کلي

هر محل راته میوند دی

هره دښته تاتره شوه.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

▯▯▯

چې کې لويو غرو ته ګورم

ټول جهان راته شمله شي

دا کږې وږې درې مې

راته رزم شي، جګړه شي

هره تیږه د وطن مې

د جرګو لویه دېره شي

هره چغه دبابا مې

پر ((لاتیانو)) زلزله شي

هر یو توغ، هره جنډه مې

دېرنګ پر سر لمبه شي

هره پېغله د وطن مې

ملالۍ شي، زرغونه شي

چې دا مسته برېښنا وینم

راته توره شي تیاره شي

د پرون غرور ته ګورئ!

چې زموږ د لاس وسله شوه.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

☒☒☒

لا د هسک ځنو کې زانګي

دا اسمان اسمان خیبر مې

دا دننګ د کسو تورشو

دا جهان جهان سپین غر مې

لا د فتحې سرود بولي

دا میوند میوند سنګر مې

د دښمن پر مرۍ چورلي

د غازي ادې خنجر مې

لا د تورو ګوزار غواړي

د زلمي شهید ټټرمې

زېرى! زېرى! چې لا سره مو

د ننګونو معرکه شوه

دا په سرګټلې لاره

بیا زموږ په وینو سره شوه.

۷/٤/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

حاصل

بیا مو په کلیو، کروندو کې
د ماتم د ماښامونو ډمې ونځېدې
بیامو د ژوند واټ
د سرو اوښکو دماښام شفق
په وینو سور کړ.
او په دې سترېو کروندو کې
د غنمو او ګنیو د هر فصل پر ځای
هره شپېه د ځوانیمرګ ژوند
اود سرو وینو حاصل اخلو.

۲٦/٤/١٣٦٨

کابل

دا ستوري هم توپې شول
دا ستوري هم توپې شول
دا سپوږمۍ هم بوره شوه
او ددې شپو تورو ځنګلونو کې زېږېږي
او لوېږې د شرمښو
او د دښتو د بګوو بچي.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

☒☒☒

دا ستوري هم توېږ شول

دا رڼا هم مړه شوه

او د زړو کېږدیو منځ کې

دکوچنیو ماشومانو د خنداوو

او په غرو کې د زاړه شپونکي

د ((های های)) اوازونه پټ شول.

☒☒☒

دا ستوري هم توېږ شول

سبا به لمر هم مړ وي

او موږ د شپوبنده ګان خاندو

د رڼاوو د مرګونو

او شهیدو ښکلو ستورو

ډلوډلو جنازو پسې.

۱۳٦۸/٥/٤، کابل

هغه ورځ...

بیا به سره لېچې د رامبېلو

زموږ د کلي د ګلابو

له شینکي قده راتاو، راتاو شي؟

بیا به د سرې غوټۍ ډولۍ

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د پسرلي پر مرمرينو اوږو

راشي زموږ د کلي باغ ته؟

بيا به د غرونو

د زاړه شپونکي

د بين د زړه

زخمي اسويلي ساه واخلي؟

بيا به زموږ دکيږدۍ مخه

د وريو له سپېڅلو او معصومو اوازو ډکه شي؟

هوکې!

همداسې به شي

غرونه به هست شي

او دا دښتې به

له ډېرو ترانو سترې شي

خوهغه ورځ چې:

زما پر قبر

د پولادو شناختې هم ويلې وي؟

۱۸/۷/۱۳۶۸

کابل

که سپوږمۍ نه وای

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

زموږ د باغ خوږو انګورو به

د چاله حسنه رنګ اخیسته؟

او د کوچیانو کاروانونو به

پر کوم لوري مزلونه وهل؟

☒☒☒

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

د مساپرو سلامونه به له لرې وطنونو

د اشنا سترګو ته چا رسول؟

او زموږ کېږدۍ به

د تورتم له خونړیو لاسو چا ژغورلې؟

☒☒☒

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

د شعر پېغلې به تنکیو اننګیو ته

د مینې خال له چاپوراوه؟

اود وختونو ترورمۍ کې به

د ژوند او دامید ګامونه چا اخیستل؟

Download from: ketabton.com

کښت دې سمسور سپوږمۍ!

ژوند دې زرغون،

ځواني دې هسکه او ښېرازه اوسه.!

۲٤/۷/۱۳٦۸

کابل

لمبې په دام کې

دلته غوټۍ له ډېرې تندې وسوې

دلته د باغ ډېوې سوې قتلې

د اغزو پر خونړیو لاسو

او دلته ځمکه شوه د سربو

او اورونو پر غرمو بدله.

☒☒☒

دلته په کليو کروندو کې

د ماتم د ماښامونو ډمې ونڅېدې

بيامو د ژوند واټ

د سرو اوښکو دماښام شفق

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

په وینو سور کړ.

او په دې سترېو کروندو کې

د غنمو او ګنیو د هر فصل پر ځای

هره شپېه د ځوانیمرګ ژوند

اود سرو وینو حاصل اخلو.

☒☒☒

دلته په سترګو کې

تنکۍ اوښکې هم وچې شولې

دلته سیندونه، ګودرونه

او ویالې تږې شول

))دلته ډوډۍ وږې ده.((

☒☒☒

دلته د شنه سپرلي د ګلو د زېږېدا

او شهادت نېټه راغبرګه شوله

او زموږ په مینو او جونګړو کې

خواره لوګي

زموږ دژوند د پای ټکي شول.

☒☒☒

دلته وطن په وینو سور دی

او لګیا دی زموږ د وینو پر مدار څرخي

دلته زموږ داوښکو سین کې ملایک او شیطانان،

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

اوپرښتې او تور دېوان سره په ګډه لامبي

دلته غرونه غرور مات دی

او هر سين ته اتکړۍ دي پرتې

دلته د اورلمبې په دام کې نيسي.

⊠⊠⊠

دلته اوبه، دلته اورونه، دلته خاوره

او بادونه رانه غلو وړي دي

دلته د سترګو له ککيو نه قي شوی

د شملو او لوپټو انځور

دلته زموږ د لاس تسبې او س د لوليو

او لغړو فواحشو په غوږو کې زانګي

دلته وياله تږي دي

))دلته ډو ډی وړي ده.((

٢/٧/١٣٦٨

کابل

ښېرې په مالت کې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

جانانه! دلته مه راځه لمبې دي په مالت کې

زندۍ دي زولنې دي، غرغرې دي په مالت کې

چې ته به لوبېدې پکې اوس هغه ګلان نه شته

ایرې دي په مالت کې، هدیرې دي په مالت کې

د مینې ګودر وران شو د منګیو کتار مات دی

له سرو وینو نه بیا جوړې ویالې دي په مالت کې

سبابه وي منم خو په ماحول کې دکوډګرو؛

په موږه خو خورې ورې تیارې دي په مالت کې

ذره هم سترې نه شو پر موږ زور د ستمګرو

هر څومره که ژړا وې دي شېرې دي په مالت کې.

۱۴/۸/۱۳۶۸

کابل

اس (۱)

هغلته لرې یو سپین اس ولاړ دی

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لکه د ګلو پرخه

لکه د قو بڼکه

لکه دښکلي یار د سپینو غاښو سپینه برېښنا

لکه اوبو کې د ښایسته وو ښاپېریو د مروندونو سیوری.

☒☒☒

هغلته لرې یو سپین اس ولاړ دی

لکه د ستورو اوښکه

لکه د ټولې دنیا سپینه نازولې سپوږمۍ

ورپسې منډې وهم

چغې وهم

تښتي رانه

راځنې کرکه لرې

فقط همداسې لکه ته چې رانه کرکه لرې

منډې وهې

تښتي رانه

هلته یو اس ولاړ دی

هلته یو اس ولاړ دی

لکه د ګلو پرخه

لکه د قو بڼکه.

۱۵/۸/۱٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

هیلۍ

پاڼې را ورژېدې

څانګې بربنډې شولې

کفن د سپینو واورو واغوسته

د ځمکې ادې

کنګل زموږ په ویالو کې

د اوبو له ستوني ساه واخیسته

او ځوانیمرګ شول د سیندونو

نازولې کبان

نو ای هیلۍ!

وزورنه پرانېزه ورځه

دغه ماحول

ګرانې! دا ستا د اوسېدو کله دی؟

۲۲/۹/۱۳۶۸

کابل

سلامونه

هلته چې شنه ښکلې بادونه

غوړوي پر شنو ګنیو

د شنو پرخو امیل،

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

هلته چې ویالې دي

د جل په موسمونو کې

د سترېیو پردیسانو د غرمو ځېرې

اودوېالو رنې اوبه دي

د سپورږمۍ دپېغلتوب اینې

اشنا! همغلته زمورږ کلی دی

زمورږ د ژوند هغه ویالې

او کروندې هلته دي

گوره! که راغلې کله زمورږ

دغه زاړه، دغه کوچنې کلې ته

ماته پلو کې

زمورږ پټیو نه د تللیو

((قځلاخو)) سلامونه راوړه.!

٨/١٠/١٣٦٨

کابل

غلا

نن مې مودو نه پس په سترگو کې

د خوب پر ځنگله اور ولگېد

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

خو سپین سهار ړوند شو

نن مې د کور په دېوالونو کې ځنګېږي

د ځوانۍ د زړه چاودون

اودګناه یو وېرووونکی انځور

کور مې لوټ شوی خوبه!

صدف په ناړو باندې لوند دی

مرغلرې ورنه غلو وړې دي:

زما دمور دلاسو ننبې ها سپېڅلې تسبې

او په انګړ کې

د انګورو دتاکونو هغه ښکلې، هغه مستې شنګلې.

۲۳/۱۰/۱۳٦۸

کابل

ماڼو ته سرود

موږه دې وینو ماڼو!

موږه دې وینو ببړۍ!

ماڼو! زموږه دلته یو ګودر اباد دی:

د زلمیو او د پېغلو د تنکیو زړو د وینو ګودر

دلته زموږ د وطن میندې د کوډلو

اود ورانو کلاګانو انګړونه

هر سهار په خپلو سترېو سترېو اوښکو مینځې.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

***

زموږ بوختیا: ویر سره غاړه غړۍ

زموږ ((مېلې)) پر هدیرو، ټولېدل

او تنګ ټکور مو: د ګولیو نڅا

ژوند مو د اور او د ایرو

او دسکروټو او سپرغیو

یوه تکه سره بټۍ ده مانو!

مړي مو کور کې مساپر

او د ځنګلونو شرمښانو خوراک.

***

خو موږ دې وینو ببړۍ!

موږه دې وینو د توپان او ګردابونو په سرونو

د ګلونو او عمرونو لالهاندې ببړۍ!

موږه دې وینو د یاغي سین په موجونو کې

چې اوړي او را اوړي

غورځې، پرځې

او را وخوځېږي

د څپو پر غرونو لاړې باسي.

***

موږه دې وینو مانو!

موږه دې وینو چې ((سلام)) ته دې هر ګام کې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د وختونو لېوني پېریان

د شپو له ځنګلونو وتي

موږه دې وینو چې دې ښکار ته

هر څېک کې

دنهنګو وینې څښونکی لښکر ناست دی

له غاښونو نه ارې جوړوي.

⊠⊠⊠

موږه دې وینو چې د درد کومې کې ساه وباسې

موږه دې وینو چې یوه تڼاکه مړه نه وي اوبله درځي

موږه دې وینو چې د ژمي باد دې ژامو کې ډېره شوله

تاوه را تاوه شوله.

⊠⊠⊠

موږه دې وینو ماڼو!

چې هره ورځ او هره شپه، هره ګړۍ راته دا ستا

د سفرونو اومزلونو د ګامونو ښکالو

دلته راځي

موږه دې سوز، موږ دې ګداز اورو

موږ دې په لاس کې د ورغوي کرښې دلته لولو

ماڼو ورځه!

ماڼو وردرومه، سفرکم مزلونه لږ پاتې دي

د ستم زور اوبه دی.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

☒☒☒

که چېرته تم شې ماڼو!

اود ساحل پر لوري لار ونه کړې

د وخت پر پاڼو به ورستې شي تورتمونو کې

د ستړيو قافلو ديون سپېڅلې کيسې

د ګلکڅونو شنې رينبې به چېرته هم

د شنه ساحل پر ازادۍ باندې باور ونه کړي

☒☒☒

موږه د مرګ او د ژوندون پر تمځای ناست يو

ستا هر ګام ته موله زړونو نه

د وينو مشالونه ايبنې

موږ دې هر ګام او هر قدم

د خپلو اوښکوپه دې ماتو، تکو سپينو مرغلرو مينځو.

راته هادې شه ماڼو!

راته هادې شه ماڼو!

١٠/١١/١٣٦٨

کابل

Download from: ketabton.com

لاس راکوې او که نه؟

بیا د اسمان دروازې بېرته شوې

باران دی چې ورېږي پسې

خو د سرو وینو باران

ځمکه شوه ټوله سرترپایه پر چینو بدله

د سرو لمبو په چینو

دنیا مو ټوله په ناپایه سمندر واوښته.

☒☒☒

((نوح)) بیا دعا د مرگ

دو خت د گناه کارو کړې

موږ گناه کار څېرته یو؟

نه خو مو چاته لېونی ویلی

نه موپېریان د چا د عقل غله گڼلې چېرته

خوځو ډوبېږو بېگناه

د سرو اورونو د موجوو سین کې.

☒☒☒

ای د ((جودي)) پر غرونو ناستې

زموږ د ((نوح)) بېړی!

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

موږه په خپله لېوني یو

او پېریانو رانه عقل وړی

لاس راکوې او که نه؟.

۱٦/۱۱/۱۳٦۸

کابل

موسم

بې له تا دوینوشپې شوې، مېلمنه مو شه د کلي

د (زیوس) د کال وړانګې ((اتنه)) موشه د کلي

ځو چې غار په وینو لوند دی، ګړوي لوګي د غوښو

ژویو سترګی دبو پاچا دی نو وسله مو شه د کلي

د تیارو اوښې ګونډې دي ژوندترې ساه ایستلی نه شي

د سپوږمۍ د روح اینه شه او ډیوه مو شه د کلي

ورته پوې لولۍ سترګک کږسکندرتخت دجمشید وسو

دا مړژواندی قوم راوېښ کړه زلزله موشه د کلي

چې دژوند هره چینه یې تر هر پل لاندې کړه وچه

دا د مرګ په سره موسم کې ته قبله مو شه د کلي.

۲٦/۱۱/۱۳٦۸

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زما لیلا

زما لیلا د شنو نارنجو د باغچو ونه ده

چې د سپرلي باد يې د ګلو د وږمو سپينو چينو کې

د خپل ټول عمر مزلونه مينځي.

☒☒☒

زما لیلا د شنه اسمان د لويو کليو

دا سپوږمۍ پېغله ده

چې تورو شپو کې ځانګه شي

د دښتو او ځنګلونو تورو څښوته

غونچې د مرغلرو وايي.

☒☒☒

زما لیلا د چنارونو او سپېدارو

ښايسته مرغۍ ده

چې چېرته ښاخ له ونې وزېږي

نغمې ورته دعشق او دپاکۍ غږوي.

☒☒☒

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زما لیلا د هسکو غرونو د سرونو

د کېږدۍ کوچۍ ده

لکه گوربت يې پر ژورو اوپر تږو

کړېدل نه دي زده.

زما لیلا د شنو بادونو د چینو

هغه رڼه سترگه ده

چې چېرته گرد پر رڼا پرېوزي

پرې ورېمې د ازادۍ وروي.

زما لیلا د خدای دکلي د شنه باغ

دهسکې ونې سره منه ده اشنا!

چې د جنت ورې يوازې د خپل حسن

او رنگونو په کاسو مړوي

او تويولو ته يې لاس د قدرت هم نه رسي.

۳۰/۱۱/۱۳۶۸

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مېرمنې ته مې:

ستا وفا

مادې په زلفو کې

يو ګل د وفا کېښوده

تا مې شملې ته

د ځوانۍ شېبې

غونچې غونچې کړې...

کيسې

سوړ ژمی اوبه شو د سپرلي هنګامې چېرته دي؟

دا زموږ دترږيو هغه ډکې کاسې چېرته دي؟

شپو کې لګېدلې د زلمې شهيد پر قبر چې

اوس موپرشهيد وطن دا ورکې ډيوې چېرته دي؟

زموږه خو يادېږي دپرديو هم بېوسه مرګ

سرې جنډې رپېږي پرې؛زموږهديرې چېرته دي؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زموږ د ټنګ ټکور هوجرې، زموږ د محبت کلي

زموږ د شمله ورو هغه لوېې دېرې چېرته دي؟

شته دلوپټو غرور او هسک دی دېګړیو غر

اوف چې دپښتواوپښتونوالې کیسې چېرته دي؟

۱۳٦۸

کابل

لکه سپېڅلی لوګوس

ته د زنبقو د تنکیو اننګیو

د شبنم څاڅکو کې

دانه دانه د پسرلي ښکالو کې وټوکېدې

لکه سپېڅلی ((لوګوس))

لکه د ویني د زلمي شهید سوري ټټر کې.

☒☒☒

ته د باران او سپیونو واورو

له معصومې او سپېڅلې بېګناه لمنې

زما دزړه پر جل وهلي دښتې تویه شولې

لکه ورمه د سهر

لکه کوچنی ماشوم

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دیوې بېوزلې مور د ویر او د دعا په بدل.

☒☒☒

ته دلمرونو د کانونو

او سپوږمۍ له ښاه نه

لویه ډیوه شوې

په تیارو شپو کې مې وځلېدې

لکه دړوند لاسو کې سترې امسا

لکه د تږي مساپر په مخ کې لویه چینه.

Download from: ketabton.com

بړلی

په دې سپرلي څه وشول؟

سپينې وږمې څه شوې؟

سپېرو اغزوته

لکه سترې بازينګر ګډوي

دا پسرلي څه شو؟

دا زړکې چېرته لاړې؟

چې زموږ د غرو په لاله يې درو کې

او دبادونو د پستو سينو تر سيورو لاندې

د ځوزو ډلې او دکاږو کاروان غېږې موښې

او داسمان غېږه کې

شفق راوسوځېد

په شنو پاڼو يې

ځولۍ، ځولۍ د سرو سکروټو بړلی وشيندلې.

داکلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ چې هلته د شنو ولو د شنو سيورو لاندې

Download from: ketabton.com

ګورئ د شنې ویالې تر څنګه د جلګو د پاسه

یو کوچنی پروت دی

یو کوچنی ویده دی

او تر ورې لوپټې لاندې

دناز په غېږه کې کوچني شینکي خوبونه ویني.

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ چې هلته لکه زرکې زموږ د کلي نجونې

ګورئ چې هلته د بامو پر سر نورسې پېغلې

کتار،کتار

دلمر تر وړانګو خپل پیکي جوړوي

او په مینو ژبو

د پېغلتوب غوږ کې د ځوان هوس سندرې بولي

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه روانوی!

ګورئ چې هلته له هغو سپېرو کوډلو ځنې

ګورئ چې هلته ددې تورې تروږمۍ له غېږې

ساړه ځګیروي جګېږي

سوزمن اواز راځي

او امیداورې میندې

د انتظار د بڼ د سرو ګلونو لارې څارې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

د سفر په لاره کې

مامې د مینې نوبالغه څړیکه ولیدله

چې مې دیاس او دوهمونو دتیارو شپېې یې

د خپلو سترګود الماسو په تېغ څیرې کړلې.

مامې د مینې نو بالغه څړیکه ولیدله

چې د سرو وینو له بسترنه یې دستورو نجونې

دشپو دزورله ګنهګارې غېږې خلاصې کړلې.

مامې د مینې نوبالغه څړیکه ولیدله

دسبایې ددې ورېښمینې وږمې سیورو لاندې

چې د اسمان د وربځو سین نه دسفرلاره کې

د بارانې ګلو سلام ته غېږ د ځمکې نیسې.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

اهداء زما سپین ږیري شهید پلارته:

د میلاد په شپوکې

ای! ددې شنه اسمان په غېږه کې خوب وړې سپوږمۍ!

ای! په دې شپوکې دپردیسو د سفر ډیوې!

ای! د ګلونو اود پېغلو، پېغلو وینو پرې!

ته راته ګورې؟

ته راته ګورې چې د کړیکو او تیارو نښه شوم؟

او دساړه ژمي خوني او ګنهګار ابلیس

زما دګلانو او نرګسو باغ کې اور وکاره!

ته راته ګورې!

ته راته ګورې چې محل مې له کارغانو ډک شو؟

اوپه ویالو کې د هیلیو بچې وسوزېدل!

او زموږ د کلي میندې

دمیلاد شپوکې ((بې لاسو اوپښو بچیان زېږوي))

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ته راته ګورې؟

ته راته ګورې چې مې ټول کلی چاړه چاړه دی؟

خلک په نوکو او برچو د یو بل سترګې باسي

او دمالت نجونې

په خپلو تورو تورو څڼو کې ځوزان ټک وهي

آه،

آه نازولې سپوږمۍ!

آه دړنا مورې!

د چړې په څوکه کې

دا دسپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د سپوږمۍ شونډو کې تورو وریځو ځاله کړې

اود شیطانې شپې په لومو کې د ستورو نجونې

د مرګ له نوکو نه کترې، کترې راتويې شولې.

☒☒☒

دا دسپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د تیارو په جهنم کې د اغزیو لښکر

د بلاربو بوټو له شیدو نه ډک تیونه شکوي

او د نرګسو دا موسکۍ، موسکۍ رنګینې سترګې

د لاس په نوکو باسي.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

▯▯▯

دا د سپرلي د شينكي باد وزرونه چا تړلي؟

چې زموږ د کلي دبامو د سر سپينکۍ کوترې

د زهرجن غبار د زهرو د باران له لاسه

له ډېرې وېرې د ښکاري گوتو کې ځاله کړې

او دچړې څوکه کې

سپينې دانې لټوي.

د رڼا کلي ته

زه به د سترگو تخم

دغه رانۀ کسي ته

د وچې ځمکې په تبجنه غېږ کې وکرمه

او،

د سينې له باغ نه

به مې د وينو ځراغ

توروکوڅوکې

د لارويو مخ ته، ونيسمه

څوچې په گډه سره

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دي لويو شپو کې

د رڼاکلي ته ټول ورسو.!

د شپې پر بام

نن مې کور له پنجرې نه

د مغرب له لورې

یوې مروړلې

خوسا شوې وږمې سر اخیستی

او دګلانو په چوپتیاکې

دکارغانو ډلو

تیارې پر سر

دسبایي په شبنم ولامبلې

سهرله شرمه

ځان ته ونه کتل

ګلانو خپلې سرې مچکې پرې کړې

او لمر خولې، خولې

دشپې پر بام ویده پاتې شو.

د رڼا مرګ

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لاد نرگسودموسکاپه سپرلني پاڼو کې

غرمو خوړلې،

جل وهلې کربلا ویده ده

د شپو په څڼوکې

د تورو، تورو وریځو خمار

د سپوږمۍ زړه نه

د سرو وینو پیمانې اخلي

او اطلسي باغونه

د سرو ګلابو

د غوټیو جنازې پر اوږو

د پرهرونو

د باغچو داغي ګلونه پر سر

د تور خزان خوني سیلیو ته سلام کوي

او د سپېدو له باغ نه

د تورې دښتې

پر اغزنې چاودې، چاودې سینې

یوه رڼا ولوېده

یوه رڼا مړه شوه

)چې رنګ د لمر یې درلود.(

پوهاند دوکتورمجاور احمدزیار ته د هغه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د پنځوسمې کليزې په مناسبت:

ته لکه لمر

ته لکه لمر

دخپلو وړانګو

طلايي لمبونه

ذره، ذره

پر مړاووو شويو

(ګلو) وشيندې

او،

د شينکي ذهن

د هسک له رڼو ستورو نه دې

زموږ رژيدلي

اوسرتور (بڼ) ته

سالو وګنډه.

سپرلي ته

سپرليه راشه پردې کلي راشه

Download from: ketabton.com

چې د ساړه ژمي قاتلو، خونړيو شپېو

زموږ دباغ د کشماليو وينې وچې کړلې

اوماښامي سيليو

بيا دسپوږمۍ دزړه چاودون

د مړو سلګيو شپو کې

د پېغلو ولو او سپېدارو ملاوې ماتې کړلې.

☒☒☒

سپرليه راشه پر دې کلي راشه

چې زموږ د کلي د پېغلوټو ګودر ونړېده

دلته د شونډو په خيالي باغ کې موسکا مړه شوه

او زموږ دميندو مهربانو مورنۍ غېږو کې

شونډې پرتيو دا کوچني ماشومان وسوځېدل.

☒☒☒

سپرليه راشه پر دې کلي راشه!

چې تورو دربلو کې زموږ د سفرونو سپوږمۍ

د رڼو ستورو دګلونو دميلاد په ماښام

کترې، کترې له اسماني دښتو راولوېدله

اود شنو وږو د ځوانۍ او پېغلتوب خوبونه

د وحشي باد په قهرجن ستوني کې ونښتل.

☒☒☒

سپرليه راشه پر دې کلي راشه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

چې زموږ د پېغلو او تنکیو سرو غوټېو سترګې

دځانګو بڼ نه د خزان په سیلۍ توبې شولې

د تورو شپو د تورو وربځو تر لمنې لاندې

د سرو رېدیو د مور بلاربه ګېډه وڅیرله!!!

Download from: ketabton.com

ځاځکي...ځاځکي

بیا ددې تور اسمان په غېږه کې

د وریځو هادي

په تورو شپو کې

دسپوږمۍ په وینو ولمبېده

او اورني بادونه

د شنو پستود پېغلتوب د وخت

شینکې خوبونه

تنکي، تنکي سوځوي

او په دې شنو شنو دامانو کې

د هوسیو بچي

اود زیتونو

دتنکي ذهن بې ژبې پاڼې

د خپلو وینو په بدل

ځاځکي د لمر غواړي.

پسرلی، ږلۍ، باران

سږکال به هېڅکله سپرلی را نه شي

غوټۍ به چاته شنه موسکا ونه کړي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ځکه دا کلی، داکورونه

اودا ورانې کوڅې

خپله سپرلی، سپرلی دی

او راټوکېږي

هره ورځ په کې دښتي ګلونه

زموږ دوینو غوټۍ

سږکال به هېڅکله باران ونه ووري

ځمکه به هېڅکله محتاجه داسمان نه شي

ځکه: هر ګام او هر قدم

راته باران نیولي

یوه ترېدلي باران

یوې ترېدلې ږلۍ

داسې باران چې زموږ دپېغلو د بنهو له وریځو

له دې یتیمې ځمکې

ان په اسمان ووري.

استاد واصف باختري ته:

لیک

ته یې سپېڅلې لکه وړانګه او اروا د مرغلرو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د صدفو د سپېڅلو رڼاګانو د ښکلا کعبه يې

ته يې سپېڅلی لکه د روح د ((ادم))

او د جنت د ښکليو حورو اننګيو او ککيو کې يو روڼ

دانطهور ځاڅکی.

⊠⊠⊠

زه دې په پاکو بې ګناه سترګو کې وينم

د دنيا دبېګناهو او سپېڅلو ارواګانو فرياد

يو ګونګ شوی، يو بې ژبې، يو بې وينې، بېګناهه انځور

زه دې د زړه په دې ناپايه سمندر کې هر ساعت

هره شېبه د يوې ياغي بېړۍ د ستر ماڼو د سترېو شپېو

ليکي وينم،

چې لا خوځېږي پسې، لارې وهي، منډې وهي ځي او دارمان

غاړې ته نه رسېږي.

⊠⊠⊠

کله چې خاندې

ستا مالګيني خنداګانې ماته وير، ماته فرياد

ماته فغان رابښي

ژړا دې نه پېژنم

کله چې ژاړې نه ژړلی نه خندلی شمه

خو دومره پوه يم چې کاتب د مخلوقاتو زماوستا

Download from: ketabton.com

د ژوندون پاڼه د خپل ((قار)) او له ((مستۍ))

ډکو شېبو لیکلې

چې ژړا نه پېژنو

خندامو هم نه ده زده.

ته یې سپېڅلی لکه وږانګه او ارواد مرغلرو

د صدفو د سپېڅلو رڼاګانو د ښکلا کعبه یې

ته یې سپېڅلی لکه روح د ((ادم)).

۲۸/۱/۱۳۶۹

کابل

سیوری (۱)

دا څو ونې

دا څو ولې

دا څو څانګې

دا زموږ د وطن نه دي

دوی نه بوی ځي د پردیو.

▯▯▯

دا سپېڅلې خاورې وایي:

دوی زما د غېږې نه دي

دا دباد د مور اواز دی:

Download from: ketabton.com

چې ما تی ورکړي نه دي.

د لمر وینې وهي کوکې:

چې دوی ما لوی کړي نه دي.

کاڼي، غرونه راته وايي

دا سيندونه راته وايي:

پام چې څنګ له يې ورنه شې

يو ساعت شي درته سيوری

بل ساعت درنه ساه اخلي.

۹/۲/۱۳٦۹

کابل

شناختې

په ښکلې، ښکلې

په سپېڅلې ملايکې!

دې مالت او په دې چم کې

ګناهونه هومره ډېر دي

چې تا هېڅ

د خپل وبال اودګناه غاړه کې

څوک نه ويني،

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

وایه! په دې لار چې راتلې

هغه زمونږ د پلرو

اود نیکونو قبرونه څه رنګه وو؟

نښه یې وه؟

خاوره یې وه؟

شناختې یې وې او که نه؟

مونږ خو دپلار اود نیکه هغه سپیڅلي

اودرانه قبرته نه پرېږدي څوک.

۹/۲/۱۳٦۹

کابل

ګامونه او قدمونه

سیلۍ! د کومو اورنیو غرو له څوک دې

زمونږ کلي ته لاره کړې؟

مونږ چې قدم پر قدم اخلو

ستا دغېږې د اورونو پر سکروټو

او سپرغیو لګو.

چې د غنمو فصل شین شي

او دغوږګو نازولي بچي قد وباسي

ددنیا ټولې سرې لمبې مو مېلمنې شي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د کبلو او کبانو د سپېڅلو خنداګانو

د معصومو څپو وینې زېښي.

☒☒☒

سیلۍ، له کومې نا سپېڅلې او بدبختې لارې راغلې

د ګناه اودویرونو ساز پر شونډو

زموږ د ژوند او ددعا او عبادت کلي ته؟

موږ چې قدم پر قدم اخلو

هر قدم مو د کربوړو پر قدم او پر پلونو لګي

قدم زګېروي کوي

ګامونه چغې وهي

لارې له شرمه لارې نه راکوي.

☒☒☒

سیلۍ، قدم چې دلته اخلې باغ له شرمه

خپل ورمېږ غوڅوي

موږ له غوټیو او غوټۍ له موږ مخونه نیسي.

وایه ته څوک یې؟

د کوم ځای یې؟

او له کومه دې زموږه د دعا او عبادت کلي ته پښه کړې؟

۱/۳/۱۳۶۹

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

توپیر

دا دشنه اسمان ناوکۍ

خومره مینه ګر کې ده!

شپې چې د ګناه شي

هر خو ځان په خیرو ولړي

دا راته موسکۍ شي

د خپل ځان په سپینو پیو مې څادر مینځي

دلته مې د ځمکې

دا سپین سرې نیا میره شي

هر ساعت راته قبلې

د شنو ډنډونو په اوبو ولي.

۹/۳/۱۳۶۹

کابل

کلی

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لښتي وچ شول

ويالې وراني

سين د تورو کاڼو غر شو

اوس حيران يم چې دکلي

دا هيلۍ به چېرې لامبي؟

⊠⊠⊠

نه پوهېږم، نه پوهېږم

ای د کلي مازېګره

ها زمونږ د کلي چم کې

هغه سپينه کېږدۍ څه شوه؟

هغه شنې خېرې څه شوې؟

ها لوګرې جنۍ چېرې؟

⊠⊠⊠

تا ته ياد شي مازېګره!

د ګودر د غاړې ليکې؟

لکه باغ د ښاپېريو،

لکه لارې د کوترو؟

⊠⊠⊠

تاته ياد شي مازيګره!

هغه شنې دېرې دکلي؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پکې هسک د شملو غرونه

پکې وریځې دچلمو.

⊠⊠⊠

نه، نه ودان دی

کلی ودان دی

یوه ځاله په کې نه شته

ها د ښکلیو توتکیو

یو نغری هم اباد نه دی

دابیو د لاس نښه.

⊠⊠⊠

لښتي وچ شول

ویالې ورانې

سین د تورو کاڼو غر شو

اوس حیران یم چې دکلي

دا هیلۍ به چېرې لامبي.!!

٢٥/٣/١٣٦٩

کابل

Download from: ketabton.com

چغه

وخت د دیدن اور شو د لمبې پر سر ولاړ یمه

څه وکړم پښتو ده د وعدې پر سر ولاړ یمه

څاڅکی څاکی راغلم ستا د حسن پر بام پرېوتم

اوس چې پر ځان پوه شوم د ناوې پر سر ولاړ یمه

ته خو به تندی دشپې نن بیا پر کاسو وولې

زه څومره کمبخت یم د توبې پرسر ولاړ یمه

لږ خودې کاږه واږه بانه راباندې سیوری کړه

خیر دی مساپر یم د غرمې پر سر ولاړ یمه

اوښکه د غزل مې د ساحل د غاړې چغه شوه

ډوبه مې بېړۍ ده د څپې پر سر ولاړ یمه.

١٤/٤/١٣٦٩

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ماته انکار تاته د هو خبرې نه دي زده

تا ته د راتلو ماته دتلو خبرې نه دي زده

ته خوبه ماښې د وعدو بیاراته ودانه کړې

ماته له دروغجنو د ګیلو خبرې نه دي زده

ستا خوبه امېل لکه سپوږمۍ په ټتر وزانګي

ماته دناڅیرو ګرېوانو خبرې نه دي زده

ته دخم مېلمه شه، سر تر پښو د مستې څانګه شه

ماته یې د اوښکو دنشو خبرې نه دي زده

زه بې له پښتو نه په ټول ژوند پر بل څه پوه نه شوم

ستا لکه مغله دپښتو خبرې نه دي زده.

۳۱/٦/۱۳٦۹

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دوير مالت

ته راته خانده زه سلګوسره خوشاله يمه

ته پسرلی شه زه اغزو سره خوشاله يمه

د وير مالت کې دهوس د ادا نه شته قدر

د غم موسم دی له غمو سره خوشاله يمه

ستوري دې اوري پرخې پرخې پر خوب وړې نظر

زه لکه شمعه شوګيرو سره خوشاله يمه

دزلفو وريځې وورو‌ه بلې دې نه شي ډيوې

د ژمي شپه يم له تيارو سره خوشاله يمه

نادان قاتل راته په لاره کې کرلي سپرغۍ

زه لکه دود لويو لمبو سره خوشاله يمه

ځومره خوږه شوه په دې چم کې د وحشت ارتقا

چې يې ښاغلو لېونو سره خوشاله يمه.

۳۱/۹/۱۳٦۹

کابل

پسرلی

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پسرلي شو، پسرلی شو

پسرلی مې مساپر پر کاله راغی

پسرلی مې چې کري

ګلابي حورې

پسرلی مې چې دخدای

له مهربانو سترګو وورې.

⊠⊠⊠

پسرلی شو، پسرلی شو

هره لوېشته د وطن مې

دنرګس ډکه کمڅۍ شوه

هره لښته مې دکلي

تکه شنه د جنت څانګه

غنمي ورېمي په زلفو

غرنۍ کوترې راغلې

د هوسيو لونې ناخې

د شنو دښتو پېغلتوب ته.

⊠⊠⊠

پسرلی شو، پسرلی شو

د لمر سرې تورې يې ښکل کړې

لمبوي درنا ناوې

غوڅوي دشپې رګونه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کري دښتو داسمان کې

د انځرو شنه باغونه

سپوږمۍ سپین رباب اخیستی

رانه ستوري نڅاګر شول.

⊠⊠⊠

پسرلی شو، پسرلی شو

تودوي مې سړې مینې

زوړ خمار پر عقل ولم

سدمې اخلي د تاک وینې

ګناهکار ساقي ته ناست یم

راکوي جنتي ((پیینې))

هره پاڼه د هر ګل مې

دې یاغي سرته پګړۍ شوه

هر یوکانۍ مې ګلاب شو

هره پرخه مې غوټۍ شوه.

۲۱/۱۲/۱۳٦۹

کابل

کلیزه

نن مې دښکلې لور د حسن پر سپرلیو

یو بل ګل وټوکېد

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نن يې دژوند پنځلسم ستورى رابرشو

د کمځو پر ماښام

نن يې د تاند عمر د لښتې پېغلتوب ته

بل ګهيځ شين شو

لور مې نن پېغله شوله.

⊠⊠⊠

نن مې وعده وه، چې دزړه دوچې دښتې

دسمسورې غوټۍ جشن لمانځم

نن مې وعده وه چې به ناوې کړم

د کور پنځلسمه سپوږمۍ

نن مې وعده وه چې سلګۍ ورته

د شمعو دودوم

او بلومه ډيوې

خو نن د خپلې بدنصيبې سرې غوټۍ

موسکا ته کېنناستم

مايې د باغ د پېغلتوب

ددې تنکۍ شېبې سلام وانه خيست

ما شمعې ونه شواى راوړاى

ورکې ډيوې بلې نه شوې

مايې ترخو شونډو ته

رنګ د خوږو هم ور نه کړ

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مایې پر زلفو یو کوچنی پوړنی

نه کړو راخور.

⊠⊠⊠

او نن ماښام چې ټوله ورځ

روژه په خوله

دلوی الله پر عبادت بوخته وه

په دې گناه چې

په نغري کې

ماښامي ټېپر تري وسوځېدل

مور يې له شپې نه

تر سبا ورته غمبوري

په ځېږو شنه کړل.

هو!

مورِ دبچو کليزې داسې لمانځو

زمورِ د ستور داسې دی.!!!

۲٦/۱۲/۱۳٦۹

کابل

عبدالباري جهاني ته(۱)

دهغه د شعر په ځواب کې:

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مساپر خیالونه راغلل

مساپر له لرې غرونو

مساپر له لوی سفر نه

یادوي ((دماضي پاڼه))

رانه پوښتي دنن وینې.

⊠⊠⊠

اوس به څنګه ورته وایم؟

اوس به څنګه ورکړم ((زېری))؟

چې یه ستړیه مساپره!

هر لوېشته دددې کلي

چې د خدای (ج) له خوبه شنه وه

اوس ېوازې د کارغانو

او زاړه شېطان کېږدی ده.

⊠⊠⊠

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې د غرونو څنګل لوټ شو

د خېړیو څنې پرې دي

ځالې ډکې له کربوړو

د چنارو په سینه کې.

⊠⊠⊠

اوس به څنګه ورته وایم؟

Download from: ketabton.com

چې دنن مينزو کړې ماتې

د پرون ښکلې هندارې

زمورِ بوډۍ مورې يې کړه بوره

ټول وطن شهيد شهيد شو

دلته مري د ماضي فصل

دلته مري دسبا زړي

شمله ور غرونه مات شوي

را ميراتې لوټې دي.

⊠⊠⊠

اوس به څنګه ورته وايم؟

چې مې مري دمستۍ کلی

دلته وير دې خندا نه شته

د مرګي لوبه جاري ده

چا خنداراته وژلې

چامو کور پر انګار وويشت

چا مو پخو چړو باندې

دبچيو مرۍ پرې کړې.

⊠⊠⊠

اوس به څنګه ورته وايم؟

چې د نجونو تور وربل کې

سپرلی شين شو د ځوزانو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دلته اوس دګودر لاره

د اغزو لښکر نیولې

اوس د ښکلو دسرو شونډو

هغه شنې موسکاوې مړې دي

اوس د ښکلي ریبار ژبه

د اغیار پر نوکو وتې

دلته لوېې دېرې نه شته

د هجرو تږغر تږول شوی.

☒☒☒

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې شهید پلو پر سترګو

د وطن ادکۍ ژاړي

ړنګوي ددعا څلي

هسکوي دښېرو غرونه

((زور)) له لوړ ګرېوان نه نیسي

د سرو اوښکو په لاسونو

ترېنه غواړي د خپل فصل

ددې شنو دانو مرګونه

چې نامردو بزغلیو کې

دمور څه قدر نه شته.

☒☒☒

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ته دې ورک سيوري ته ژاړې

زه له خپل سيوري نه ستړی

ته له ځان سره په جنګ يې

زه فلک سره په جنګ يم

راته وايي:

ژمی دروميي

توتکۍ به بېرته راشي

لکه وړانګې د سپرليو

په ورېښمين ورېښمېن وزرونو.

⊠⊠⊠

زه وايم:

ای د ټولو ربه!

که ته چېرې توتکۍ وای

ته راتلې زموږ پر کلي؟

لکه وړانګه د سپرليو

په وريښمين ورېښمين وزرونو؟

=۱/۱/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

تاک

چې يې دنيا ته سترګې راکړې

او غونچې غونچې شوې

پرهغه ورځ مې د مور سرې سترګې غوټۍ شوې

بېرته ونه غوړېدې

چامې پر تړيو او ماشومو شونډو تی کېښود،

پر هغه ورځ هم دلمر سرې وينې شوې وچې

او يوه شېبه راونه ورېدې

شپه شوه، شپونکی، سپوږمۍ د ستورو درمو

وړيو وريو پسې هم ونه وتله

تمامه شپه د مړو سلګيو پرزانګو ويده شوم.

▯▯▯

سهارچې پاڅېدم

زموږه د کاله د سرو انګورو نرۍ ونې راته ايښې وه

غولانځه پر سپېرو او جل وهليو شونډو

ما ورته مور وويل.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

اوس هغه ځاځکی د انګورو مې پر زړه باندې

نیالګی ولاړ دی

څوچې لویېږم ښاخور تاک مې

له ژوند سره سم لویېږي

زه او تاک دواړه له یوې ریښې یو.

۱۰/۳/۱۳۷۰

کابل

دلبري

هرڅومره چې پی مخې دي او ښکلې دي دلبرې

هغومره ستمګرې او قاتلې دي دلبرې

پوهېږم څو خونخوره مېلمنې وې درنه لاړې

زړګیه! خپه نه شې نازولې دي دلبرې

نه لوز، نه یې وعده، نه یې رښتیا ده چا لیدلې

دې چم کې د وفا له غرو لوېدلې دي دلبرې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زموږ که ځواني اورشوه د دوی ګل له ځنو پرېوت

دا هسې پر خپل حسن غولېدلې دي دلبرې

توبه! لکه دخوار فقیر دې خپلې غوسې وسوم

درنې دي، پښتنې دي اوښاْغلې دي دلبرې.

۲۹/۳/۱۳۷۰

کابل

ازادي

دلته ځوک نورد پسرليو

دګلونو او وږمو په سوچ کې نه دي

دلته چاته نور زموږه د کورونو

دبامو سپينو کوترو ته

دانې ورکول نه زده.

⊠⊠⊠

دلته دښتوکې د باد له کوچې هېر دي

چې بيا ښکل کړي

په پردېسو وچو شونډو

د لوګرې پېغلې ځنې

دلته چت پر کاله نه شته

چې دا سترې توتکۍ پکې دمه شي.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

☒☒☒

دلته وینه، مینه مړه ده

دلته فصل د لمر وچ شو

دلته قتلې دي دعشق اود ځوانۍ

او پېغلتوب ددې سپېڅلو ګناهونو

د جنت ښکلې هندارې.

☒☒☒

دلته ساه په باغ کې نه شته

دلته مات د ګل انځور دی

دلته بڼ کې زرغون شوې

د ساراوو د زړو بګوو چغې.

☒☒☒

موږ د مرګ کام کې ژوندي یو

د ښکاري ګوتو کې ناڅو

دسبا کښت یې رالوټ کړ

دا دنن شپېو دېوانو

د پرون پاڼې ورستې شولې

دمړو اودخاپو په لاسونو

ازادي خو وي همداسې

ژوند خو داسې وي کنه!؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

١٤/٥/١٣٧٠

کابل

څو منثور شعرونه

مصطفی جهاد ته:

زموږ مړینه

-١-

پرېوزه،

ارام ویده شه!

زموږ مړینه داسې ده

لکه زوکړه مو چې وه

او زوکړه مو

لکه مړینه مو چې ده.

⌧⌧⌧

هغوی چې د خپلو کورونو

پر دسترخوانونو

ډوډۍ خوند نه ورته ورکوي

ژوندي وي.

پرېږده!

هغوی چې د پردیو د کاروبار

د افیونو او الکولو په چینو کې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د لغړو فواحشو

دپستو او مرمرینو غولانځو پر غرونو

یوه شپېه خوب

زموږ د ټولو په ژوند نه ورکوي

ژوندي وي.

او پرېږده!

هغوی چې ویاړ ګڼي

دخپلو ناوو پېغلتوب

له هغوی نه

په پردیو کټونو کې واخلي

ژوندي وي.

او،

زه او ته

چې ژوندي وو مړه وو،

نو،

پرېوزه

ارام ویده شه!

زموږ مړینه

لکه زوکړه مو چې وه

او زوکړه مو

لکه مړینه مو چې ده.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

۳۰/۵/۱۳۷۰

کابل

درد

-۲-

د پلار مړینه مې ولیده

اودورونهٔ زړه چاودون هم

لوړې مې ډېرې وزغملې

او تندې هم

خو یوه یې دومره دردوونکې نه وه

لکه:

نشه چې نه وي پوره

او ښيښه پای ته ورسي.

۱۷/۶/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پېغمبران هم ژاړي

-۳-

ونې! ولې ژاړې؟

ښاخونه يې رانه غوڅ کړل

چا؟

ښاخ مې،

ومې روزه، ومې روزه

چې رالوی شو

تبر ته لاستی شو.

⊠⊠⊠

-مورې! چېرته ځې؟

-دخدای کلي ته.

-مگر دا لویه نړی؟

-نړی خو د دېوانو ده.

-مېړه دې شته؟

-رانه ورک شو.

-او زامن؟

-لرم يې: قابيل او هابيل.

⊠⊠⊠

-مسيحه! ته او اوښکې؟

-اوښکې نه، وينې.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

-دچا له لاسه؟

-د یهودا له لاسه.

-ومې روزه، ومې روزه

-چې رالوی شو

-دښمن ته یې وسپارلم.

***

-وطنه! ته؟

-او دا دی زه هم ژاړم.

-څوک دې ژړوي؟

-ملت مې.ملت مې دوه برخې شو:

-قاتل او مقتول

-دریېمګړی نه لري.

۱۸/۳/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

برخه

-٤-

هغه ورځ مې چې غوښتل

کمځۍ يې ورته له ګلونو ډکې کړم

د دښتو او بڼونو ګلان

سيليو يوووړل

او نن چې، ګلان بيا راوغوړېدل

هغه نه شته.

⊠⊠⊠

هوکې!

زموږ برخه همداسې ده

تېر کال مو چې ويالې

له اوبو ډکې وې

زموږ دکلي ژرنده ورانه وه

او اوس چې

د کلي ژرنده بيا ودانه ده

په ويالو کې اويه نه شته.

١٢/٦/١٣٧٠

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دنیا

زما زړه تر جهان لوی دی د حهان تنگه سینه ده

چې زه نه په کې ځایېږم دا دنیا څومره وړه ده؟

زه د جل د غرونو ترړی پرواگیر نه یم د لپو

ساقي! چم مې د گوټ نه زده زما بحر پیمانه ده

ما مسیح حیران لیدلی د خپلې مور دعفت سوال ته

ما چې نوم دعشق اخیستی راته لښته زمانه ده

موږ یې څنگ ته د گورناست یو پوکوو په کې ساه گانې

گنې دا دژوند ډیوه خولا پخوا تر ازل مړه ده

د تقدیرکچکول پرغاړه مرگ نه خیردهستۍ غواړو

دا دنیا څومره لولۍ ده، دا دنیا څومره سپېره ده.

۳/٦/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مساپر

څه د ښکلو اوښکو ستورى مساپر پر خاورو خوريم

د چا سترګو نه لوېدلى يوټوټې ټوټې انځور يم

اوس به چېرته پسې لاړ شم نا اشنا کوڅې دي ډېرې

دا دزړه تير به مې څوک وي چې يې زه د شګو کور يم

چې يې ټپ په سترګو ړوندکړم ترې سرو بادونو يووړم

دا د چا د نظر دوديم؟ دا د چا د نغري اور يم؟

قتلوي مې چې خوبونه، لېونى خيال مې چې وژني

دادکوم پښتون شملې ته د مغل دخولې پېغور يم

ځغلوم اس په درياب کې، ګرځوم ببرې په وچه

دا دکوم جنون امسا يم، دا دچا دعشق شبکور يم؟

۸/٦/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پياله

دا ځواني مې صدقه شه، خو پياله مې تشه مه شه

د زړګي لېه چپه شه، خو پياله مې تشه مه شه

ښه پوهېږم چې مې وژني دا بربنډې دتاک پېغلې

عمره! يوڅاڅکی نشه شه، خو پياله مې تشه مه شه

څو يې ښنم نه تماميږي راته څه د زهرو سين شو

دا دژوند وچه چينه شه، خو پياله مې تشه مه شه

دا د دوه کاڼو دنيا چې دومره ګرانه پر موږ پلوري

لکه دود پر اور خوره شه، خو پياله مې تشه مه شه

نه په بر د عمر خوښ يم، نه په ګز د ژوند خو شاله

ټول دلوڅو پښو ناره شه، خو پياله مې تشه مه شه.

۷/۷/۱۳۷۰

کابل

لاره

د ژوند مزي خو لنډشول هغه شپه قراره چېرته ده؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

یاران د لارې ډېر دي خو ملګرو لاره چېرته ده؟

کاروان مو د سپوږمۍ تر څنګ برشو، خو زموږ مینه

چې تاویل ځاروانه! اوس دخدای لپاره چېرته ده؟

ساقي! راځئې وچې شوې ډالۍ ورته دزړه لپې

زموږ د وینو تږې دا ویده خماره چېرته ده؟

موږه ساده ګان یې د دوکو پر ژرنده دل کړلو

ای عشقه! د دروغجن دیدن هغه ریباره چېرته ده؟

دا دومره پېرۍ شپه کې دسبا سبا نارې چې دي

شیمه مو د نیمزالو ډیوو تر سهاره چېرته ده؟

۳/۸/۱۳۷۰

کابل

کب

سیندلا همغسې

ځپاند روان دی

او ا سپین ږیری جاله وان

خدای زده

پر کومې دې شګلنې غاړې

خوب وړی دی نه ویښېږي

سترګه مې ورپیده

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او ستا دکور کوتره راغله

ستا راکړی ګل یې

زما شملې نه یوور.

زه پوهېدم چې

نن به داسې وشي

او نور به هېڅکله

در ونه رسمه:

بېګاه مې خوب کې

له لاسونو ځنې

کب لوېدلی!

۳/۱۰/۱۳۷۰

کابل

مینه

نیمه شپه، نیمه شپه ده

د سپوږمۍ خانګو ته ناست یم

یو څوسیوري راته ناځي

لکه ډمې عربانې.

□□□

د جنت پیالې یې راوړې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

څه ورېښمينې پرښتې دي؟

رانه اخلي تاج د عقل

دجنون جوغه يې راکړه.

ﭫﭫﭫ

اوس د زړه پر پاڼو ليکم

ستا د دوه سترګو غزلې

لکه خدای چې مينه ليک کړه

دا دحورو په لاسونو.

۱۹۹۱ جنوري

مسکو

څانګه

د کومې شپې بله ډيوه يې څانګې!

چې مې د زړه پر کور خوره يې څانګې!

لږ صبر وکړه چې وزګار خو شمه

څنګه بې صبره پيمانه يې څانګې!

شېبه د ژمي د راتلو خو نه ده؟

داسې چې بيا کږه وږه يې څانګې!

نه چې ياغي شونډو مې وکړ تېرى؟

له شرمه بيا چې تکه سره يې څانګې!

څنګه د عشق پر قيام نه کړم باور؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

چې راته سیوری او شمله یې څانګې!

د وخت سیلۍ دې رانه وړای کله شي

د پښتني کور مېلمنه یې څانګې!

۱۹۹۱ جنوري

عشق اباد

زه او غر

تاسو مې پېژنئ؟

زما دتن هډوکی

اود خاورو په رنګ مسته وینه

زما د غرونو د هستۍ نښې دي

ما مې د غرو له تیو پېۍ رودلي

زما دکور دبامبوتېۍ له پاسه

غر ولاړ دی

او په انګړ کې

هر قدم ته د خېړیو ونه،

په هره یو ښاخ کې یې

د لمر د زېړدلو کیسه

او شین اسمان یې

خپلو سترګو ته

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

له پاڼو نه

رانجه پوروي.

ماته د خوب او سترګیا

چم نه دی زده

تیارو ته ستوري،

د سبا بربنډو پیغلو ته

لمنې ګنډم

او کرۍ ورځ سترګې په لار تېروم.

سترګې په لار یم

خو دځه لپاره؟

نه پوهېږم!

وه چې زما تر سیوري هاخوا

دا دنیا نن څومره ښکلې ښکاري

درېغه!

له شرمه راته پاس

د کتو وس نه لري.

۲/۱۱/۱۳۷۰

کابل

لوی احمدشاه بابا ته:

د غمنو ورځی

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

-۱-

د غنمو وږی زما د پګړۍ څانګه

د غنمو وږی زماد غرونو ژبه

د غنمو وږی زماد ماضي درمند

د غنمو وږی زماد سبا توره.

☒☒☒

د غنمو وږی زما اوښکو ټکی

د غنمو وږی زما د موسکا پاڼه

د غنمو وږی رنګ د ښاپېریو

د غنمو وږی زما دیار سندره

☒☒☒

د غنمو وږی لمر دشپو د تیو

د غنمو وږی سیوری دغرومې

د غنمو وږی ورم د سپرلیو

د غنمو وږی تن دشنو خېړیو

☒☒☒

-۲-

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د غنمو وږی پاس پر شملې شین شو

طلايي تاج يې نسکور کړ له سرونو

د غنمو وږی شنه دوياړ جنډه شوه

لکه سره وينه ايت د پاني پت شو.

⊠⊠⊠

د غنمو وږی توره د برېښنا شوه

د دښمنو وربځو ګېډې يې کړې څېرې

د غنمو وږی زما د غرونو باد شو

له هيبت نه يې زمرو ګيدړې راوړې.

⊠⊠⊠

د غنمو وږی وينه د غيرت شوه

په ککرو کې يې اور د ايمان پو کړ

د غنمو وږی زما دپلار شمله شوه

ټيټېدل يې لکه ستوری چېرته نه زده.

⊠⊠⊠

د غنمو وږی اور شو پرنامردو

هره لوېشته يې تنور کړه پر بګوو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د لمر بڼ يې له لويديزې سيلۍ خپل کړ

د شمال د باد ترخه ژبه يې پرې کړه

⊠⊠⊠

د غنمو وږی ټول هېواد هېواد شو

د غنمو وږی ټول ولس ولس دی

د غنمو وږی زما د وطن هسک شو

چې تر غاړې يې د بلا لاسونه لنډ دي.

⊠⊠⊠

د غنمو وږی زما د پګړۍ ښانګه

د غنمو وږی زماد غرونو ژبه

د غنمو وږی زماد ماضي درمند

د غنمو وږی زماد سبا توره.

٣/١١/١٣٧٠

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کښت

دزلفو شپې دې راوړې خونسکورې درنه نه شي

ته گوره هغه کړې وعدې نورې درنه نه شي

بلد نه یم په غېږ کې د سپېڅلې گناه چېرې

داشونډې وچې روږدې دې سمسورې درنه نه شي

ما څښلي کله نه دي ساقي تور شراب په جام کې

ستاسترگې تکې سرې ښې دې چې تورې درنه نه شي

کمځې دې راته دارکړه چې منصورشمه ژوندی شم

وېرېږم له هغې نه چې منگورې درنه نه شي

له وريځو نه خير نه شته کښت مو هم له سينده لېرې

سپرليه! څو غوټۍ دې چې کمزورې درنه نه شي.

١٤/١/١٣٧١

کابل

عبدالباري جهاني ته (٢)

د هغه د شعر په خواب کې:

مادرته نه وې چې یاغي شو اولس؟

مادرته نه وې چې ژړېږي وطن؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مادرته نه وې چې نړېږي غرونه؟

مادرته نه وې چې ورانېږي وطن؟

⌧⌧⌧

مادرته نه وې چې د کارغیو سیوری

تاج د شیطان شو لوټوي پرښتې؟

مادرته نه وې چې د حورو حسن

پر ډمو پلوري، خرڅوي پرښتې؟

⌧⌧⌧

مادرته نه وې چې دنن سندره

غریبه اوښکه شوه په اور وسوه؟

مادرته نه وې چې ډیوه د سبا

ماته هنداره شوه په کور وسوه؟

⌧⌧⌧

مادرته نه وې چې هادرني لوپټې

د اور او وينو پر ګودر زانګي؟

مادرته نه وې چې هاسپېڅلې تسبې

د څو لوليو پر ټټر زانګي؟

⌧⌧⌧

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مایو زخمي تن د وطن ژړلو

اوس له وطن نه وطنونه جوړ شول

ما یې لا یو درد دواکړی نه و

اوس یې له هر ټپه ټپونه جوړ شول

☒☒☒

تا ویل مه ژاړه جوړیږي وطن

زه ویم چې نه یې ناخبر شه یې

تا ویل اور دی بیا ګلان دي پسې

زه ویم له دې اوره بهر شه یې.

۱۵/۱/۱۳۷۱

کابل

وینې پر کاله

اوښکې د شېبو که دکلو وې په سر واوښتې

لپه وې اوبه،که په نېزو وې په سر واوښتې

ټول عمر باران و، یوه شپه مو رڼه ونه لیده

یوه نه شوودژمي که سپرلو وې په سر واوښتې

نه به وایي ژبه دغه ګونګ زړګی شاهددی خو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لښتې د کمځوکه توپانو وې په سر واوښتې

خیرکه مو سر لاړ دېښو پل مو ژوندی پاتې دی

څوورځې کانې په قافلو وې په سر واوښتې

سترې نه شوې غاړې زموږ اوداپځې چړې ددوی

وینې پر کاله د پښتنو وې پر سر واوښتې.

۱۸/۱/۱۳۷۱

کابل

بیدیا

سپېره بیدیا ده په کې پل د بنیادم نه شته

یو څو پېریان دي له پردیو غرو راغلي

بربنډپړي، ناځي،ناځي

چې تیاره شي بیا سینې پر خپلو میندو سروي

پر خواږه خوب پرېوزي.

☒☒☒

د زهرو ونه ده ولاړه

پر بیزو ادې یې سیوری کړی

بیزو د زهرو پرګي خوري هره ګړۍ ورځنې حمل اخلي

د ورځې دېرش،څلوېښت بچیان زېږوي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دورځې دېرش، ځلوېښت ځوانان شي

بيا قتلېږي

خو بيزو ادې پرګي خوري

او لیګا ده هره ورځ نوي بچيان زېږوي.

پېريان ګډېږي

د بيزو ادې په وير اوپر خواريو خاندي

چې شپه تياره شي

بيا سينې پر خپلو ميندو سړوي

پر خواږه خوب پرېوزي

سپېره بيديا ده په کې پل دبنيادم نه شته.

۱۹/۱/۱۳۷۱

کابل

ګيله

زه دې د کومې ښې ځوانۍ په خاطر؟

ستاد نيمګړې مينې

د سمسورتيا په هيله

پيالې په سر اړوم؛

او زه دې کومو مهربانو سترګو

ته شين غزل وليکم؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پیالو ته شونډې

د غزل زلفو ته لاس نه ورځي

کله چې زړه کې مې یې.

۲۲/۱/۱۳۷۱

کابل

شیخ

شیخ بې نغمې ګډېږي

شیخ د جومات کړکۍ تړلې د واټونو دېوالو ته ناځي

شیخ د خپل عشق د باکرې مور

له ټپونو نه شراب څښلي دي.

☒☒☒

شیخ لکه سپینه پاغونده

بادونه یوسي،

بېرته راشي

او خپل مست سیوري ته ښه وخاندي

شیخ د کوکنارو ګلان وټومبي په تورو څڼو

شیخ توره شپه شي

په غلا غلا د زلیخا دمخ پوړني پسې لاس غځوي.

Download from: ketabton.com

شیخ بې نغمې ګډېږي

شیخ د خپل عشق د باکرې مور

له تیونو شراب څښلي دي

شیخ تورو څښو کې ټومبلي

د کوکناروګلان.

۹/۳/۱۳۷۱

کابل

ګړۍ

ګړۍ پېړۍ ده چې د نیمې شپې له ټکې ځنې نه خوځېږي

ستوري سوځېږي،

شمعې مري،

د تربرمیولېونۍ د زنداني شپېو دژوندخړې آینې ته ناځي

کاڼه په لارکې د مېږیود راتلو شپېو ته غوږ ایښی دی.

⊠⊠⊠

د دوو وروستیو د کمڅو پر سر سپوږمۍ بندي ده

او مساپرې پښې د غوړګو دکاله پر لوري لاره باسي

متې زخمي دي،

بې نوکانوګوتې څښوکې د شپې پاتې دي

ړونددګلونودرنګونو تماشې ته ناست دی.

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ګړۍ زموږ د ژوندسپېڅلی او محکوم کلام دی

ګړۍ، پېړۍ ده چې کږه ملا سمولی نه شي

ګړۍ غريبه

د پېړيو د سکون پېټی په سر ګرځوي.

☒☒☒

کانه په لارکې د مېږيود راتلو شپېو ته غوږ ايښی دی.

ږونددګلونودرنګونو تماشې ته ناست دی

١٤/٣/١٣٧١

کابل

پوښتنه

دومره قدری يادشي چې يوځه خو دې په تله ووې

پوه نه شوم قسم دی چې تا څه ووې ما څه ووې

ټوله شپه رښتيا دې پټ د زړه کور کې ساتلی وم؟

يو غلچکی خوب و په کاله مې تېرېده ووې

ستا دنظر تندر ته مې ټول خوبونه درمند شول

چاراته له وريځو نه خبر د بارانه ووې؟

ويښ وم که ويده وم خدای زده ډېرې مودې تېرې شوې

مينه دې له زړه وه او که هسې دې په خوله ووې؟

کړې مې وعده وه چې دې بيا په کلي نه درځم

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

هېره وه له مانه خو ريښو دګرېوانه ووې

وپوښته رښتياترې کوم مغل دې چم کې شته که نه؟

څومره سپکې سپورې مېلمانه ته پښتانه ووې؟.

١٤/٥/١٣٧١

کابل

دا کلی، دا وطن

کلونه تېر شول، ځواني مري

او درنګونو پسرلي

زمورِ پر سوي اوغريب مالت

ګذر ونه کړ.

وړمو د سترې شپون

دځنو په ځنګلونو کې نڅا ونه کره

دتورو دښتو دکېږديو د وريو ژبې

بياوچې شوې.

▯▯▯

بيامو دکلي د چنارو

پر نيم سويو تنو اور بل شو

د شنو غنمود ورېښمين فصل کمځيو ته يې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

رنگ بیا د لوګیو ورکړ

بیاېږي د ستورو سره ټوکرې

د تورو ورېځو

د شیطان مریي ته وبښله.

☒☒☒

کلی، وطن

بیا دځپلیو دمېخونو جنګ کې ساه وباسي

کلی، وطن مو

دځو تورو تجمل ته

بیا له سره قربانېږي

هر قاتل یې

د زخمي ځان له هډوکو ځنې

لاستی د ((ببرغ)) اخلي.

☒☒☒

زموږ سرونه،

زموږ وینې

دشنو چرسو اود بنګو هغه شنې دانې دي

چې دودوي یې ((باباقو)) ملنګ

دغم اود سترېاشیبه کې.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

۲۵/۳/۱۳۷۱

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

جنازې

ورېځو د ستورو جنازې ښخې کړې

بيا پر دې غرو

د رڼو ستورو د نارنجو ګلان نه ورېږي

رانه د سترو مساپرو پښو پل ورک شو.

☒☒☒

هره شپېبه مې ځواني مېږې تندورنه وژني

هره شپېبه دځوانو مېږو جنازې ښخوم

خدای زده

دې لار کې چېرته روغه خېږی شته او که نه؟

چې راته غېږ پرانيزي

څادر مې باد وړی دی.!

٢٦/٤/١٣٧١

کابل

کلی- دېره

ماته دکلي مازيګر يو ځلې بيا وخندل

دمرورو وږمو پيغلو مې د شونډوجل وهلې پاڼې بيا ښکل کړې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کلی مې بیا لکه د وینې د زړګي پر فصل وبهېده.

⊠⊠⊠

د پلار هوجره لکه کنډکپر پرته ده

نور ترې د سترو بزګرانو دچلم دودونه نه راخېژي

نورېې انګړکې دښاغلومساپرو د څپلیو د ګل مېخونښې هم نه شته

له ماتې ملا یې نړېدلې د سنځلو نازولې څنې

اوپلار یوازې دکابل په هدیرو کې مساپر پروت دی.

⊠⊠⊠

بیا مې دکلي د اذان اواز له خوبه ویښ کړم

اذان پر کلي باندې خور دی خو په غبږ کې یې هماسې

د سپین ږیري ((بلال)) سوز نه شته (۱)

ټول د پکول شاته لمونځونه کوو

اود جومات محراب له مانه د((بلال))سپینه پګړۍ غواړي.

⊠⊠⊠

کلی هماسې له دېرو ډک دی

دکلي لارې د زلمیو تردرنودرنو ګامونولاندې ساه اخلي

خو ګودرونه ړنګ دي

د کلي پېغلې انګېرونوکې د نیا زړې څرخې تاووي

او زه لګیا یمه دپلار زړه دېره چلوم.

۱۸/٦/۱۳۷۱

۱ -د شاعر منظور مشر تره مشهور دیني عالم مولوي عبدالحی دی.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

گلونه

کرلي مې جانان دي په اورونوکې گلونه

زه هسې لټومه په گلونوکې گلونه

زاهده رانه کېږي چې ماښام کې قضاگانې

ليدلي مې د زلفو ماښامونوکې گلونه

وېرمې وې نابلدې د کمڅيو له غرونو راغلې

زرغون مې شول دکلي په خوړونوکې گلونه

هر گوټ سره گلاب شي تکې سرې دپيالو مورگې

جامونه په گلونو کې، جامونوکې گلونه

په شونډو کې موسکا خو يوه وکوه جانانه!

سپرلی شه غوړوه مې په زخمونوکې گلونه.

۲۵/۷/۱۳۷۱

کابل

د ((آدم)) وصيت

زه ((آدم)) يم، زه ((آدم)) يم

له جنته شړل شوی

پر دې ځمکې بادشاه شوی

ورور دې ورور پرکانې وويشت

نازولی زوی مې مړ شو.

□□□

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زويه! زرکاله پوره شول

يو ځو ورځې دې مېلمه يم

ځو خبرې درته کړمه

نن به يم سبا به ځمه.

☒☒☒

دغه سپين مزی در واخله

دپستو پستو ورېښمو

پکی حک مخ د نبيانو

د جمله ووبادشاهانو

پرښتو وو دی اودلی

له جنته دی راغلی.

☒☒☒

خو وېښته زما د رېرې

اوهمدا جنتي مزی

په يوه تابوت خوندي کړه

ورته جوړ قفل او کلي کړه

ځوچې ته او دنيا ده

پر دښمن غلبه ستا ده.

☒☒☒

دا ګوتمۍ مې هم درواخله

ورته وبه ښيې لارې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دا ((میمون)) اس مې هم ستا دی

ورسره برېښنده توره

هر برې د ستا برې دی

هر زورگیر دستا مریی دی.

☒☒☒

زما ښېرې دستا ښېرې

زما لکړه ستا لکړه

زما لاره د ستا لاره

زما چاره دستا چاره

خو وروستۍ خبره واوره

وینه توی زما د زوی کړه

دمظلوم زوی په بدل کې

زویه څه ته هم قاتل شه!

د ((آدم)) د غاړې گل شه!

٦/٩/١٣٧١

کابل

د احمق په لټون

اورېدلې مې کیسه ده خدای زده کله

له ملانه، له عامي نه که له بله

یو سپین ږیرې چې یې وخت دځنکدن و

Download from: ketabton.com

په هوښيارو کې هوښيار اوعزتمن و

خپل زامن يې کړل پر ځان باندې چاپېره

وې خبره درته کړم چې نه شي هېره

څه يې چې شته نيم يې په ما پسې خيرات کړئ

څه وېش، څه يې پخه او څه يې سقات کړئ

نيم يې ورکړئ دکوم ځای نامې دله ته

کوم احمق، نادان، رذيل، حرامزاده ته

چې په نوم د حماقت تر څوک بر نه وي

دغه نيمه برخه ټوله دې دده وي

سړی مړ شو دخيرات کټوې بار شوې

ګېډې ډکې شوې د دار او د نادار شوې

زامن ټول شول مصلحت يې سره وکړ

د احمق سړي لټون ته يې زړه ښه کړ

وې فرض کړی موبابا پر موږ دا کار دی

پسې ګرځو په دې ښار که په بل ښار دی

ګوندې وي چې په دې کارکې کوم حکمت وي

د سپينږيرو خو په نيکو مصلحت وي

زامن لاړل نيمه برخه يې تر ملا کړه

په شپو شپو يې خپل زاړه کلي ته شاکړه

د احمقو يې ښارله هره لاره

پسې تلل له يوه ښاره تر بل ښاره

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لټوه هغوی احمق چې ښه شاخدار وي
احمقان خو ګنې هر چېرته بسيار وي
خو شاخدار احمق هېچېرې پیدا نه شو
څو چې سر يې د پايتخت پر کوڅو وشو
دوی له ورځو یوه ورځ ليدل په ښار کې
چې راجوړې دي مېلې په هر بازار کې
هرې خوا نه راټول شوي ښه ځوانان دي
څوک يې پېغلې،څوک زاړه، څوک هلکان دي
دچا شونډو کې موسکاوې دي غوړېږي
څوک تندی پر زنګنو وهي ژړېږي
يو خوا ساز دی، پايکوبي ده او خندا ده
بله خوا چغې دي نارې دي او ژړا ده
چا کړه شمله پر سر ايښې خوښې کړې
چاله برېتو نه تار ايستی زبونې کړې
ورونه ګرځي په مېلو کې هورې دورې
دوی ليدل هغه کانې چې نه وې چېرې

دوی ليدل چې د مېلې په هغې خوا کې
تخت ځلېږي د رنګونو په رڼا کې
په کې ناست يو عزتمن سړی دی ګوره
چې ورېږي پرې ګلان له هره لوره

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

طلايي تاج يې پر سره لکه دلمر دی

تيارسۍ ورته سردار دی که لښکر دی

جوړ ټولګی ورته ولاړ دی د ساقيانو

ښکلې پېغلې او په کې دي دزلفانو

دمېلې پرې بله خوا بله کيسه ده

دوی ليدل چې هلته بله هنګامه ده

دوی ليدلو يوسړی چې عزتمند دی

له يوې پښې له ونې نه ځوړند دی

څوک يې سر وهي په سر څوک په سوکانو

نه زړه سوی د جنکو نه د ځوانانو

له ماشوم نه هم خيرات د خپل سر غواړي

خو وهي په کې هر څوک د لاس سوباړي

د سپين ږيري زامن ډېر ورته حيران شول

بيا په لټه د دليل اود برهان شول

له يو چا ځنې يې وکړل تپوسونه

چې راښيه د خدای پار دی دليلونه

د يوه مو ولې دومره هرکلی کړ؟

او له بل ځنې مو جوړ د کوڅې سپی کړ؟

وی هغه چې اوس د تخت پر سر مستي کړي

پس له دې نه به پرموړه پاچاهي کړي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او دا بل چې تالیده سر په ژړا و

یو ساعت مخکې زمورږ پر سر پاچا و

مورږ دنوي هرکلی کړو څه چې غواړي

بیا چې زوړ شو نو وهو په کې سوباړي

د بابا زامنو ووې چې مو وموند

ها احمق چې موپه ټول جهان کې نه موند

د شاهي په باغ کې ناست نه ګوري مني

ښه پوهېږي د سبا سوباړي ویني

نیمه برخه دبابا یې رابهر کړه

بیایې ټوله د بادشاه په لاس کې ورکړه.

۷/۱۰/۱۳۷۱

کابل

بادشاه او معشوقه

تېره هېره زمانه کې یو بادشاه و

نازولی په هر ملک ددې دنیا و

خدای ورکړې دبدبه دتاج اوتخت وه

په هر ځای ورته ګونډه اوښه دبخت وه

خزانې یې وې د شتو وتې له شماره

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

هر خزان يې ښايسته و له بهاره

نه کمی و د لښکرو نه د زرو

نه کمبود په کې د مینځو او نوکرو

شمار يې نه و په حرم کې دبيبيانو

نه د ښکلو معشوقو نه دساقيانو

هر محل يې د دنيا پر سر جنت و

رب ورکړی له ازله دا عزت و

د بادشاه په دلبرانو کې يوه وه

چې په ټولو کې ښايسته لکه ډيوه وه

لکه حوره هسې ښکلې نازولې

ته به وايې له جنته وه راغلې

چا ليدلی داسې حسن چېرې نه و

ډېر شاهان يې په ليدو پسې ړانده وو

د بادشاه ټوله هستي ددې هستي وه

دشپې ورځې پايکوبي وه بدمستي وه

دغه نورې معشوقې، نورې بيبيانې

ورته ټولې د پښو خاورې وې خوارانې

يو وېښته ددې او دا ټوله دنيا

بدلوه کله دداسې عشق بادشا

يوه ورځ يې په شپږو د بدمستۍ کې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د خوندونو او رنگونو په ځولۍ کې

سرې د ناز شونډې راپرانيستې ادا ته

ځو خبرې وې چې ويې کړې بادشاه ته

وې پلانی حاکم دې ډېر درته خاين دی

ته پوهېږې نه خو ما ته مبين دی

□□□

چې خېمه د مستۍ ټوله شوه سهارشو

دمظلوم حاکم تيارې خونې ته لار شو

پس له ځو ورځو پوښتنو احوالونو

پس له ډېرو تحقيقونو، تپوسونو

شوه معلومه چې تقصير د حاکم نه دی

تش تومت د معشوقې د ترخه زړه دی

پس له هغې بادشاه ډېر ورنه خفه شو

سلطان لاړو درباريانو ته جرگه شو

وې که څه هم ډېر پر دې ښکلې مين يم

خو والله چې پر هغې پېښې غمجن يم

زه وېرېږمه که بيا هم داسې وشي

خدای خبر چې ددې ملک چارې به څه شي

درباريانو ورته وويل سلطانه

نورېې مه منه خبره عاليشانه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

بادشاه ووې ناممکنه ده ملګرو

چې ځان منع کړم دهغې له خبرو

▯▯▯

یوه شپه بادشاه دربار نه رابهر شو

معشوقې سره ملګری په چکر شو

پر بېړۍ سواره روان وو په درياب کې

معشوقه يې کړه ګوزاره په تالاب کې

معشوقه لاړه خو اور يې د عشق بل کړ

لګېدلی د بادشاه پر تش ګوګل کړ

بيا بادشاه شپې پر اوښکو لندولې

اوښکې څه چې يې سرې وينې بهولې

بادشاه هسې خواروزار او تورکمندشو

چې ګوزار د عشق او مينې له سمند شو

درباريانو ورته ووې ای اميره!

ای زمورږ د سرو سيوريه ای زهيره!

اوس چې مرې ورپسې ولې دې غرقاب کړه

خپله مينه دې لاهو په دې درياب کړه

بادشاه ووې ورته ای عاليجنابه

زه خراب نه يم نه ملک خانه خرابه.

۲۹/۱۰/۱۳۷۱

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پر قبر مې

ما مې دا خپل قبر په سترګو ولید

قبر،

زما د سفر نوې بېړۍ

د وچې ځمکې سمندرکې غړوې د مساپرو مساپرې شپېلۍ

او قبر کښونکي

سترې سترې رانه پښو ځنې ځپلۍ وباسي.

⊠⊠⊠

بربنډې پښې، سپینې جامې پر غاړه

زه مې دخپلې جنازې پر سر ولاړ یم

د ملا غږ ته مې غوږ نیولی

چې بلوي مې پرګناه د ثوابونو څراغ

زه ورته سرې سترګې ژړېږم

وایم درواغ دي

ملا مه یې وایه!

⊠⊠⊠

له کور او کلي نه مې ساندې خېژي

ادې د زوی چیغې وهي

بچیان دادا بېرته له خدایه غواړي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د چاپه خوله کې چېرته نه شته چې شاعر مړ دی

او دلته زما په جنازه کې

یو شاعر

خپلې مېرمنې سره ناځي او سندرې بولي.

۵/۱۱/۱۳۷۱

کابل

بزګر

څنګه سرې بډلۍ په سر واخیستم؟

زما دلاس د خولو فصل نه یوشین بوټی راپاټې نه دی

چېرته یو ژېړ وړی هم نه شته چې یې پاس پر پټکي کېدم

له ګودر څنې په برېټو کې موسکی تېرشم

په مخه لاړ شم، شاته وګورم

پر ښکلې اشنا بیا د یوې بلې وعدې زېری وکړم

بډلیو څه ونه کړل؟

بزګر لګیا دی تر خپلې

لور سره خبرې کوي

بزګر ژړېږي

او وریو ورته غوږ نیولی.

٦/١/۱۳۷۲

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لغمان

بنګړیواله

بنګړیواله توړۍ بیا پر کلي راغله

بنګړیواله شرنګ پر ولو،

دښایسته رنګونو څانګه

بنګړیواله زموږ دکلي

دزلمیو د ((طالعو)) د نازکې غوټۍ وږم

بنګړیواله زموږ دکلي

د پېغلوټو د اختر د شپبو زېری.

☒☒☒

بنګړیواله توړۍ راغله

ړنګه بنګه ساه نیولې

په پستو پستو زګېروو یې

دهر کاڼي تپوس وکړ

خو زموږ د کلي لارو

د پردیسې بنګړیوالې

تش د خولې سلام وانه خیست

وې یې: هو! رښتیا زړه شوم

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دغو سترګو رب وهلو

خدایزده چېرته

بیا پرکومو نابلدو کوڅو سر کړم؟

※※※

بنګړیواله توری تم شوه

حک حیرانه پښېمانه

بنګړیوالې په لستوڼې

دښو دورې جارو کړې

هر دېوال یې ددې کلې

له خوارېه نظره تېر کړ

وې یې: نه،کلی همدا دی

دا کوڅې هغه کوڅې دې

خو حیرانه یم چې څنګه

نن مې پل په کې پردی شو؟

※※※

بنګړیواله ړنګېدله، بوګنېدله

چې له لرې زموږ دکلې

پخوانۍ ښارو ښکاره شوه

یو اشنا سلام یې وکړ

اودانه یې دانګورو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د بوډۍ په خوله کې ورکړه

وې يې: څه نو بنګړيوالې

څه ورځه پر مخ دې ښه شه

اوس نو هغه کلی نه دی

او د ښکلو مړوندونه

ډېر کلونه شول چې پرې دي.

۱۱/۱/۱۳۷۲

غچ

...خويو تريخ د زهرو جام دی

نه څه سره لري نه سپينه

نه يې رنګ شته

نه يې خوند شته

نه يې پاتې شته نه مړينه.

☒☒☒

عجيبه ډالۍ يې راوړه

پرښتو، د جنت حورو

شپېلوي راته هډوکي

قتلوي سر توره مينه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

سين د زوو دی ترې څاڅي

وريتوي د زړونو وينې

❖❖❖

اوس پوهېږئ؟ څه يې وکړل؟

ها لوبګرو د باغونو؟

يوه ونښوده په ګوته

بل يې دل کړه پر غاښونو.

❖❖❖

اوس يې غچ له موږه اخلي

ږدي مو ژرندې پر سرونو

ورشه غوځه دې کړه ونه

راشه وادې خله غنمينه

نه يې رنګ شته

نه يې خوندشته

نه يې پاتې شته نه مړينه

قتلوي سرتوره مينه

وريتوي د زړونو مينه

...خويوتريخ د زهرو جام دی

نه څه سره لري نه سپينه(!)

۱۲/۲/۱۳۷۲

لغمان

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ښاپېرۍ

دغره په لوړه څوکه ګورئ

چې د ستورو د هيليو تر بڼکو لاندې

زما دمينې ښاپېرۍ ناسته ده

چيغې وهي

تندې اخيستې پرې باران نه ووري

په تور وربل يې

د چندڼو پاڼو اور واخيست

غزل وسوځېد.

***

څومره درنه او پښتنه ده اوښکه

اوښکه دزړه له نازولې کوره راغله

زما په ليو کې راپرېوته

او زه لګيا يم لوړې څوکې ته

په ليو کې اوبه خېږوم

څوکې ته ورسم نږدې شم

بيا د ځمکې تل ته ولوېږم

اوبه اوبه شم

ښاپېرۍ تنده وژني

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او زه اوبو وړی یم.!

١٦/٢/١٣٧٢

سيلاني بلبلې

سيلاني بلبلې لاړې

نور دباغ د خوب په سين کې

د بلبلو سرود نه شته

د شنو چيغو تصوير تت دی

نور دباغ د سرو ګلونو

د بلبلو دسرو شونډو

نازولې مينه مړه ده

نور دپاڼو پر کمڅيو

سهارونه دسپرليو

چېرته پرخې پرخې نه شول

))سر له سره پالنګه هسک کړه فتح خانه

لويه خدايه، سيلانې بلبلې والوتې له باغه((.

سيلاني بلبلې لاړې

نور پر اس د ننګياليو

د پګړيو د شملو

د لوړو لوړو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

اسماني غرو پته نه شته

نور د برېتو پر سرونو

هغه تاوه

د پښتون

اسرافيلي شپېلۍ کښه ده

نور هغه ډگر مات شوی

او پرغاړه د پردیو

هغه مستي

سپيني توري لښتي نه شوي

((رابيا)) بله ناره وکړه:

))سره له سره پالنگه هسک کړه فتح خانه

رابياگلي پونده ورته کړه سپره شوه.((

۳۱/۳/۱۳۷۳

کابل

روږده

زړه شړلی یم له کوره اور مي بل دی په کاله کي

لږ مي پردېږده چي ويده شم ستادزلفو په ځنگله کي

سترگي ستا سترگو کي لامبي ملامت راباندي مه کړه

تنده کله ماته شوي د کبانو په وياله کي؟

ما دمات زړه له هرشرنگه د شنوچيغومالت جوړکړ

Download from: ketabton.com

نه دي نوم وځي له زړه نه،نه مې شپه کوي په خوله کې

دسينې پرباغ دي تلم ستادسينې قراول تم کړم

اوس نوپرې چې مې زندۍ کړې ستا دغاړې امېله کې

چې په پټه دې خوله راکړه تاپه خپلو لاسو غل کړم

نن سترۍ وې سبا درمند روږده داسې کوي غله کې

۳/٤/۱۳۷۲

کابل

تنده

د فردوس د عيش کوربه دی

غرقوي دنيا دترکو

خو لا تشې مرۍ غوارې

د سوالگر ساړه نغرې نه.

☒☒☒

د سوما جامونه لاس کې

زموږ دوينو لامبوزن شول

نه سرېږي، نه ماتېږي

دمړو شومانو تنده.

۲۱/٤/۱۳۷۲

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زما د دوه ویشت کلن ځوان وراره شفیق الله متین شهادت

ویرنه

خلکو ګورئ چې پر کور مې د غم اور لکه غر پرېوت

د فلک خونړی لاس مې لکه تبر پر سر پرېوت

هر یو کاڼی مو قاتل شو راته بېل بېل پر در پرېوت

د سرو وینو په کاله کې بیا د وینو ګودر پرېوت

څه درانه چنار ته ناست هم دمرګي پر خنجر پرېوت

یو روڼ لمر مې دکاله و، سهر وخوت سهر پرېوت

مرګه څومره ګناهکار یې ورانوې د عزت کلي

له بې پتو ځنې تښتې ړنګوې د عفت کلي

خدایه ښنګه به شم صبر ښنګه اور مر کړم په زړه کې

زېړېدلی یم لویېږم دا دوير په زنګانه کې

چېرته اور چېرته توپان وي راته سم ووري کاله کي

غم زما دکور کوربه دی، مرګ مې ناست په دالانه کې

نه په غېږ کې د نیا لوی شوم نه په غېږه د نیکه کې

پرون پرې دپلارمرۍ شوه نن ساه قتله په وراره کې

څه د غم په ورځ پیدا یم څه دغم په ورځ به مرمه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لویه خدایه لویه خدایه! دا څه یمه دا څه یمه.

ټول کهول مې جارجارو وای خو((شفیق))راته په کور وای
دا زلمی ستوری د کور مې د نیکه پر درګاه خور وای
تل دقام د پګړۍ ګل وای د ټبر د پت انځور وای
غم يې تل زماپرسر وای دا دژوند پر نيلي سور وای
ده درد وای زما مرګ وای ده کور وای زما ګور وای
زماخونه وای خرابه خو ودان نغری د ورور وای
تولعنت زماپه غم شه زه يې زوړکړم دی زوړ نه شو
کال په کال رانه کښت رېبي خو وړ سترګی دی موړ نه شو

لايې سيوري ته ناست نه وم ځوانيمرګ شو بهار وسو
سم چې ګل جوړشوشلمې ته، شمله وسوه ګلزار وسو
چې راخوت د سهار ستوری، ستوری وسوسهار وسو
هغه ړنګه ځواني وسوه هغه دنګ سپېدار وسو
ځارېدي چې ورنه ښکلي ها دښکليو سردار وسو
ګلالی لالی مې وسو، وطن وسوځېد ښار وسو
پر هر سربانديې اوربل دی سر دې پورته کړه ((شفيقه))
پر مزار باندې دې سوځي له (يمينه))تر ((عقيقه.((

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

▯▯▯

وروره ته خو د ګور نه وې ستاځواني دګل ځواني وه

ستاښايست د ګل ښايست و، ستاثاني دګل ثاني وه

ستا د خولې د تکبيرچيغه ددې کلي وداني وه

ته دسرو ياقوتو کان وې خو وطن کې ارزاني وه

ورور د ورور په لاسو وژني دلته دا مسلماني وه

دلته داسې ناداني وه، دلته داسې ناداني وه

مګرته يوازې نه يې دلته دنګ غرونه قتلېږي

دلته سيند پرچړو وژني دلته ټول وطن نړېږي.

۲۲/٤/۱۳۷۲

کابل

داسې لور داسې لوونه

ورېځې بيا لامبي پر اورووري پر ګلو

دا زلمی سپرلی خو نه دی د سوځلو

له اسمانه د سکروټو غر راپرېوت

سوځوي مې ښکلی کلی د سنځلو

بيا د ګلو د حيا پرناموس جنګ دی

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ځانګې سترې شوې د ځان پر قتلولو

دباغ سپین مړوند رېبلی دی اغزیو

پرې یې نه ښود چېرته جوړ ګرېوان د ګلو

د سیندونو مست اوښان وسول له تندې

د هیلیو پېغلې بیا لاړې له کلو

دسپوږمۍ پر وربل مرې غونچې دستورو

لمردځان جنازه وړې پر خپلو ولو

موج دوینوګلان و کول سپرلی شو

څه حاجت شته؟ دګلاب اود سنبلو

بیا لنده نه شوه ډوډۍ د ((عیسی)) جام کې

پاتې نه شول هغه سره شراب د څښلو

دپیالو پر شرنګار یو ویده ویښ نه شو

نه ساقي شته نه کنډول د کړنګولو

یوې شمعې د شپو دېو پرتندې ونه ویشت

یو پتنګ نه شته لمبو کې دلامبلو

دا ویدې سترګې دېن پرې رڼې نه شوې

چیغې پرېوتې رانجو کې دبلبلو

فلک اور پسې اخیستی سترې نه شو

ددې مستو چتېو ستورو په رېبلو

نازولې غوټۍ نه شوې په کې بلې

تور لوګي دي چې ټیکري شول د وربلو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دماتم ډمو بنګړي دښکلومات کړل

غوځوي ورنه نکريزې له منګولو

په پرهر زړه مې لاس مه وهه جانانه

دا خوسا لوپټه نه ده د ګنډلو

زرغون شوی چم په چم برسات د اوښکو

قتل شوي موسمونه د خندلو

دا چمن چمن وطن دار ته بس نه شو

نه يو شين ډډ دچنار شته نه د ولو

مني بيا ورته له سره سيخان سره کړل

دا لاله دي له ازله د داغلو

ددې خوارو پر قسمت به باران نه وي

چې لمبې ووري په کور د جل وهلو

يو پرې شوی رګ مو ښخ لکه تاک نه شو

يو سر نه شته په دې ښار کې د ښندلو

نه د عقل پر اس سور نه ليوني شته

نه شته ژبه د زنځير نه دويلو

څه ايرې د بې قدرۍ ورباندې شنې شوې

دا درنې شناختې خو نه دي دکتلو

ددې کلي ښاريان مړه له سره وژني

غشي ولي بيا پر زړونو د بسملو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نه یومڅ د تیارو جنگ ته چېرته پاتې

نه یولاس د خپل گرېوان د څېرولو

د لمبو ترخېمو یو ((ابراهیم)) نه شته

پیدا نه شو یو ((منصور)) د دارختلو

بیالوېدلی دی((رستم)) د((شغاد)) څاه کې

لاره نه شته دې گړنگ نه دوتلو

نه یې گرد په تورو دښتو کې د اس شته

نه نارې د شهسوارو د دانگلو

بیایوشین زمری دې غرونوکې لوی نه شو

یوه تشه جنډه نه شته پر مورچلو

د شنو چیغو له کاروان سره سفر دی

ژبه نښتې په تالو کې د غزلو

سرله توروخاوروپورته کړه ((خوشاله))!

لا خو غچ د ((هجري))پاتې پر ((مغلو)).

۹/۵/۱۳۷۲

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نه جام، نه څادر

څو تور سرې

څو سپین سرې

))یو څو اوښې((

))څو پسونه((

څه غریب سټړی کاروان دی؟

باد راوړې پانې رېږدي.

⊠⊠⊠

((قاف)) لمبو پرسر اخیستی

ښاپېرۍ شوې مساپرې

خدای خبر دی چې به دمه

بیا پرکومو غرونو کېږدي؟

⊠⊠⊠

څنګه رنګې میکدې دي

څنګه ښکلې شونډې سوځې

جانه بیا به دې ساقي شم

))که مې غم د ډوډۍ پرېږدي.((

⊠⊠⊠

نه ترانګې د کېږدۍ شته

نه څپلۍ، نه څادرونه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لوښوي دجام ناموس مې

پر شهيدې پګړۍ پښې ږدي.

☒☒☒

څو تور سرې

څو سپين سرې

))يو څو اوښې((

))څو پسونه((

څه غريب سترې کاروان دی؟

باد راوړې پاڼې رېږدي.

۹/۷/۱۳۷۲

کابل

سيورى (۲)

ماخوتړول عمر له کوچيو سره مينه کړې

کوچي لوګي،

کوچي بادونه،

کوچۍ پيغلې

او کوچۍ کيږدۍ

ماخو تړول عمر له کوچيو سره مينه کړې

Download from: ketabton.com

⊠⊠⊠

-کله چې باد

زما دکور پر رژېدلو او ختېنو بامو

د خپل ناپایه منزلونو سفرونه وهي

زه ترې مدام

د خپل ورک شوي سیوري

د ټوخي غږ اورم.

-کله چې

ما د شوګیرو د تورو غرونو ترشا

د خوب کوچۍ

زما دسترګو په رڼې کېږدۍ راپېښه وکړي

زه دکوچیو د کاروان

د هغه مست

خو ددې سترې اوښ

دغاړې له زنګونو ځنې

د خپل ورک شوي سیوري

سترې غزل اورم.

-کله چې

د کوچۍ پېغلې د رنګین وربل ماښام

اودکمخیود غځېدلو غرونو شپو ته ګورم

زه ترې مدام

ketabton.com - The Digital Library

د خپل ورک شوي سیوري

د پرهرجنو وینو

د شنو غوټیو شین سلام اورم.

-کله چې

تر سترېو سترېو منزلونو وروسته

د هغو دنګو غرو تر غاړو

د وړو وړو وریو

د خندا تمځایونه ګورم

زه مې خپل سیوری وینم

چې ورته لېو کې اوبه ورکوي

او له شنو سترګو یې سترپاوې مینځي

ما خوټول عمر له کوچیو سره مینه کړې.

ای د بې نښو

اوبې کوره شنو بادونو په څپر

زموږ د کوچیو

لالهاند کاروانه!

-ای ددې دنګو دنګو غرونو

او د لویو دښتو

په سپینو سپینو او سپېڅلو پیو

را لویه شوې کوچۍ!

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

-ای ددې غرونو د ځېږيو

او چندړو دباغونو

پر لندو لښتو ویده کوچيه!

_او ای د غرونو د شپونکيو

د شپېليو په وزرونو کې

راتاوې کېږدۍ!

سیوری مې بېرته راکړئ!

زه مې یوازې د غم غر

او د خنداوو جنازې

پر خپلو سترو

او بې کسو اوږو نه شم وړلای

سیوری مې بېرته راکړئ!

زه پر دې ارتې او پراخې نړۍ

ایکې یوازې

همدا سیوری لرم

سیوری مې بېرته راکړئ!

ااا

ما خو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې

کوچې لوګې،

کوچې بادونه،

کوچۍ پېغلې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او کوچۍ کېږدۍ

ما خو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې.

۲٦/۸/۱۳۸۲

لغمان

مېرمنې ته لیک:

کورمې

شپې شي، شپې ومري

او د ورځو اوښې بیا وزېږي، بیاقتلې شي

خو زه ژوندی یمه د شپو، ورځو د قتل انتظار ته ناست یم

ویې څښم، ویې خورم،

ګړۍ، ګړۍ ویده پاتې شم، بیا پاڅېږم

پورته شم، بیا یې وڅښم، بیا یې وخورم، بیا ویده شم

شپې شي،

شپې ومري،

او د ورځو اوښې بیا وزېږي

بیا قتلې شي.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زما د ځانګې یخ وهلي ګلان لاړل

چې د ښکلي مشرق زلفو نه

په څنو کې د لمر ښکلي ګلونه کېږدي

او زه یوازې د پنجرې په څنګ کې ناست یم

له خپل ځانه سره ((ګاتې)) کوم

کله نانځکو ته لمنې اوبم

کله انګړ کې له خپل سیوري سره پاڅم په ((موسیېو)) سر شم

خو د ((موسیېو)) چم مې هم نه دی زده

کله د خدای له ویرې پاڅم

ستا لمن مخې ته واچوم پرې لمونځ وکوم

سترې ستومان شم پر لمونځونو

خو لمانځه نه وروسته

خولې ته دعا نه راځې

خدای ته دعا هم پښتنې ژبې ته سوال ښکاري

او زه د سوال او د سوالګر له نامه کرکه لرم.

شپې شي،

شپې ومري،

او د ورځو اوښې بیا وزېږي

بیا قتلې شي.

☒☒☒

زما د کور ښاپېرۍ تللې د مالت د کوه قاف په سفر

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نور مې د کور له دېوالونو نه

د عطرو ګلان نه وربږي

هره شپېه

د سرو ګلونو د غوټیو د عطرونو پر ځای

د ورور د چرسو او د شنو بنګو دودونه څښمه

څوک د ډوډۍ پر سر لګیا دی

نامینځلی لاس ګولۍ تاووي

بل د یو بل د خولې مړۍ شماري

بل پخلنځی د شنو نسوارو په شنو لاړو ډک کړ

نور ددې کور د عادتونو په ښیښه کې خپل مخ نه شم لیدی

ښاپېرۍ بېرته راشه!

ګلونو راشئ!

زما تشه څانګه بیا ډکه کړئ!

۳/۱۰/۱۳۸۲

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

غزل (۱)

منم چې وطن وران شو مگر وران نه شو دا غر

اسمان يې په سر کېوت خو ستومان نه شو دا غر

حاجت څه د بېرې شته دا مې کلی دا مې کور

خبر دې چېرته نوحه په توپان نه شو دا غر

هر کاڼی يې رهبر دی هره پرخه يې قيام

بې تورې بې شملې نه شو حيران نه شو دا غر

وربېرې دې اورونه پرې دا غاړه دا يې سر

سوزېږي خوله هوډه پښېمان نه شو دا غر

قربان يې شم له ضده چې يې هېڅ نه کړو بدل

هماسې چې افغان وبل افغان نه شو دا غر.

۳/۱۲/۱۳۸۲

لغمان

رحمان

وچې خاورې نه بهر شو

هومره لوی شو لکه غر

هغه رِوند سترگې پيدا کړې

هغه گونگ شو ژبور

په بې پوندو پښو گرځي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دا سپوږمۍ ده که دا لمر

لویه ځمکه یې پیدا کړه

هسک په تله برابر

دا شنې ونې دي که ځانګې

ورته ټولو ایښی سر

هر څه پرمخې پراته دي یادوي نوم د رحمان

تاته چا وې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

څوک یې جوړ کړ له کودړې

څوک یې پاڅوه له اوره

څه خوږې، تروې اوبه دي

ځې بهېږي لور تر لوره

تکه شنه هره دانه ده

هره ونه یې سمسوره

لکه غرونه ببرۍ ګانې

په دا شنه دریاب کې ګوره

څوک پیدا کړي څوک فنا کړي

څوک تر کوره څوک تر ګوره

یا خو وباسي له سینده مرغلرې او مرجان

تاته چا وې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

☒☒☒

وخت د تلې رانږدې دی

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نه بقا شته نه مهلت شته

که پېرى دى که انسان دى

نه يې زور نه يې همت شته

بې لوګيو سرې لمبې دي

نه ارام شته نه راحت شته

دا اسمان به چوي له وېرې

داسې غم داسې هيبت شته

له اسمان او ځمکې ووځه

که دې توان که دې طاقت شته

چې کرل دې اوس يې رېبه دا ده ورځ د امتحان

تاته چاوې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

دا شعر له سوره رحمان څخه په الهام ويل شوى دى.

١٤/١٢/١٣٨٢

لغمان

سيند

پېرۍ يې تېرې شوې هوښيار نه شو

چا وې د کلي سيند مهار نه شو؟

زه به رسوا کړم بې ننګي د څپو

که جاله وان راته په قار نه شو.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

٦/١/١٣٧٣

کابل- ماهیپر

کرونده

ځمکه هېڅکله د سینې د سر شین شوی نازولی زړی نه هېروي

زړی هم مور غواړي.

⌧⌧⌧

باد ددې غره له تالا شوي کلي راغی

زموږ د ښکلې کروندې په سپینو تیو کې یې پې وچې کړې

زړي له لوږې مړه شول

او زه تنها پاتې شوم

د کروندې پر وچو تیو د ماشومو شهیدانو سرې جنډې شنې شوې

کرونده بوره شوله

کرونده زړه پر شا پرته ده

د اسمان د مور پر سپینو نازولو بچو ناړې شیندي

کرونده باد نه دا د خیرې لمن پور غواړي.

⌧⌧⌧

کرونده ژاړي راته چیغې وهي:

زویه! فقیره او ناکامه شومه

سبا به سره اورونه مړه وي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او د کلي دغه سوړ تنور به ژاړي

او له لوږې به مري

لاړ شه! د بلې کروندې د سینې زړی شه او وغوړېږه

زه به دې هله مور شم

چې ها بزگره او نهره پېغله راشي راته وخاندي

او ووایې چې ای مورې!

دادی نن بیا مړه شوم

وچه ډوډۍ مې بیا له لاړو سره تېره کړله.

☒☒☒

تنور لگیا دی رانه اور غواړي.

۱۵/۲/۱۳۷۳

کابل

کچل

یو سړی نوم یې حسن د کونډې زوی و

د کچل په نوم مشهور پر کلي، کوی و

پیدا کړی رب تنبل او هم بېکار و

همېشه به دی د مور پر اوږو بار و

یوه ورځ یې ابۍ ویوسته له کوره

څه په چل، څه په تدبیر او څه په زوره

Download from: ketabton.com

کچل لاړه له خپل ښار څنې بهر شو

تر هغو چې پر یوې دښتې برابر شو

خوار او ستړی یوې ونې ته دمه شو

چې له لرې یو ټولی ورته ښکاره شو

یو هجوم و چې پرې راغی د مچانو

سره جګړه وه چې پرې جوړه شوه یارانو

کچل دم ساعت پر ټولو بریالی شو

له غروره هسې مست لکه زمری شو

بیا یې ولیکل پر غټو تورو باندې

چې ویده و د هغې ونې د لاندې:

))شل مې مړه، سل مې زخمي، سل مې ازاد کړل

دښمنان مې په یوه ګوزار برباد کړل((

په دې وخت کې یو لښکر چې د سلطان و

پر همدې لاره په کوم مقصد روان و

دوی لیدل چې یو سړی دلته ویده دی

او ترپاسه یې یو لیک په رپېده دی

لیک یې ولوسته لښکر ورته حیران دی

وې یې دادی چې رښتینی قهرمان دی

لښکر وخوځېد په منډو خپل سلطان ته

وې یې راشه شاها! ګوره پهلوان ته

Download from: ketabton.com

سل ازاد، سل يې زخمي، سل يې وژلي

اتلان نه شته تر ده چې موږ ليدلي

ددې شاه چې له بل شاه سره جګړه وه

د برې او ماتې وېره ور سره وه

په ليدو ددغه ځوان هومره خوشال شو

ته به وا چې د برې يې شين نهال شو

حسن راغی د دربار د غاړې ګل شو

د عيشونو تود باران وربانديې تل شو

بله ورځ هغه د جنګ چغه خپره شوه

اول تېولو نه حسن بانديې ناره شوه

د جګړې کالي يې واغوستل کچل ته

اوس يې بيايي د مېړانې تود مورچل ته

وې يې زين کړه هغه اس چې دې خوښېږي

مېړنې پر مېړنو اسو سپرېږي

خو کچل چې لا د خره سپرلي يې نه زده

د جګړو پر مېړنو اسو يې څه زده؟

کچل هغه اس راخلاص کړ له رسۍ نه

چې بېزار وله ازله زنده ګۍ نه

هغه اس چې نه مردار و، نه ژوندی و

پرې سپور شوی د سلطان دا مېړنی و

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ټولو ووې په رښتيا چې قهرمان دی

پر همدې اس د جګړې پر لور روان دی

کچل ووې اوس مې وترړئ په پړي

چې چارپېر مې شي تر اس د بدن غړي

د کچل خو دا کارونه و له ډاره

چې ګوزار يې نه کړي اس په سمه لاره

خو پادشاه وې چې دا کار دی د نرانو

نه وېرېږي په تش لاس له دښمنانو

کچل لاړه د جګړې په لور وان شو

سر لښکرى ګډ د رزم په ميدان شو

چې يې وليد د دښمن د لښکر سيورى

هلته جوړ شو له کچل ځنې کربوړى

دی روان و چې تر مخې يې شوه ونه

هغه ونه چې له بېخه وه چينجنه

بيا له وېرې يې ترې غېږه کړه چارپېره

ونه ووته له خاورو نه تر زېره

پر اس سپور، ونه په لاسو کې کچل

ښکارېده هغو دښمنو ته اجل

دښمنانو چې يې نوم و اورېدلی

خو پر سترګو يې هر ګز نه و ليدلی

وې ترړلی پر اس سپور پر موږ روان دی

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ونه باسي په لاسونو دا څه ځوان دی

موږه نه یو پر رښتیا د ده د زور

داسې برېښي لکه تندر، لکه اور

دښمنانو د جګرې له لوري شاکره

فتحه داسې رب پر برخه د پادشاه کړه

پادشاه وویلې کچل ته پهلوانه

مبارک شه لور مې در کړه درته ځوانه

بیا کچل سره له ناوې راغی کور ته

شهزادګۍ یې کړه نوکره خپلې مور ته

اوس مېړه د مېړنیو حسن خان دی

هم باتور دی، هم اتل دی، هم ښه ځوان دی.

۱۹/۲/۱۳۷۳

کابل

عبدالله پویان ته!

یو رنګ- یو باد

زه د دردونو رسېدلی فصل

زه مې د ځوانو ارمانونو شهید

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زه مې د پېغلو سهرونو قاتل

زه مې د سترېو منزلونو شهيد.

❖❖❖

زه له خپل ځانه سترې شوی سيوری

زه له خپل ځانه سترې شوی شاعر

زه هغه هېر، هغه نيمگړی غزل

هغه له سترگو غورځېدلی شاعر.

❖❖❖

زه رالوېدلی د موسکا له غرونو

اور راکې مړ دی هسې سکور يمه زه

زړه کې هنداره د سبا قتله ده

لکه حباب هسې يو کور يمه زه.

❖❖❖

زه ددې تورو شپو کېږدۍ ته ناست يم

مانه د ورځو تاج محل هېر دی

زه د تيارو د ډمو رنگ وهلی

مانه د سرو شونډو غزل هېر دی.

❖❖❖

زه د ابليس ناوې په ښکار وړی يم

زه د بدرنگې گناه اور کې سوځم

زما يې خوله د شپې پر تيو ايښې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زه د کمبختو ستورو کور کې سوځم.

⊠⊠⊠

زه ددې ورېځو سمندر کې لاهو

او ته ساحل راته د لمر ښيې

زه د لوليو شپو په غېږ کې ستړی

ته راته غېږه د سهر ښيې.

⊠⊠⊠

ما د زړو بګوو چيغې وژني

رانه پېښې څه د بلبلو غواړې.

زه د بلا ژامو کې شپې تېروم

ته راته عزم د خندلو غواړې.

⊠⊠⊠

زما يې چيغې په زنځير تړلي

لکه فرهاد راته تېشې راکوې

زما يې شونډې په توبو ګنډلي

ته ګنا هکار راته نشې راکوې.

⊠⊠⊠

ګوره زه مړ يم ته آيت د سبا

راځه راځه اشنا يه هېر مې که

رنګ مې وانخلې له دې سوي دردمند

باد يم راوړی په باد تېر مې که.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

۲۸/۳/۱۳۷۳

کابل

غزل(۲)

غر ځومره ښکلی دی؟

د تیږو دارام سین

د موسکا

ویښو ځپو کې ویده،

غر

ددې شګو په ټوکریو کې

د لمر د سرو انګورو

د باران هادې.

☒☒☒

غر ځومره ښکلی دی!

د لارې د کاروان د تږیو اوښو

هر قدم کې

د شنو پرخو ګړی

غرمو د مینو د کیسو

سمسوره ژبه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او د ښکلو ښاپېریو

د کمڅو د سرو ګلونو

د باغچو مالي.

غر

د ښارونو

او کوڅو

او د بامونو

له تورتمو زندانونو نه د وتو

شنو یادونو

د سفر او ازادیو ډګر.

غر

د هوسیو او بازانو

ددې سترېو سترېو منډو

او خویونو

دغه ښکلی

زړه راکښونکی انځور.

غر ځومره ښکلی دی اشنا

دا ځومره ښکلی دی غر!

۲۷/۵/۱۳۷۳

لغمان

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

غزل او خنجر

یو روڼ د سبا باد یم تکل شته خو وزر نه شته
دا څنګه پسرلی دی؟ سهر شته مازیګر نه شته
ای شپې! ته دې له ستورو نه دا وړې پلو ډک کړه
زموږ د ورځو برخه کې خو ځاځکی د لمر نه شته
جنډې نه شوې دېرو کې هغه شنې د چلم وریځې
وطن مې د شملو دی، خو یوه هم پر سر نه شته
یو ګل چېرته کمځو کې لکه ستوری زرغون نه شو
منګولې پر نکریزو او منګی پر ګودر نه شته
راشنه نه شوه پر ژبه د چا بیا میوندې کړیکه
شپېلۍ پر کړو برېتو، یو غمی پر خنجر نه شته
ننګیاله چې دې خوا کې نه ((خزان)) شته نه ((ټکور شته))
والله چې په دې ښار کې غزل نه شته، هنر نه شته.

۱۳/۷/۱۳۷۳

کابل

کجاوې!

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ځوک دی؟ د کوم ځای دی؟ او چېرې درومي؟

نه پوهېږم!

چې د سهار د شنو وږمو د شنې زېږدا شېبه کې

د جامو غر په اوږو مات کړم

د شنه خوب د شنو اوبو په سین کې ولامبم او سترِی شمه

دی شي نږدې

سپينې جامې راځنې وتښتوي.

او د غنمو پر ورېښمينې پولې وخېژي او چيغې کړي چې:

ای لامبوزنه،

ای د سین سپينو کبانو،

ای د باغ مرغیو!

ما درته سرې، تورې جامې راوړې

راشئ دا سپينې او خيرنې جامې وغورځوئ!

څه شېبه وروسته ددې کلي د مرغیو

او کبانو جامې نوې شي

سين تور شي

ونې تورې

کلی سور

او کلی تور غوندې شي

بيا کجاوه پر اوږو بار کړي

خدای زده چېرته به ځي.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

⊠⊠⊠

کله چې پاڅم

هغه وينم چې روان دی

او د دښتو پر نويو لارو منډې وهي

او کجاوه يې زما له تکو شنو خوبو ډکه ده

بيا د کوچيو د کاروان مخې ته تم شي

او هر خوب مې

موتۍ موتۍ پر وريو او اوښانو وپشي

کجاوه بيا تشه شي

بيا درمو له مخې شنه واښه راټول کړي

کجاوه له سره ډکه شي

موسکۍ شي

بېرته وخوځېږي

شپه شي، تياره شي

نورو ورېځو سره يوځای شي

باران شي

او له سترې کجاوې سره راوڅڅېږي

بيا د غنمو پر ورېښمينو زلفو وڅېږي

او چيغې کړي چې:

جامې مو سرې

جامې مو تورې،

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او خوبونه مو ژېړ!

داسې یو زېړی راته وکړي

او روان شي

خدای زده چېرته به ځي؟

۱۸/٦/۱۳۷۳

کابل

چوپتیا

زما د کور څراغ ماښام نه تر سبا سوځي

او له ماښامه تر سبا

د خپلې ښکلې تنهایۍ له تورو زلفو سره مینه کوم

ما یې د زړه پر دښتې کور کړلی

ما د چوپتیا له سپینو تیونه

د ژوند د چینې غړپ کړی دی.

⊠⊠⊠

زما د کور څراغ ماښام نه تر سبا سوځي

خو به مې خیال

لکه یتیمې مرغلرې

د غزل له یاقوتي شونډو راونه څڅېږي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نور به د سترګو له هنداړو نه د خیال

او د غزل شنه انځورونه ټول کړم

نور مې د خیال واګې چوپتیا ته بښم.

۲٤/٦/۱۳۷۳

کابل

د عبدالقهار عاصي پر شهادت

یوه منثوره ویرنه:

زه هم درځم!

مورې چې سترګې غړولې

او مورې چې دادی سترګې غړوو

د مینې کیسه مو نه ده زده

مورې مینه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زمورې برخلیک دی

وینه او مړینه زمورې تاریخ دی.

❖❖❖

مورې لا مینه نه ده لیدلې

Download from: ketabton.com

مینه هغه کوچی باد دی چې پر غولي مو هېڅکله شین نه شو

مورې مینه نه پېژنو

زمورِ نوم یې له وینې او مړینې سره تړلی دی

رښتیا،

د((حسین)) او ((یزید)) کیسه دې زده ده؟

پېړی پېړی کېږي چې

د ((یزید)) په لاس کې توره شنه ده

یوه توره توره

یوه سره توره

هغه توره چې ((حسین)) پرې هره ورځ وژني

او د ((حسین)) پر مرۍ یې راکاږي

مګر تا د ((حسین)) مړینه لیدلې ده؟

مګر دا ((یزید)) نه دی چې هره ورځ مري؟

))مګر دا ((حسین)) نه دی چې هره ورځ زېږي؟((

هو،

مورې مینه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زمورِ برخلیک دی

وینه او مړینه زمورِ تاریخ دی

_خو څرنګه برخلیک؟

د ((حسین)) برخلیک؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

خو څرنګه تاریخ؟

د ((حسین)) تاریخ!

رښتیا،

زموږ نوم یې د ((حسین)) له نامه سره هم تړلی دی.

⊠⊠⊠

ای تاته وایم!

موږ دې په یاد یو؟

زموږ جونګړې دې په زړه دي؟

اوکله دې زموږ پر جونګړو

هغه بې ییبرې لوګي نه دي هېر؟

هلته چې خاوره یې یوازې یوه لویشت ده

نیم یې زندان او نیمه یې هدیره

هغه زموږ کلی دی

او هلته زموږ جونګړې شنې دي

هلته چې د نغریو پر سرونو لوګي له لوږې مري

او اوبه له تندې جل وهي

هلته زموږ کلی دی

زه او ته هلته پیدا یو

زموږ د کلي لاره پر ګلونو نه

پر اغزیو ده

پر دغو لارو زموږ یبلې او تناکې پښې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

پر لوټو

پر کاڼو لګي

زموږ لارې قاتلې دي

زموږ لاروي قاتلان دي

دغه سترې او قاتلې لارې

زموږ ستړیو کاروانونو ته

اوبه نه

وینې ورکوي

زموږ د ستړیو منزلونو وینې

زموږ د ستړیو ارمانونو وینې

هوکې!

موږ مینه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زموږ برخلیک دی

وینه او مړینه زموږ تاریخ دی

رښتیا،

کله دې د سیندونو مړینه لیدلې ده؟

ګوره! سیندونه هم مري

او زموږ نوم یې

د سیندونو له نامه سره هم تړلی دی.

***

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ای! کله چې تېپې پرښتې

لکه د وینو څاڅکي

دانه دانه له اسمانه څاڅي

تا د اسمان د زړه چاودون شېبه

ای! کله چې ورېځې

د سپوږمۍ د سپین کمیس تنې پرانیزي

تا د ستورو په سترګو کې

د وینو چغارې لیدلې دي؟

او کله چې ږلۍ

د غوټیو موسکۍ شونډې

په غاښونو څیري

ته د ونو او ګلبوټو د ویرجن غزل کانو

پر زړه ویشتلی یې؟

هوکې،

سپوږمۍ مري

او ستوري هم مري

خو ته یې چېرې هدیرو ته ناست یې؟

دا تیارې دي چې هره ورځ مري

او دا

سپوږمۍ او ستوري دي چې

څو مري هومره زېږي.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

☒☒☒

موږ چې رازېږېدلي يو

او موږ چې دادی ژوند کوو

له غزل سره زېږېدلي يو

او له شعر سره مو ژوند کړی دی

غزل مو د ډوډۍ مالگه

او شعر مو د کور چت دی

زموږ ژوند شعر دی

يو تريخ شعر

او زموږ شعر ژوند دی

يو تريخ ژوند

خو تا کله د غزل مړينه ليدلې ده؟

او کله د شعر مړينې ته ناست يې؟

موږ مينه نه پېژنو

وينه پېژنو

وينه او مړينه زموږ برخليک دی

وينه او مړينه زموږ تاريخ دی

رښتيا،

زموږ نوم يې د شعر له نامه سره هم تړلی دی.

☒☒☒

پوهېږې؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زه او ته دواړه له یوې ونې یو

ته لاړې

خو باور لرم چې زه هم درځم

څو دا شلېدلې رېښه یوه شي

باور لرم!

باور لرم!

۲٤/۷/۱۳۷۳

کابل

مور ته مثنوي

موري دا غر د غمو څېرته یوسم؟

دا هدیرې پر اوږو څېرته یوسم

راته میراث یو سور ګرېوان خو نه دی

دا یو یعقوب او یو کنعان خو نه دی

هره لوېشت څاه ده هره څاه کې یوسف

د هر کاروان د پښو درزا کې یوسف.

☒☒☒

موري په وینو کې خوټېږي چړې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لکه باران پر موږ ورېږي چرې

دا پر یوه ((حسین)) ژړا خو نه ده

دا یو څو ورځې کربلا خو نه ده

راغی په سر راته بادشاه شو یزید

زموږ د کلي شهنشاه شو یزید.

⌧⌧⌧

مورې په زړه کې یو پرهر خو نه دی

مورې تنها قتل د لمر خو نه دی

دلته هر ستوری او سپوږمۍ قتله ده

دلته هر ګل، هره غوټۍ قتله ده

مورې لوګی شو او سوزېږي وطن

مورې په سرو تورو قتلېږي وطن.

⌧⌧⌧

مورې یو ویر او یو ناکام خو نه دی

دا یو خوشال او یو بهرام خو نه دی

دلته یوازې مسیحا خو نه دی

دلته یوازې یهودا خو نه دی

دلته هر کاڼی او انسان شو قابیل

هر یو لستوڼی هر ګرېوان شو قابیل.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

⊠⊠⊠

موري يو غر دلته اباد خو نه دی

هغه پامير، هغه شمشاد خو نه دی

دلته کبان دلته سيندونه سوځي

دلته له تندي بارانونه سوځي

د باغ ناموس راته اغزيو لوټ کړ

پټ د کېږديو مې پرديو لوټ کړ.

⊠⊠⊠

موري شملي شته خو سرونه نه شته

ديري مو شته په کې کټونه نه شته

بادونه راغلل چلمونه مات شول

هغه د کلي چنارونه مات شول

موري زخمي دی موري وران دی ګودر

يو جل وهلی بيابان دی ګودر.

⊠⊠⊠

موري يو غم او زړه چاودون خو نه دی

موري د وينو يو جيحون خو نه دی

دلته هر کاڼي کې جيحون دی موري

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دلته په خپل کور کې بېلتون دی مورې

مورې يو تندر دې پر کور ولګېد

ستا پر سپېځلې لمن اور ولګېد.

◻◻◻

مورې زړګی دې را چې ويې ژاړم

دا مات منګی دې را چې ويې ژاړم

زه دې د مړې ونې بلبل نه شومه

سويو کمځيو ته دې ګل نه شومه

سترګو ته اوښکې ځو پيالې خو راکه

دعا دې نه غواړم ښېرې خو راکه.

۱۹/۸/۱۳۷۳

کابل

زېری (۱)

زړګيه زېری زېری چې وږمه د سبا راغله

زما د تيارو کلي ته ډيوه د سبا راغله

باور مې کله نه شو چې به بيا پېښه راوکړي

دې قتلو پسرليو کې غونچه د سبا راغله

حيران وم چې ماشوم غزل به کوم غوږ کې ويده کړم؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کاږه کاږه مالت ته مې نغمه د سبا راغله

کلونه پس به بیا پر جل وهلې دښتې ووري

له سپینو پرخو ډکه لوپټه د سبا راغله

نه مړ نه یې ژوندی کړم دې مغول یوازېتوب مې

ای وړیو هوجرو زېری پښتنه د سبا راغله.

۲۵/۹/۱۳۷۳

کابل

نیمګړی غزل

ولول زلفې خورې کړه غوړوه راباندې شپې

له تورو شپو دې جار شم ووروه راباندې شپې

ږمنځ دې کړو کاکل کې اخر زړه راته زخمي

هر ځاځکی یې شو ستوری څڅوه راباندې شپې

ما ستا د خیال یو سیوری کړ د شپو له سپوږمۍ پور

سپوږمۍ شه لکه خیال مې بلوه راباندې شپې

هر خوب مې وړی وړی دی هر خوب وهلی جل

کېږدۍ مې د لیمو شه خوروه راباندې شپې

ستا سترګې پښتنې دي زه یو سترې مساپر

د سترګو په هوجرو کې تېروه راباندې شپې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

بس دومره چې سپرلی شم او یو ګل شم د کمڅو
خړوب مې په دې شپو کړه بهوه راباندې شپې
ارمان مې د نیمګړي غزل هېڅ نه شو پوره
په لېچو مې سر کېده زنګوه راباندې شپې.

۲۷/۹/۱۳۷۳

کابل

شپېلۍ (۱)

د غره په ذهن کې خوره شوه شپېلۍ
په سرو مماڼو مېلمنه شوه شپېلۍ
دا د کېږدۍ پلو خو واړوئ لږ
تللې کوچۍ وه راستنه شوه شپېلۍ
وري زلمي شول، اوښې پېغلې شولې
لکه ځېرۍ په غرونو شنه شوه شپېلۍ
ستورو جامې د اتڼ واغوستلې
د هسک د دښتو ترانه شوه شپېلۍ
ښتني غرونو په کې ساه پو کړې
څکه درنه او ښتنه شوه شپېلۍ
راته یې ښکل کړلې غمبورې د خیال

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

بیا د غزل د کور ډیوه شوه شپېلۍ.

۳۰/۹/۱۳۷۳

کابل

د زرتشت خوب

زرتشت تروني لاندې پروت دی

د سترېا او د خولو دا خونړی سېلاب یې باد ته ایښی

زرتشت جل وهلی

زرتشت له ډېرو مودو پس د سترېو سترگو تورو څمڅو کې

د خوب له پرښتو سره تر غاړې وتی

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی.

***

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی

زرتشت د خوب د پرښتو د وربلونو د ماښام پر ځنگله نه مړېږي

زرتشت د ښکلو پرښتو د اننگیو په هندارو کې خوبونهویني

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی

ای د ځنګلونو

او د غرونو لویه خدایه!

نه پوهېږم

هغه مار چېرته دی؟

۱۸/۱۱/۱۳۷۳

کابل

راته وناځه هنداري!

نن مي اوښکي

دا د سترګو له صدف نه څڅېدلي مرغلري

زما د خیري اوبو وړي ګرېوانه خړي ډولۍ کي

لکه ناوي سري منګولي د بڼو پر ځنګله ایښي

د پښتون کور ناوکۍ ده

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

په خوله ژاړي

نن مې اوښکه ناوې شوې

راته وناڅه هندارې!

☒☒☒

نن مې کب د سرو ویرونو

د غمونو د ویرجن سیند

د تورتمو، لېونیو او یاغي څپو د زړه پټې کېږدۍ نه

د ښکاري خندا د جال مزو کې کېوت

نن مې لوند ګرېوان وچ شوی

خو یو ځاځکی په کې شین دی

ته به وایې د لمر کور دی

ته به وا د سپوږمۍ شپه ده

نن مې اوښکه ناوې شوې

راته وناڅه هندارې!

۲۷/۱۱/۱۳۷۳

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

درځنې لاړم کليه!

ښومره ښايسته دي

زموږ د کلي چم کې

دا د شنه سين په شنو اوبو کې

د کبانو بچي.

ښومره ښايسته دي دې ويالو کې

د هيليو دغه سپينې لونې

د دوی نازکې منډې

د دوی نازکې چيغې.

⊠⊠⊠

ښومره ښايسته دي

زموږ د کلي

د سپېدارو ترټيکريو

غرمني خوبونه

او مازيگر په شنو چينو کې

د کرې ورځې سترياوو مينځل.

⊠⊠⊠

ښومره ښايسته دي

زموږ د کلي په چېلو کې

د انگورو ښيښې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او د ګیلاسو د وړو وړو نیالګیو

ګڼې، ګڼې شنګلې

چې سرې مرۍ یې دي

زموږه د باغو

د ښاپېریو یاقوتي غوړوالۍ.

⊠⊠⊠

ښومره ښایسته دي

زموږ د کلي

د غوزانو هسکې، هسکې ونې

او د ښاخونو په هر رګ کې یې

د مست زړګي د وینو لپې

چې ترې غریبې پېغلې اخلي

خپلو شونډو ته

د حسن خدایي رنګونه.

⊠⊠⊠

ښومره ښایسته دی

دې ګودر کې

زموږ د پېغلو د شینکیو منګوټیو

د چاودون

او ماتېدلو اواز.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ځومره ښايسته دی

دا زموږ د کروندګرو

د ځېرو کلی.

ځومره ښايسته ده

دا زموږه د لوګرو

دا هاږ دېره.

زه درنه ځم

د خدای پامان

درځنې لاړم کليه!

مادې د حسن په مالت کې

ددې وخت د سوداګرو

وينې څښونکې سترګې چېرته پرېږدې؟

دروغ

ډېرو ډېرو ښکلو مې

پر دښتې د سينې، د تورو زلفو شپې زرغونې کړې

ډېره د اورنيو اننګيو د لمبو د سيند څپو کې

زما د شونډو بېړۍ تاوه شوه راتاوه شوه

شپه د تورو زلفو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او وږمه د اننګو شوم

خو دا ګل

او دا شاعر زړګی د چا نه شو

ډېرې مودې وشوې چې مې زړه

د ستا د زلفو په ځنګله کې

د ماښام د شپېو ستورې دی

زه د هیچا نه شومه

یوازې ایکې ستا شومه

تا هم راته دروغ ووې دروغجنې،

درواغجنې!

درواغجنې!

هغه ګل، هغه شاعر زړګی مې بېرته را.!

۱۳۷٤ل

کابل

غزلبولې

ما یې په سترګو کې کېږدی وهلې

خدایه! ګرداب کې مې بېړی وهلې

چې یې په شپو کې خپل غر هم شي ترې ورک

هغو کمڅو کې مې غوټې وهلې

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دا چې يې نن لاره کې سم شين شومه

نيمو شپېو کې مې پېړۍ وهلې

دا د باران څه زړه چاودون خو نه و

ما يې پر بام باندې سلګۍ وهلې

ترې غزلبولې چغې هم نه ورې

بيا يې پر ټپ راته پټې وهلې.

سيند ته غزل

رژېږي پاڼې پاڼې تش ګرېوان شولې ای سينده!

يو ښار وې د هندارو ولې وران شولې ای سينده!

يوه مسته نغمه نه شوې په ورا کې د کبانو

نه دې سپينو هيليو ته جانان شولې ای سينده!

پرون خو د شپېو د ناوې پېغله ښکلا ته وې

خو نن يې لکه زلفې پرېشان شولې ای سينده!

سپين ږيرى جاله وان د کلي نه شته مودې وشوې

دا اوس ولې په سترګو کې حيران شولې ای سينده!

اشنا ګوره چې بيا دې د څپو زمري ګونګې دي

ارامه غلو وهلی يو کاروان شولې ای سينده!

يو لور وې د شنو ولو خو اوس ښکاري چې په خپله

کېږديو غوندې ونه د بيابان شولې ای سينده.!

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

۱۳۷٤

کابل

غزل

د غره تر غاړې ناست یم شپه سپوږمۍ سره کومه

خبرې دې جانانه! له شپېلۍ سره کومه

ستا سترګې خو کوچۍ شولې ایلبند په ایلبند ګرځي

اوس جنګ د هغو سترګو له هوسۍ سره کومه

نازونه خو تا وکول پر ما باندې زوال شول

د خال پر ځای دې مینه تروږمۍ سره کومه

ماخوب درځنې وړی دی خپه چې نه شئ ستورو!

ګیلې یې لکه وربځې له سیلۍ سره کومه

یو غر دی او څو کاڼي یوه شنه کبله نه شته

باران شوم ژړاګانې له کږدۍ سره کومه.

۲/۱/۱۳۷٤

لغمان

شپېلۍ (۲)

Download from: ketabton.com

شپېلۍ د پرخو پرخو شونډو په غرمو وري

شپېلۍ د سترې شپنې لارې ته کېږدی وهلي

شپېلۍ په للمو للمو غرو اوري.

▯▯▯

شپونکیه! ماته دې شپېلۍ مه شه

د جل موسم دې،

د جل شپې دې

او د ورېځو اوښې بیا شنډې دي

راته یو ښاڅکی د باران خو شه!

باران پښتون شو

د خپل کور پر بامو نه وورېږي

باران ورغلی په پردیو ووري.

▯▯▯

شپېلۍ پر للمو للمو غرو اوري

شپېلۍ د سترې شپنۍ لارې ته کېږدۍ وهلي

شپېلۍ د پرخو پرخو شونډو په غرمو اوري.

۸/۱/۱۳۷٤

کابل

غوښتنه

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مادې د تن سپينې ښيښې نه هغه سره شراب لا نه دي څښلي

ما دې يوازې دوه غوټۍ د اننګو ښکل کړې

خمار دې کړمه خو نشه دې نه کړم

د بېسدۍ هغه شيبه دې نه کړم

تندې اخيستی يم

شراب قطره قطره خو راکړه

د مرغلينو ښيښو منځ کې

د خوږې ګناه کاله ته

اجازه خو راکړه!

۱۴/۱/۱۳۷٤

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د وینو غزل

مادې اوړدې لارې ځارلې خو اشنا مه راځه

قدر دې نه شته پسرلیه پر دې خوا مه راځه

موره د شپې د تیو روړدې یو سبا څه کوو

وړانګې دې ټولې کړه ورځه دلته سبا مه راځه

موږ د مرګي غشي پر زړه هر مازیګر خوړلي

د نظر غشیه پر دې سوې کربلا مه راځه

دلته سارا د دیدن قتله ده، هر کاڼی قتل

دلته یو پل د مجنون نه شته دی لیلا مه راځه

د ویر په چم کې خنداګانې اوربدی کله شم؟

یو اسویلی شه راته ډکه له خندا مه راځه

د ذهن وران یو کور مې شته په کې د وینو غزل

دي بې قدری کې د ښایست غزلې بیا مه راځه.

۱۵/۱/۱۳۷٤

کابل

غر (۳)

Download from: ketabton.com

غر مې د زړه پر هره پاڼه لکه ګل شين دی

غر مې چې زړه سمسورې دښتې کې کېږدۍ وهلې

لکه د ستا چې کشماليو کې کاکل شين دی.

☒☒☒

زړه مې کوچی دی

وينه مينه په کې غره کرلې

کوچی بوډا شو،

کوچی مري،

خولا دغره په مينه موړ نه شو

کوچی دغره پر شګو ناست دی

دغره کاڼو ته لمونځونه کوي

کوچی چنار دی پاس د غره په تور وربل شين دی

غر مې د زړه پر وطن ټوله لکه کابل شين دی.

۲۵/۱/۱۳۷٤

لغمان

غر (٤)

ماته د غره د لاسو بوی راځي

مېږې وېډې دې زما ړوند سفر په خوب کې ويني.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

◊◊◊

هلته به غر دشنه سپرلي د دسترخوان پرسرلگيا وي

د باران پر رڼو څاڅکو به لاسونه مينځي

غره به د ځانگو پر ورېښمينو تيو خوله ايښي وي

او گلورينې پې به څاڅي څاڅکي له گرېوانه د غره

هلته به سپين سهر ساقي وي

د غوټيوکنډوليوکې به وېشي دوږ موشراب دغره پرجل وهلوکاڼو

هلته به سيورو د ځېړيو ته شپونکۍ اشناشپېلۍ غږوي

ماته د غره د لاسو بوی راځي.

مېږې وېدې دي زما ړوند سفر په خوب کې ويني.

۲۵/۱/۱۳۷٤

کابل

آس (۲)

آس لکه بوت هسې حيران ولاړ دی

نور يې له پوندو نه گردونه د زلمو پر څنو نه وورېږي

آس لکه مست ښامار،

دغاړې هسک بېرغ پرخپلوشلواوخوب ورو اوړو نه شي ورلاى.

◊◊◊

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

آس لکه بوت هسې حیران ولاړ دی

نوريې د تورو غزلونه د ګامونو تندرونو کې زرغون نه شول

نوريې د لوړو غرو له څوکونه ارنه وړلې دشنوشنوتوپانونوکیسې

دا آس بې تورې،

بې جنډې

څومره بدرنګ ښکارې!

۱۰/۳/۱۳۷٤

کابل

خوب

پرېږده یوه بله پیاله هم په سر واړومه

▯▯▯

بېګاه مې خوب لیدلی

له سرو ګلابو پرښتو راته جامې اودلې

ستورې مې زانګې دګرېوان په لیکو

دلاس غل مې رانه ورک دی

ستا دزلفو توروشپو نه راته شپې راوړې

اود غنمو نارنجې فصل کرې راته په سترګو کې

د وړو نارنجې خوبونه.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

۞۞۞

پرېږده یوه بله پیاله هم په سر واړومه.

۱۰/٤/۱۳۷٤

کابل

غر (٥)

غر،

سیند،

ځېړی،

زه له همدغو جوړ یم

غر مې هډوکي

سیند مې وینه

او هر رگ مې د ځېړیو ځانگه

زما یې نوم د غره او سیند اودځېړیو په لاسو لیکلی.

۞۞۞

غر د ځېړیو شنه شمله په سر د کلي پر دېرو خور دی

د خدای له شنه تخته پرې ووري لکه سپین باران

د پېغلو پېغلو ستورو حورې

سیند تر غېږې لاندې ناځي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او ښکلې ښکلې تیونه یې اوبه اوبه شول.

⌧⌧⌧

سیند،

څېړی:

زه له همدغو جوړ یم

مور مې د غره د سرو لمرونو د توپان هغه زړه ابۍ ده

ټوله ورځ

د لمر په سرو وړانګو ډوډۍ پخوي

پلار مې دغره هغه ګوربت دی

چې تر سیورو د وزرونو یې

د وربځو د کاروان د توپاني او ښانو پل وچ دی.

⌧⌧⌧

غر،

سیند،

څېړی:

زه له همدغو جوړ یم

چې د ګناه او ګناهونو میندې لنګې شي،

له خولې د جبرائیل نه د غضب څګونه لارې وکړي

نوح مې د غره پر سره کېږدی غوړوي

زموږه غرونه توپان نه پېژني

د ازادۍ او عشق نومونه ملایکو ته زما د غرو شملو ښوولي.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

☒☒☒

مورمې د سنيد ځپو ته ناسته ده

په لمر راته ډوډۍ پخوي

پلار مې ګوربت دی

راته بولي د ځېږيو د شنو ځانګو

اود لوړو لوړو غرو د شملو سرود.

۲۰/٤/۱۳۷٤

کابل

دا کښتونه- دا بادونه

دا ترخو باران د اوښکو؟

دا ترخو د تورو وربځو چپاوونه؟

دا ترخو قتل د لمر، قتل د سیورو؟

داترخو زما کښتونه، ستا اسونه؟

☒☒☒

دا ترخو زګېروي د باغ، د سپوږمۍ چيغې؟

دا ترخو د شپو په موټو کې قمچينې؟

دا ترخو د بې حيا پردې په تورو

راته وژني پښتنې پښتنې مينې؟

☒☒☒

دا ترخو د مينې تور سفر ته لارې؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دا ترځو نېزې د باد، کمڅۍ د ګلو؟

دا ترځو پر دې هوجرو يرغل د واورو؟

دا ترځو تبر په غاړه کې د ولو؟

⊠⊠⊠

دا ترځو دا خوارې ځمکې، خوارې سپارې؟

دا ترځو دغه نهر نهر فصلونه؟

دا ترځو زخمي ورغوي د لوګرو؟

دا ترځو يې له تنڼاکو نه باجونه؟

⊠⊠⊠

دا ترځو د ريا سپين څادر پر ولو؟

دا ترځو په رنڼا ورځو کې لمونځونه؟

دا ترځو تسبې په بنګو کې لړلې؟

دا ترځو په تورو شپو کې ګناهونه؟

⊠⊠⊠

دا ترځو مې بې پتې د سرو غوټيو؟

دا ترځو د ستا اغزې زما باغونه؟

دا ترځو په دې پردې پردې ټوپکو

قتلوې دا زما خويندې، زما ورونه؟

⊠⊠⊠

دا ترځو وطن زموږ واک د پرديو؟

دا ترځو وطن زموږ حکم د نورو؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دا ترخو زموږ د باغ پېغلې بلبلې

ګډوي راته هوجرو کې د سرزورو؟

⌧⌧⌧

دا ترخو به نه اذان نه جوماتونه؟

دا ترخو به نه ساقي نه يې جامونه؟

دا ترخو د ابليس سره لمبه لاس کې

راته سيزي کله کور کله ښارونه؟

⌧⌧⌧

داترخو د ورور په وينو کې منګولې؟

دا ترخو د مور په سترګو کې کوکارې؟

دا ترخو مې د وطن ابۍ شهيده؟

دا ترخو مې د ولس، دا لارې لارې؟

⌧⌧⌧

ما ويل چې که ها سيورى دلته وشي

زه به بيا لکه انګور ببرته زلمى شم

ما ويل چې که ها لمر ببرته ژوندى شو

زه به ټول لکه ماښو ورته لوګى شم.

⌧⌧⌧

ما ويل چې که دا شپه چېرته سبا شوه

بيا به نه زيږي بګوي له تيارو نه

ما ويل چې د اسمان شمله به وچوي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ددې ښکلو ښکلو ستورو له غونچو نه.

❖❖❖

ماویلې چې یو ځلې که سپرلی شو

بیا به جوړ شي پر کمڅو د ګلو غرونه

ما ویلې که یوه څپه شوه وېښه

بیا به زېږي له لښتیو نه سیندونه.

❖❖❖

خو مې کښت دې لېونو اسونو لوټ کړ

د لورونو غاړې یوورلې زنګونو

د کوچیو د کاروان مخې ته تم دي

دا اسمان اسمان اغزي زما د غرونو.

۱۳/٤/۱۳۷٤

لغمان

غزل

موسم ومه د جل، رانه باران شولې ورمې!

څادر مې شوې، تنې مې د ګرېوان شولې ورمې!

دا زه وم چې مغرب ومه دښکلو د سجدو

داته یې چې سجدوته مې یزدان شولې ورمې!

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دا زه هغه زه نه یم ټول تصویر یم ستا د مخ

زه سیوری ستاد سترګو، ته مې ځان شولې ورمې!

یوه شمعه مې بس وه د تیاره کاله د شپو

تیارو ته مې د کلي چراغان شولې ورمې!

تالو کې ژبه وچه د غزل مې وه پرون

نن ټول شومه غزل چې مې جانان شولې ورمې!

۵/۵/۱۳۷٤

کابل

اورنی پر درمندونو

دلته مه راځه اشنا پر کلي جنګ دی

هر مالت او هر ګودر په وینو رنګ دی

دلته ښکلې کمڅۍ سیورې دي باغ نه شته

دلته مېشت د تیارو زور دی څراغ نه شته

دلته شنه دي لور تر لورې توپانونه

دلته مړه دي په نغریو کې اورونه

دلته ځاله د ګوربتو په اور سوې

دلته زېږې له زمریو نه بګوې

دلته شرنګ نه شته مړوند کې د بنګړیو

دلته پل کلي کې ورک دی دسړیو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دلته مري له ډېرې لوږې تنورونه

دلته اور اخلي له تندې نه سيندونه

د پردېسو ګاولي نه شته په دېرو کې

د رباب ستونی وچ شوی دی هوجرو کې

دلته تيتې د پښتون لوړې شملې دي

سپکې شوې مو د ميندو لوپټې دي

هر قدم کې پايکوبي ده د دېوانو

هر لوېشته کې کورګی دی د پېريانو

لمر يې وواژه د شپو دلته يرغل دی

قتل شوی مې په شونډو کې غزل دی

تاووي راته پر ژبو زنځيرونه

سړوي راته ککرو کې اورونه

درښتيا لوريې چې ويښه کړه تربور شو

چې د حق ناره يې جګه کړه منصورشو

چې يې ((نان)) ته ((ډوډۍ)) وويلې فاشست شو

چې ړيره پرمخ نه وه کمونيست شو

يو خنجر دی خو چړې دي خو لاسونه

راته ريبي د وطن دمور رګونه

رالوېدلې دنيکه دسر پګړۍ ده

خواره شوې د زړې ابۍ کېږدۍ ده

يو ((اکبر)) بيا ددې غرونو بچی نه شو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

یو ((ایوب)) د میوندونو سرِی نه شو

فرهاد شته دی، تېشه شته خو غرِ یې نه شته

پښتانه هسې ژوندي دي زورِ یې نه شته

دا چې نن د خونړي کاروان رهبر دی

د اوبو د ژیو هغه سوداګر دی

د زرتشت اور یې شهید کړ سیلاب راغی

اورنی پر درمندونو دریاب راغی.

۲۲/۵/۱۳۷٤

کابل

زېږدا

هغه ګړی خدای د جنت د ښکلو حورو

د لیمو پاڼو کې

د ښکلاګلو ته په لپو ورکولې اوبه

چې ته راوزېږېدې

او ته د خدای دباغیچو د سرو ګلونو

هغه شنه ((ورمه)) شوې.

٦/۷/۱۳۷٤

کابل

زېږې (۲)

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زما په سترګو کې یې شین فصل د ویر کړلی

د لمر زخمي زخمي کوترو ته

یو زېری دباران خو مې شه!

کوچیان په سره وچکالۍ راغلل

دې وږو وږو وریو ته د اوښکو دسترخوان خو مې شته!

۹/۷/۱۳۷٤

کابل

بې نښې

پوهېږم نه،

له کومه ځایه یې پر ما باندې راپېښه کړې؟

دلته یې سیوری هم د ځمکې په سر خور نه دی

په سپینه تنده کې یښه د تبر نه شته

د زلفو باغ نه یې دښار د بازاري ګلونو بوی نه خېږي

نه یې خو ښکلوانګوکې د شنوکلیودتاودوبادونو مچه ښکاري

پوهېږم نه،

له کومه ځایه یې پر ماباندې راپېښه کړې؟

داسې حیا د پرښتو سترګو کې هم نه شته

دا سترګې نه دي

د حیا چینې دي.

۲٦/۷/۱۳۷٤

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کابل

غر (٦)

د باد له څېو مې د غره د هغه شنه ځنگله سلام راځي

باد مې د غره د سپينو کاڼو په هندارو کې د خپل زلميتوب خوب ليدلی

باد مې د کلي دتيارو شپو تورو زلفو ته د غره د رڼو ستورو کجاوې راوړي.

☒☒☒

که چېرې نه وای غره!

زما په سترگو کې نوځالې د گربتو ځايېدلې کله؟

مابه دلمر ټپې تور زنو ته دپاڼو پر ورنونو طلايي خوبونه چېرې پلټل؟

او که ته نه وای غره!

ما به د خپلې هسکې غاړې دغه دنگ اس ځغلولو چېرې؟

٢٢/٧/١٣٧٤

کابل

خوب ته سرود

خوبه! ځادر راباندې وغوړوه

نور مې ويده کړه چې ويښتياوو ستړی کړی يمه

نور مې ويده کړه چې له ويښې نه مې کرکه راځي

زه چې ويده يم ويش يم

خوبه! ځادر راباندې وغوړوه!

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

خوبه قربان دې شم

نور ماته ددې ورځو دا بربنډې پېغلې مه راښيه

زه يې د سترګو په هنداروکې

د اور اود سکروټو او لمبو ازانګې نه شم ليدی

زه خپله لاره بې له شپو په رڼو ورځو کې موندلای نه شم

ورځ مې د سترګو په هندارو کې اورونه کړي.

خوبه ويده مې کړه

ځادر راباندې وغوړوه.!

٣٠/٧/١٣٧٤

کابل

تش صدف

ځانګه مې وچه ده غوټۍ نه لري

هغه کوچۍ يم چې کېږدۍ نه لري

هغه صدف يم چې ترې لوټ شوه سپېۍ

زه هغه شپه يم چې سپوږمۍ نه لري.

١٤/٨/١٣٧٤

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

استاد رشاد ته د هغه د څلوراویایمې کلیزې په مناسبت:

جامِ جم

مشوانۍ يې رانه يوړه قلم نه شته

بت پرست يم خو مې ښکلی صنم نه شته

يويې ته يې دامنې؟ چې ټول وطن کې

بې له ځو تنو نه زوی د ادم نه شته

ستا درنې پګړۍ ته څه وکړم حيران يم

دې مالت کې بې له ځوزو شړشم نه شته

نن دې نوم ځکه په خوله اخيستی نه شم

ما مينځله خو جانانه زمزم نه شته

زه دې سترګو کې هر رګ د جهان وينم

خومره دروغ دي داچې بل جامِ جم نه شته.

۱۷/۸/۱۳۷٤

کابل

له خوشاله تر ننګياله

مالې راشه اغزو د زړه پر ګل وهلی يم

((سقاو)) په زړې تورې د((مغول)) وهلې يم

رقيب به مې د زړه له وينو تشه((ژۍ))کړې ډکه

خو سر مې د ايل نه دی که يې سل وهلی يم

يو ګل څه په کمڅو کې د پښتو دناوې نه يم

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ناره د ((اناالحق)) يې په کاکل وهلی يم

حيران يم د ((اکبر)) پر مړي بيا څه پسات شوی

پرديو مې د خپل کور په درشل وهلی يم

تقدير به مو وي داسې له خوشاله تر ننګياله

همدا چې کله غيرو، کله خپل وهلی يم.

۷/۱۰/۱۳۷٤

کابل

((ياسير)) نه مري

((ياسير)) روان دی دايمان بېرغ په لاس کې

د خپل ژوندد دوروستني ټکي شهيدپه خپلو وينو مينځي

((ياسير)) له سره زېږي

((ياسير)) په زړه د اناالحق فصل کرلی

اهريمن د توپانونوپرې ځپېړې اودتندرپرې سپرغۍ وورويې

فصل د مرګ نه پېژني

((ياسير)) دشنه فصل د وړو پر وېښمنو کمڅو سوری کړی.

***

((ياسير)) دلمر له کلي ځي د زنداني ستورو خلاصون ته

تورې وربېځې د شهيد زړه په سرو وينو ولې

((ياسير)) د ښکلې ځوانيمرګې سپوږمۍ غوږ کې

د مسيح دژبې دم د رغيدلو ولوست

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

((یاسیر))دخپلونارو ونه ددې شپو په اسماني دښتو کې کېنوله.

((یاسیر))روان دی د سفر د لارې غرونه، ځنګلونه ریبي

((یاسیر)) دېوانو ته بلنه د جګړې ورکړې

((یاسیر)) لګیا دی دمنزل مزې په پښو کې د یارانو شیندې

او ورته ښیې د فلاح سرود

((یاسیر)) دخدای (ج) د پاکې مینې د اسمان ستوری

((یاسیر)) د ((قاف))دغره د څوکودښایسته ښکلو پیریانو غزل.

۳/۱۲/۱۳۷٤

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د چغوتصوير

زماد چغو شين تصويردې مات کړ

زما نصيب، زما تقدير دې مات کړ

هغه ريبار خوب مې اوس هم نه راځي

څه د ديدن ښکلی زنځير دې مات کړ

راته په برندو سترګو ګوره خو مه

زما د زړه د کوټې تير دې مات کړ

شپه شهرزاده وه، کيسې وې او عشق

دغه دټول عمر شوګير دې مات کړ

چې يې راوستې زلزلې پر وطن

ګرانې کچکول د کوم فقير دې مات کړ.

٦/١٢/١٣٧٤

کابل

غر (٧)

د غره پر کلي مې د سرو ګلونو سيند راغی

زمادغره په وينو سرې تيرې ډولې شوې

د سپرلي ناوې ته

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

غر مې د وینو او ګلونو د غه سرې سرې پګړۍ دواړه تړي.

⊠⊠⊠

د وربېځو اوښې مې د غره په تورو څڼو

هر سهار څري

غر مې شپونکی دی

دشنوپاڼوپه شنولوښوکې دتوروشپوله تیو ځنې ستوري لوشي

غر مې رمو سره نارې د سرو لمرونو کوي

غر مې د وینو تار په لاس کې

له غوټېیو نه جامې جوړوي.

⊠⊠⊠

غر مې ښېرۍ ښېرۍ راخور دی

پر ټپي ګوربتو سیوری کوي

غر مې لاسونو د زخمي زخمي ګوربتو کې

له شپو سره جګړې ته

د رڼو ستورو لورونه کړي

زما د غره ګوربت د زړه د رڼو وینود یاقوتو له دېرې نه

راته باد د ازادۍ وورري

زماد غره نوم

دسرو وینو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

او دګل

او ازادیو نوم دی

غرمې د وینو او ګلونودغه سرې سرې پګړۍ دواړه ترې.

۲۳/۱۲/۱۳۷٤

کابل

خوب په ایینه کې

لمرشود شنو پرخو ښیښې یې راته ماتې کړلې

څه د ګلپیڅلو لوپټې یې راته ماتې کړلې

ګوره ګوزار مې د پښتون اشنا څه سم ولګېد

زولنې پاتې شولې پښې یې راته ماتې کړلې

زمادزړه خم یې که تش کړ، تشوې دې خیر دی

ځومره ظالمه ده پیالې یې راته ماتې کړلې

مایې د سترګو ایینې کې و یو خوب لیدلی

دې مې کور وسو ایینې یې راته ماتې کړلې

داسې سجدې سجدې چې وایې ړوندخونه یې ملا

چېرته سجدې وکړم کعبې یې راته ماتې کړلې.

٤/۱/۱۳۷٥

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ذبیح الله انیل ته:

له ابلیس سره

کلونه وشول چې مې روح

دخدای د مینې د غوټیو په شینکۍ څولۍ کې نه ځایېږي

ماد ابلیس اشنا د ښکلو سترګو پاڼوکې

د حسن اود مینې غوړولی څادر

خدای رانه کرکه لري

مګر شاعر ابلیس مې سترګو

اود شونډو جاودو دښتو کې لګیا دی

راته زړې د غزل کړي

څوک مې دښکلې شاعرۍ په قدر نه پوهېږي.

☒☒☒

کله چې شپه شي

د خوږې ګناه د پېغلې د سرو شونډو جام پر سر واړوم

ابلیس د حورو د سرو شونډو د سرو پاڼو

کلیمې پټې کړي

اود غزل لونګین خور کړي زماد شونډو پر شاعرو پاڼو

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کله دې خوب کې د ((حوا)) د چمبو غړ لیدلی؟

چې یې غزل ته ((آدم)) مست شي ان له شپې نه ترسبا پورې

هغه چمبه، هغه غزل زه یم

نو ته چې ځې راپسې ژاړې ولې؟

لکه ابلیس درسره مل یمه زه.

۲۸/۱/۱۳۷۵

داستاد روهي په مړینه:

هغه غر، هغه سیوری

ډک جام مې له منګولو د جانان ونړېده

یو ستوری له لمنې د اسمان ونړېده

دا شپې به دکیسو دزمانې راته خوک راوړي

ای عشقه چې رباب د ادم خان نړېده

یوشین قامت چې رنګ دی اویوشین سیوری چې نه شته

یو ګټ مې له دې غره نه د افغان ونړېده

حیران یم د غزل شبنم به خدایه چېرته تم شي

زموږ چې د شعرونو سایبان ونړېده

ځولۍ به ځنګه رنګه د پښتو دابۍ نه وي

یو غر غوندې روهي د روهستان ونړېده.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د ۱۳۷۵ل کال غبرګولی.

ویر، مینه

هلته پر مړو ژاړي

خو زه او ته لکه جوړه بتکې

د غېږو غېږو څپو غرونو کې بربنډ ناڅو.

▯▯▯

هلته پر مړو ژاړي

هلته د وچې کربلا د تیږو ښار کې

د سرو وینو نالیدلې سرې غوټۍ ښکلوي

خو زه د کب په شانې

ستا دمچکو سمندر کې لامبم

ته لکه سره انګور په وینو لنده

زما د لاسو د ونې څانګو کې ټالونه وهې

موږ نه ((یزید)) او نه ((حسین)) لیدلی.

کابل

د عاشورا ورځ

۸/۳/۱۳۷۵

پیرمحمدکاروان ته:

Download from: ketabton.com

مینه او ژوند

یوه زړه ونه خوره ده پرې

تر سیوري یې یو ځوان ناست دی

یوه سپینکۍ پیشو یې غېږ کې ویده

اود ورځپاڼې په هر توري کې یې سترې سترګې.

شونډې چلم ته ورنږدې کړې

ورنه واخلې د لوګیو امېل

ورو ورو په شونډو کې موسکی شي

د پیشو په غوږ کې نارې کړي او ووایي چې:

-پیشو تا مینه کړې؟

مینه د چرسو یوه شنه نشه ده

مینه ورځپاڼه ده

په ژوند کې یې پو ټکی د رښتیا نه شته.

-پیشو! پوهېږې چې ژوندون څه دی؟

ژوند دشنو چرسو د وریښمینې نشې شین واټ دی

چې د ارمان اس په کې وځغلي

او سترې شي

او ومري په کې

او دکوڅو سپو ته یې تشه شان کیسه پاتې شي

پیشو! تا مینه کړې!

Download from: ketabton.com

پیشو! ژوندون څه دی؟

۱۶/۳/۱۳۷۵

کابل

کوچۍ په باران کې

ستورو د شپې پر تیو خولې ایښې ارام ویده دي

د شپې مانۍ نه دسپوږمۍ پېغله زلمو ونو ته نه راګوري

نری باران ووري

او د بادونو هوسۍ

د ځوانې دښتې د تیونو پرګلونو ځري

هلته یو سترې کوچۍ

دپتاسو دستمال په لاس کې د باران د طلایي مچیو

له شنې ورا تېرېږي

په لاره ځي، ځان سره وایي کوچۍ:

نری باران دی

له کېږدیو نه د سپو د ویښې غږ نه راځي

درخو به خوب وړي وي

دا خو به څوک ویښه کړي؟

ستورو درواغ وویل.

۲۱/۳/۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

کله چې لمر ګل وکړي

کله چې ټال د شپې راوشلېږي

د سترګو په هنداروکې د لمر کوترې ځالې وکړي

کوترې سپین وزرونه پرانېزي

دخوب د شنوځنګلونوماتوڅانګو نه دانې ټولې کړي.

کله چې مخ د سهار ګل شي

اودشاتو مچۍ ټولې شي پرې.

کله چې کاڼي د ښوونځیو د تبیو تندی ښکل کړي

او ماشومه نجلۍ

له تور کمیس او سپین سالو سره په لاره کې خوره وره شي

لکه د وربځو او سپوږمۍ د وډېدلو شېبه

کله چې ووړ ماشوم د تورې تختې مخ باندې

د سپین تباشیر خال کېږدي

او شېبه وروسته ماشوم وړی شي

د ووړ جزدان له واښکو نه د ږیو مهار لرې کړي

د وچې ډوډۍ ښکار وکړي

راشئ مین شئ پرې

او مینه وکړئ

زه چې زلمی وم هره ورځ مین وم.

۳۰/۳/۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د باغ غزل

سپرلی شو پېغلې دښتو ته وږمو کې وايي څه

ای ونې! شینکی باد درته نغمو کې وايي څه

شاعر سیند مې نن خدایزده چې لیکلی کوم غزل

لږ تم شه ورته عشقه! چې څپو کې وايي څه

رمو ته د ګلانو سهار څه ویل شپېلۍ؟

کوچۍ موسکا دې ګوره چې اینو کې وايي څه

یو ورږم دې کېږدۍ نه د ګرېوان ووت څه یې وې

یو خوب دې په ټوکریو د لیمو کې وايي څه

یو باغ یې خو زرغون کړ چې غوټۍ وکړې لاسو

ستا خیال مې نور د سترګو په زانګو کې وايي څه؟

٤/٤/١٣٧٥

کابل

یو شین انځور

له مانه څه شی غواړې؟

ماته د پلار تر مړینې وروسته

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

درې ځیزونه په میراث پاتې دي

اس

او هوجره

او یوه سره په وینو وللې توره.

☒☒☒

له مانه څه شی غواړې؟

دغه د منډو

او د وینو

او ډوډۍ د واده شین انځور؟

۱۳/٤/۱۳۷۵

کابل

بیه

کلونه وړاندې مې ورته ووې:

دا ستا د شونډو ځاځکی په څو دی؟

وې: ستا د پلار او د نیکه وینه

او نن مې بیا ترې، پوښتنه وکړه:

ټول پیغلتوب دې وایه په څو دی؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

راته یې ووې:

گرانه!

یوازې یوه ډوډۍ!

۳۱/٤/۱۳۷۵

کابل

دوه پرښتې

دوه پرښتې لکه جوړه بتکې

زما د کور په ایینو کې لامبي

⊠⊠⊠

پرښتې! ای پرښتې!

لاس دې زرغون،

پل دې زرغون،

خو وایه نن دې راته څه راوړي؟

))هغه زرغون گل د سپوږمۍ څنو نه((

⊠⊠⊠

پرښتې! ای پرښتې!

لاره دې سپینه،

شپې دې سپینې،

وایه تا راته نن څه راوړي؟

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

))دا د سپینکي لمر د لاس سپینه توره((

◻◻◻

پر پگړۍ گل،

لاس کې مې توره شنه شوه

پښتو! سپین آس شه

چې د وخت د مغولو جنگ له ورځم.

۲/۵/۱۳۷۵

کابل

ونه

سکروټې دي، لمبې دي خو ټوکېږي يوه ونه

کلونه پس دې ښار کې زرغونېږي يوه ونه

رگ رگ کې یې د پاڅو خیر که وینه پاتې نه ده

ریښه یې په اوبو کې ده غوړېږي يوه ونه

د ځانگو په کېږديو کې يو غبر د شپېلۍ نه شته

کوچۍ ښارو رادرومه چې لوېږي يوه ونه

منم چې به لوگر راته کښت لو کړي د لونگو

تالو نه د لاره کله تېرېږي يوه ونه؟

سپېرو سپېرو شملو ته به سبا گلونه راوړي

په سر مې چې نن سیوری سیوری کېږي يوه ونه.

۸/۵/۱۳۷۵

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

کابل

دا جل، دا برسات

شوگیر چې درته شپو پر څنو مات راوړی دی

یو خوب مې درته سترگو کې سوغات راوړی دی

دا ډک جام چې نن رېږدي په لاسو کې د فرغون

موسی له کوه طور څنې تورات راوړی دی

دا چا ویل چې وږې د پښتون شولې هوجرې؟

دې وږومیکائیل ته هم خیرات راوړی دی

شپېه پر لمبو سره ده او شپېه پر گلو سره

دې خاورې کله جل، کله برسات راوړی دی

ساعت وروسته رازېږو دا ساعت خیر دی چې مرو

تقدیر راته بس دغسې حیات راوړی دی

سپېڅلی مسلمان دی خو یې زده نه شوه سجده

دې قام ته خدای دخپل غرور زکات راوړی دی.

۳۱/۵/۱۳۷۵

کابل

د خوب کوترې

ما بېگاني خوبونه

د ښکلې سیند په طلايي هندارو ټول مات کړل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د خوب زخمي زخمي کوترې مې

د سترګي او کوچې سیند د څپو کېږدۍ کې نه ځایېږي

کبه!

دا څه مې وکړل؟

▯▯▯

سیند مې د خوب زخمي کوترو ته یو بام نه لري

د سیند لاسونه خو د غره کاڼو پخوا پرې کړي

څوک به زما د خوب کوترو ته په لپو کې دانې ورکړي؟

کبه!

دا څه مې وکړل؟

کبه!

زما د خوب زخمي زخمي کوترو ته

یو سیورى، یو پناه خو شه!

کبه!

زما د خوب زخمي زخمي کوترو ته

د سترګي درد دوا خو شه!

((نه... نه!

مور مې لګیا ده له سهاره تر ماښامه په زړو ګوتو جامې مینځي

لور مې تمامه ورځ ایینې سره خبرې کوي

زما هم خوب راځي.))

▯▯▯

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

سیند لا روان دی

سیند بهېږي پسې

د خوب کوترې مې کوچۍ شوې بېرته نه ستنېږي.

۵/٦/۱۳۷۵

کابل

مات لمر

یو ستوری ستورو وواژه یو لمر د سبا مات شو

د غرونو په لاسونو مې یو غر د سبا مات شو

منم چې سپین سبا دی شپه کوچۍ شوه چېرته لاړه

موسم د سبا راغی خو وزر د سبا مات شو

دا بیا مې د نشو په ګناه څه نیسې زاهده؟

ساقي لاړه منصور شو او ساغر د سبا مات شو

دا شپې پرېږده اوږدې شي ان چې ستوري ځانګې وکړي

کلاله! ستا په لاس کې چې هنر د سبا مات شو

موږ وږ د رڼا نه یو تښتېدلو ورېځو راشئ!

رهبر د سبا نه شته دی، لښکر د سبا مات شو.

تله ۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

هغه دار- هغه چنار

پښتنو وينو غوټۍ وکړې بهار دی

ساقي گوره چې پېړۍ وروسته مو وار دی

پوروړي څه د تاک د پېغلې نه يو

هر يو رگ يې زموږ د سرو وينو ابشار دی

زنگ وهلې تورې غړپ د لمبو غواړي

ساقي زار شم راکوه يې چې خمار دی

لا د ژيو سوداگر سره جگړه ده

لا خو پاتې جوړ د هغو اوبو ښار دی

رباب گونگ دی ادم هېرې چيغې غواړي

چا ترې وړی د درخو د غاړې هار دی

شنو زمريو ددې غرو ته خبر ورکړئ

چې اباد لا د زړو بگوو غار دی

بيا پر غاړو د شملو غرونه اوچت شول

اور گډ شوی د ټيکريو پر بازار دی

هره پېغله ملالۍ، هر ځوان ايوب دی

هر سنگر مو سور ميوند د کندهار دی

وربېځو دا مو د يو څو ستورو نېزې دي

لا کاروان مو د لمرونو خو په لار دی

Download from: ketabton.com

ازمویناې ته يې وخته! څه حاجت شته؟

یو په دوو توتو لوی، بل په انګار دی

هر یو ښاخ يې چې و دار د ژیدارانو

هغه ووړ نیالګی هسک شوی لوی چنار دی

ته په نشته غوږ کړه خولۍ په سر وړه

ما ترلی د خوشال بابا دستار دی

اوس نو زر لالي د نورو ترپنه زار کړئ

چې مې څوړند خپل لالی پر سر د دار دی.

۳/۸/۱۳۷۵

کابل

میني ته...

میني! له شرمه در کتلی نه شم

پېریان د ((قاف)) له غرونو راغلل

بیا د عشق د پرښتي د ګرېوانه غاړې ته لاس اچوي

ابلیس لګیا دی پر زمزمو، د ګناه خپله کېږدۍ غوړوي

میني له شرمه در کتلی نه شم!

☒☒☒

میني له شرمه درکتلی نه شم

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

سیلۍ الوتې زموږ د باغ

د سرو ګلونو د ښایسته وو

پاکو میندو په کمڅو کې تومتونه اوبې

مسیح تېره توره په لاس د تومتونو په

واښونو کې زنګېږي او خپل غم ته خاندي

نور په دې ښار کې لېونی د مینې پاتې نه دی

مینې له شرمه در کتلی نه شم!

⊠⊠⊠

مینې له شرمه درکتلی نه شم

چې مو هر غږ پر هوا خور شي دلته ځمکه، دلته خاوره

ترې د غرو په څېر ماران زېږوي

دلته جنډه د یوه نر پر قبر هم نه شته

شیطان پر ځمکې بادشاه شوی او زموږه پر سرونو

هغه تخت د سلیمان ګرځوي

پېریان یې حمد بولي،

مرغان پرې سیوری کوي،

اوبه زموږ له لېو تښتي او بادونه مو په کانو ولي

دلته له زړه اسم اعظم هېر دی

مینې له شرمه درکتلی نه شم!

⊠⊠⊠

مینې له شرمه درکتلی نه شم

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

نور مو د کلي د ګلونو په کاله کې

پېغلتوب د ګل غوټيو چېرته هم نه شته

او ابراهيم د خپلې ښکلې نازولې د جمال او د عفت

د لوټ کوڅو کې د غارت قصې ته خوب وړی دی

نور مو د باغ نجونو ته ((هسکې)) او ((کرېې)) شملې

دښمنې ښکارې.

مينې له شرمه درکتلی نه شم!

۱٦/۹/۱۳۷۵

کابل

شپه

ای شپې!

راځه چې ځو د خوب په کرونده کې مې ځايېږې خونه

☒☒☒

شپه د کمڅو د غرونو ټال کې ځنګېدلې راغله

پلو د تورو وربېځو

په کې پاولې د ستورو

لګه:

کوچۍ پېغله رمه کې د ښايسته وريو

خو د سپوږمۍ هنداره ماته ده ای شپې!

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ته به د خپل حسن

او عشق

د پېغلتوب تماشه چېرې وکړې؟

۱/۱۳/۱۳۷۵

کابل

غزل

بیا رانغلې بنیو ته په پستو پستو وزرونو

زما د خوب کوترې ستا د سترګو له بامونو

ځلو وهلې ګوره څه خواره واره پرې ګرځي

د شونډو بوراګانو مې ستا د شونډو پر ګلونو

په خپل شرنګ به ویده شمه، په خپل شرنګ به راویښ شم

بنګړي مې کړه د لېچو ګرځوه مې په لاسونو

زما مینه یو سیند دی او ستا زړه ووړ کوتی کلی

دا سیند چېرته جانانه او کېږدی د حبابونو

لاښکاري چې موده لېونتوب مې پوره نه ده

یو څوک راته ناري وهي د غرونو له سرونو.

۱۳۷٦ ورى

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ژوند

ښايي چې ژوند يو ګنهکار وي

چې تراوسه پورې

لا د زمان د اسماني سکوت

د دنګو، دنګو غرو غاړو کې

لکه پر غز ((حنيفه))

چې د الله د مخلوقاتو د ((قاتل))

او د سرو وينو د سېلاب د بهوونکي په نوم

د خدای له شرمه

زنداني د توري خمڅې پاتې

هاسې د خپلو سرو غچونو

په کوم خوب تللی وي

ځکه:

د ژوند د بنده ګانو هغه شنه خوبونه

د شيطانانو

له تورجنو خوبو

تور پاتې شول.

۱۳۷٦

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دا هوجرې او دا شملې

نه ساقي شته، نه جانان شته مازيګر دی

څومره تږی د پېړيو مې ساغر دی

پسرلی نه دی پرې نوم د سپرلي مه ږدئ

ډوب په وينو کې يو سور چريک د لمر دی

د نارنجو ښاخ منم ورته بنګړی شو

خو مات شوی مې مړوند د سپين سهر دی

نازولې سپوږمۍ مه خېږه شه تمه

چې د وريځو اوښ ولاړ درته پر سر دی

شنه منګي مې د جنکو پر ولو مات شول

د نامرده مغل يون پر دې ګودر دی

رانه اخلي د رڼو ستورو ناموس مې

چې ويده د شپو په تيکو کې خنجر دی

ته دې غشي وروره ګوندې چې وېښ شم

لامې پاتې ځای په زړه کې د پرهر دی

د دېرو د قام شملې ورنه لوګی کړئ

د هوجرو طالب ختلی په سنګر دی.

۱۹/۱/۱۳۷٦

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لیک

ځو میاشتې وشوې چې در تللی نه شم

لارو کې ډبرې شنې دي

ګلان د اوښکو وروم پرې

ټوله ورځ د ستا د یاد ښکلې زانګو زنګوم.

☒☒☒

همدا چې لمر شین شي

زموږ د ښار هغې زړې دښته کې

زموږ د ښار مین په کانو ولي

زموږ په ښار کې د مینو د سنګسار پسرلی بیا راغلی

نو لوپټه دې غواړم

په کې د خپلو تورو سترګو یو انځور

د نارنجي غرۍ پر وریښمینو تارو واوبه

راوېې لېږه

چې ستا د یاد هغه خیالي حورې مې

زانګو نه باد یو نه سي

راته سنګسار یې نه کړي

ځو میاشتې وشوې چې درتللی نه شم

لارو کې ډبرې شنې دي.

۱۲/۲/۱۳۷٦

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مړوند

مړوند يو خوب، مړوند سترِيا نه لري

مړوند د غره د ابۍ پۍ رودلي.

⊠⊠⊠

تا د سکندر کله ژړا ليدلې؟

يو سپين مړوند پرې د سرو تورو ګوزارونه کوي

يو سپين مړوند يې د غرور د اسويال رېبلی

⊠⊠⊠

سکندر له ليرې لارو راغی د فيلانو له سرو تېر شوی

سکندر د پاروپاميزاد ښاپېريو شنه خوبونه ويني

يو سپين مړوند ورته جګړې ته وتی

ورباندې تندر د مړوند ووري

خو ای د سپين مړوند ((روښانه)) پېغلې

تورې په ورو،

تورې په پام وروه

سکندر په تورې هغه سپينه ډوډۍ نيمه کړله

نقاب دې سپين مړوند ته اور واچاوه.

۱۹/۲/۱۳۷٦

کابل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د لور غزل

پلو پرې د مخ خور کړه غوړېدلي دي سرونه

جانانه! ستا وربل ته موړ کړلي دي سرونه

دې قام ته د منصور وايه کوم دار شته دی که نه شته؟

لوګرو که هر څو ورنه رېبلي دي سرونه

د يار د سينې دښته کې د هار نسيمه وروځه

غمي نه دي دې ټال کې زنګېدلي دي سرونه

څراغ چې شي دې دښته کې د وخت ستړي کاروان ته

په لوړ ښاخ د چنار کې ځړېدلي دي سرونه

چې سرې سيلۍ شوې ګونګې او د لور غزل يې وچ کړ

هر ګل مو هرې پاڼې ته ښندلي دي سرونه

ايرې شول خو يو چم د ټيټېدلو يې زده نه کړ

الله مو د غيرت پر لمبو وللي دي سرونه

رقيب پر ډمو وپلوره موږ سر داو کړ پر حورو

يو چاته په سوغات کې مو لېږلي دي سرونه.

۲۵/۲/۱۳۷٦

کابل

غزل

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

سپرلی که راوړی نه شئ ترې د سترګو انځور راوړئ

دې شپو ته سبا نه شته یوه لپه د نور راوړئ

منم چې یو سر نه شته دی چې غچ یې د سر واخلي

دې دار ځنې ملګرو خو دا سر د منصور راوړئ

چې پښو لاندې کړ وریځو، چې د شپو ډمې پرې خاندي

د لمر تېپې آسونو نه لوېدلی غرور راوړئ

د سترګو تور مو بار که د ((یعقوب)) کړ پر اوښانو

دې وږې مېلمنې ته لږ د ستورو انګور راوړئ

راځي چې تور ماښام کې رانه وړي چې زلمی عقل

یوه یې له تاکونو نه په بدو کې لور راوړئ

په شونډو کې همت که د خندا راوړلو نه شته

دې ښار ته خو تابوت د ځوانیمرګه سرور راوړئ.

١٦/٣/١٣٧٦

لغمان

زما د چم ونه

زما د چم ونه بربنډه ده

شرمېږم ورنه

د باد رهزنو ترې د شنو پاڼو جامې وړې دي

په سپین تټر یې یو څو څاڅکي دي د خامو پیو

څانګې یې زړه روي،

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

تیونه یې ارې ورې دي.

☒☒☒

ونې! سپرلی دی

واورې نه شته چې کفن شي درته

زما د مور شنه لوپټه هم بېګاه غلو وړې ده

ما مې خیالي ټادر ګرو کړ

ــد کلو وړی ومــ

د پلار شمله خو مې له وخته توپانو وړې ده.

☒☒☒

زما د چم ونه بربنډه ده

شرمېږم ورنه

مور مې سر توره ده

ټیکری نه لري

نه څه شمله شته

نه څه خوردی ټادر

زموږ دېرې مازیګری نه لري.

یو سیوری، یو ګل

مرغو! چوپ شئ ماله خوب راځي

دلته د زړونو باغچې شنډې دي

Download from: ketabton.com

يو سيورى او يو ګل نه شته

دلته د سين سپينو هندارو کې

د لمر

د طلايي کبانو رنګ تور شو

دلته د شونډو د موسکاوو هوسۍ

قتلې شولې

غشو يووړې

او بنګړيواله سپوږمۍ

دلته د تاک پېغلو ته

د ستورو بنګړي نه اچوي

مرغيو!

چوپ شئ

ماله

خوب راځي

مرغيو چوپ شئ ماله خوب راځئ!

⊠⊠⊠

دلته د باغ د شهزادګۍ بکارت مات دى

د سپرلي ښکلې شهۍ

د قاف ديوانو وړې

دلته پر ونو

د ((ايوب)) سيورى راخور دى

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

هرې پاڼې

هر اندام نه يې چينجي ووري

دلته تيارې

د شپو په بلاربو اسپو راغلې

د رڼا درمو لو کوي

دلته کورونو ته

د ژوند له شوم شيروار نه د سپېدو کټوې تشې راځي

مرغيو!

چوپ شئ

ماله

خوب

راځي.

١٢/٤/١٣٧٦

کابل

ګناه

څومره نېکمرغه يم ګناه کومه

تمامه ورځ ورېځې د باد له ژرندو باسم

او د لمر په تناره کې پسرلي ته ترې ډوډۍ پخوم

څومره نېکمرغه يم ګناه کومه.

☒☒☒

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زما د کور دا دېوالونه

د څو خاورو

څو اوبو

او د څه لمر

څو ترکیبونه نه دي

زما له کوره دېوالونه د ښيښو راتاو دي

زما او زما د کاله ختې يې

د تاک

او د انګورو

او شرابو

په لاسو ایښې ده

ما مې د سترګو د راڼه نور په وسعت

دومره شراب څښلي دي.

☒☒☒

دومره مغرور یم چې

د هسک د نازولي دربار سیوري لاندې

خپله ځواني راته پېغور ښکاري

خو مانه لوی غلام د ښکلو نه شته

یوه شېبه زما د لاس بېړۍ

د ښکلو د سینو په سمندر کې

سترې شوې نه ده

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زه لکه پلار هسې یم

پلار مې تر مړينې نه يوه ګړۍ دمخه هم

د شنو غنمو وږو لاندې

زموږ د کلي د بزګر له ارتينې سره بربنډ پروت و.

۱۳/٤/۱۳۷٦

کابل

کله چې لمر شين شي

کله چې لمر شين شي

ستادیادونوشنه ګلان مې د زړګي پرمساپرې دښتې څانګې وکړې،

وغوړيږي

کله چې لمر شين شي.

□□□

کله چې لمر شين شي

ستا دیادونو طلايي کبان په ښکلو او زرينو وزرو

زما د سترګو په چينو کې ستا د سترګو تصويرونونه خوبونه مينځي

کله چې لمر شين شي.

□□□

کله چې لمر شين شي

ستا دیادونو هغه پېغله هوسۍ راشي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

تر بېګاه زما د زړه په جل وهليو کروندو کې ځري

کله چې لمر شين شي.

⊠⊠⊠

زما د زړه دښته کې ځاځکي دباران نه ووري

زمادسترګوچينه وچه ده،د اوښکومرغلرې ورنه غلو وړي دي

څوکاله وشول چې ږلۍ مې د زړګي پرفصل ووري او کېږدۍ مې

توپانونو وړې

نو ستا د ياد هغو ګلونو ته باران،

هغو کبانو ته اوبه،

اودې هوسۍ ته به شپونکی څنګه شي.

⊠⊠⊠

بېګاه شپونکی باد ستا د ځنو له غرو راغی

په پګړۍ کې يې يو ټکی د يو ګل نه و

له نرۍ ملا نه يې لمر هغه زرين وستنی نه و راتاو

چاپې په تشې او ريښې ريښې بخڅۍ کې يود ستورونارنج نه وايښی

نور مې په کلي کې باد نه چلېږي، باد هم مساپر شو ورنه

خومره تنها،

څومره يوازې ده

زما دکلي ښکلې نازولې سپوږمۍ.

⊠⊠⊠

بېګاه مې خوب ليدلی:

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

زموږ دکلي دچنارو تر شنو سیورو لاندې

پر هغو لویو پلنګي کټونو

یو څو کارغان ناست دي

ږلۍ د لښتو وروي،ګڼوي ځان ته زموږدکلي سپينې هیلۍ

زموږ د کلي په دېره کې د چلمو د کړو وړو لوګیو پر ځای

خورې ورې دي د ښایسته هیلیو تکې سرې د پېغلو وينې

کلي کې یو سیورى د برېتو

او یو شرنګ د سپینو تورو نه شته

رښتیا!

د کلي په دېره کې

د زلمیو ځنورو

د اتڼ هغه سکڼې ماښام درياد شي که نه؟

☒☒☒

ستا دیادونو شنه ګلان مې

د زړګي پر مساپرې دښتې ځانګې وکړي

وغوړېږي،

کله

چې

لمر

شين

شي.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

۱۲/۷/۱۳۷٦

پېښور- پښتونخوا

غزل

څه ښکلی سوداګر دی څومره ښکلی باران پلوري

یو اس د سپینو وربځو دی د وربځوګلان پلوري

د ستورو په تېښو یې جوړې کړې ورته ځنې

نن دلته په دې چم کې یو کافر دی بتان پلوري

یو بار یې د رنګ راوړ د سپرلي جوارګر ګورئ

چې څومره یې ګران راوړ چې یې څومره ارزان پلوري

یو شین لوګی راخوردی یو سور اور دی لګېدلی

یو مست زردشت راغلی دی یو غلی اذان پلوري

بازار یې د نور لوټ کړ د اسمان سپینې کوترې

له لمر ځنې ټیک اخلي اود ستورو کاروان پلوري

د باد په نیلي سپور د سهار سپین شهزاده راغی

د شپو بربنډې پېغلې پرې شلېدلی ګرېوان پلوري.

۱۳۷۷ کال د پسرلي لومړۍ شپه

لغمان

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

يوباد، يو منصور

يوباد رالګېدلی ماله ځانه سره وړي

د زړه اس مې له باره د ارمانه سره وړي

د شپو پراوښ يو غل دی زموږ کلي ته راغلی

ګلونه او باغونه له باغوانه سره وړي

يو پل وم چېرته لړې ستا پر لاره زرغون شوی

يو لوټ مې اوس له بادوله بارانه سره وړي

يو څوک دی ستا لاس شراب يې ټول راځنې وڅښل

دا سره کېږدی د خوب مې له توپانه سره وړي

زموږ يې په سترګو کې د شپو دوړې شيندلي

دا لوی کاروان مو ځکه له ځاروانه سره وړي

نارې د اناالحق يې ورته وچې کړې پر ژبې

منصور وطن مې دارته له ايمانه سره وړي

۱۷/۱/۱۳۷۷

لغمان

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳٤٦ل کال، د لغمان ولایت د الینگار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینگار ولسوالۍ د سلینگار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لیسه کې شامل شو. پر ۱۳٦٦ل کال له نوموړې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳٦۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانگې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانگې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته دپښتو څانگې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانگه کې د ماسټرۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د(پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره،استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او((شمشاد))مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنگه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استادیون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرگې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرگې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرگې غړی، بیاد جرگې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرگې دلومړي منشي په توگه انتخاب شو.استاد یون په دې جرگه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرگې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرگې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول.استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرگه کې د نوموړې جرگې د دارالانشا د غړي په توگه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنگسالارانو او ځینو تنظیمي

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو.ملګرو ملتونو (UNAMA)استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي.استاد یون پر ۱۳۸۵ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلواک لیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېرفرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي،په ګڼو چاپي، راډیويي او ټلویزیوني مرکو کې یې د و اقعیتونو او حقایقو د څرګندبیان له امله د خلکو په زړونوکې ځای نیولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوښوي، خو یو شمېر داسې خلک هم شته، چې د یون سرسختي مخالفین دي. د هغه ملي او ګټورو نظریاتو ته هم غلط رنګ او تعبیر ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره یې زورواکي او د سیاسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد یون نظریات خپلو شخصي او تنظیمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه یې په ټینګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد یم، هر کله چې یون کومه لیکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې یې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سیاسي بهیر کې یې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه یې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس دمشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد یون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرایطو کې بیا هم خپل فرهنګي، سیاسي او ټولنیز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو یې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر یو نیم کال راهیسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته ایښودل کېږي، په داسې یو دولتي دفتر کې چې بوختیاوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد یون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی،په پېښور کې یې د دوو الماني مېشتو فرهنګي ټولنو (دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې) او(د پښتنې فرهنګ د ودې پراختیا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو لیکوالو په لسګونو اثار، ایډیټ او چاپ کړي دي. دغه راز یې په سلګونو کورنیو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لسګونو مشاعرې،سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

سربېره پر دې، په يو زيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې يې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده.
دلته به يې د اثارو يادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم ځرنګوالی چاپکال

�متکور لومړی شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�په اورونو کې سندرې دويمه شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

�هيلې ګډه شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�نيمګړي ارمانونه د حيران شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�د لوونو فصل ګډه شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�د نازو انا یاد د سيمينار د ليکنو ټولګه دويم ۱۳۸۷

�د استاد الفت نثري کليات داستاد الفت نثرونه درېيم ۱۳۸۷

�سيندونه هم مري د اسحق ننګيال شعري منتخبات دويم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

�د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه

ديپوهنوال روستارتره کي اثر دويم ۱۳۸۷

. �د افغانستان فرهنګي ميراثونو ته يوه کتنه

د نينسي دوپرې اثر دويم ۱۳۸۷

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

�په افغانستان کې د جګړې جنایتکارانو محاکمه

د پوهنوال روستار تره کی اثر دویم ۱۳۸۷

د- یونلیکنې:

�د اماراتو سفر د اماراتو یونلیک دویم ۱۳۸۷

�که یون دی یون دی د اروپا یونلیک لومړی ۱۳۸۷

�دپنټاګون ترڅنډو د امریکا یونلیک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

�د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه دویم ۱۳۸۷

�استاد زیار د پښتني فرهنګ یو ځلاند ستوری دویم ۱۳۸۷

�دکابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود دویم ۱۳۸۷

�د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زیانونه دویم ۱۳۸۷

�د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷

�له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دویم ۱۳۸۷

�ساینسي پرمختیاوې دویم ۱۳۸۷

�بېرنۍ لویه جرګه ولسواکي او زورواکي دویم ۱۳۸۷

�اندیال خوشال لومړی ۱۳۸۷

�هیله د خپلو سریزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷

�کلتوري یون لومړی ۱۳۸۷

�فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷

Download from: ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

�مرکه او مرکې لومړی ۱۳۸۷

�خوشال په خپل ایډیال لومړی ۱۳۸۷

�دکتابونو په وړمو کې لومړی ۱۳۸۷

�افغانستان په سیاسي کړلېچ کې لومړی ۱۳۸۷

�پښتو لیکنی سمون لومړی ۱۳۸۷

�اوسنۍ رسنۍ لومړی ۱۳۸۷

�که نړیوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري،الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنگي کارو زيار کې ورته دنور زغم او اوسېلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

Download from: ketabton.com

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English